

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Trophy Husbands

Part-Time
HUSBAND

New York Times and USA Today Bestselling Author

NOELLE ADAMS

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Yarı Zamanlı Koca
Kupa Kocaları, Birinci Kitap
Noelle Adams

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2018 Noelle Adams'a aittir. Herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltma, dağıtma veya iletme hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır.

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[SayfaBirinci](#)

[İki Üç](#)

[Dört](#)

[Beş](#)

[Altı](#)

[Yedi](#)

[Sekiz](#)

[Dokuz](#)

[On](#)

[Sonsöz](#)

[Noelle Adams Hakkında Living with Her Ex-](#)

[Boyfriend kitabından alıntı](#)

Bir

Sabahları ilk açtığım kablolu haber programında bir KAHVE REKLAMI yayınlanıyor.

Reklam beni asla o marka kahveyi almaya ikna etmiyor ama her gün koşu bandında koşarken izliyorum. Soluk pamuklu pijamalar giymiş çekici bir kadın, yeni bebeğini biberonla beslemek için şafaktan önce uyanıyor. Birkaç dakika sonra da yakışıklı kocası kalkıp aşkının bir sembolü olarak ona bir fincan kahve ile sürpriz yapıyor.

Her sabah televizyon ekranımda kadının yüz ifadesine bakıyorum. Gözleri büyüyor. Ağız titriyor. Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlanıyor.

Bir fincan kahveye.

Ateşli bir adam bana kahve getirmek isterse geri çevirmeyeceğim ama bunun için ağlamayacağım da. On dört yaşındayken ailem öldüğünde ağlamıştım ve o zamandan beri neredeyse hiç ağlamadım.

Ben o kadın değilim - nazik bir jest karşısında gözyaşlarına boğulan tatlı, duygusal kadın.

Ben, kendini beğenmiş bir pisliğe evlenme teklif etmek için Çarşamba öğleden sonrasına randevu alan kadınam.

O kadın benim. Melissa Greyson. Yirmi sekiz yaşındayım. Çalışkan. Verimli. Etrafımdaki dünyayı idare etmekte iyiyim. Kahve içerken ağlayan bir kadın değil, hergeleye evlenme teklif eden bir kadın.

Sanırım her şey bir pazartesi günü, tüm dünyanın baba olarak tanıdığı büyükbabamla öğle yemeğinde başladı.

Babamın beyaz saçları ve uzun, özenle bakımlı bir bıyığı var ve her zaman blazer ceketle kot pantolon giyiyor. Hayatının büyük bölümünde Charleston, Batı Virginia'nın seçkinleri arasında yer aldı, Pop's Home Cooking adında başarılı bir restoran zinciri kurduktan sonra çevredeki on iki eyalete yayıldı.

Zararsız görünüyor ama değil.

On yedi yaşındayken ona şirketi için çalışmak istediğimi söylediğimde güldü ve başımı okşadı. Gerçekten.

Ben bir kızmışım, dedi. Kendime iyi bir koca bulsam daha iyi olurmuş.

İş dünyasında başarılı olabileceğimi düşünmüyordu, ben de öyle yaptım. Lisans eğitimi için UVA'ya, ardından da MBA için Harvard'a gittim. Bana tam zamanlı bir iş vermeden önce Pop için yedi yaz üst üste staj yaptım. Sonunda dört yıl önce MBA'i bitirdiğimde verdi ve o zamandan beri ona yetenekli olduğumu kanıtlamak için haftada elli ya da altmış saat çalışıyorum.

Altı ay önce nihayet bana yönetici seviyesinde bir pozisyon verdi.

Belki de Pop's Home Cooking'i iyi çocuk ağıyla yönetmenin kırk yıl önce işe yarayabileceği ama bugün sadece başarısızlığa yol açacağı sonucuna vardı. Ya da belki de yaptığım işlerin ve şirkette yaptığım değişikliklerin kârımızı nasıl istikrarlı bir şekilde artırdığını gördü.

Sebepten ne olursa olsun, beni terfi ettirdi. Personelin yarısı benden nefret ediyor tabii ki. Kalpsiz bir kaltak olduğumu düşünüyorlar - bu kelimeyi kullandıklarını biliyorum çünkü birkaçının nefeslerinin altında bunu söylediğini duydum

-Bir yerlere gelmek için her şeyi yaparlar ve ayrıca babamın torunu olduğum için bu konumda olduğumu düşünürlər.

Belki de başka bir yerde iyi bir iş bulabilecekken neden Pop's Home Cooking'de kaldığımı merak ediyorsunuzdur.

Bulabilirim. Ve kötü bir günün ardından, bunu bile düşünebilirim.

Ama burası benim ailem. Bu benim mirasım. Ailemin yarısını tek bir darbede kaybettim; anne babamı ve büyükannemi öldüren bir araba kazasında. Elimde kalan tek şey iki kız kardeşim, babam ve bu şirket. Burada çalışmak zor olabiliyor diye bundan vazgeçmeyeceğim.

Bu aynı zamanda o pisliğe evlenme teklif etmemin de nedeni, ama fazla ileri gidiyorum.

Her pazartesi babamla öğle yemeği yiyorum ve beni geçen hafta yaptığım işlerle ilgili sorguya çekiyor.

Ayrıca (her zaman eksik olan) sosyal hayatım hakkında da dersler alırım. Babam kadınların evlenmesi ve çocuk sahibi olması gerektiğini düşünüyor, bu yüzden neredeyse her hafta bu konuyu duyuyorum.

Bugün bu konuya her zamanki gibi başladı; bana hayatımda hiç erkek olup olmadığını ve bu konuda ne gibi adımlar attığımı sordu.

onlarla tanışmak.

Yeterli olacağını umarak ona her zamanki belirsiz cevaplarımı veriyorum. Ama yetmedi.

Bugün bir şeylerin farklı olduğunu biliyorum çünkü bıyıkları titremeye başladı. Bir şeyi yoğun olarak hissettiğinde hep titrer. "Zamanı geldi, Melissa," diyor. "Zamanı geldi."

Sabırla gülümsüyorum, ona karşı alışlagelmiş ifadem. Beni ne kadar sinirlendirirse sinirlendirsın, bunu asla belli etmem. Babama karşı kontrolü kaybetmenin savaşı kaybetmek olduğunu uzun zaman önce öğrendim. "Daha yirmi sekiz yaşımdayım baba. Daha çok zamanım var. Bugünlerde pek çok kadın evlenmek için bekliyor. Senin kuşağındaki kadınlar kadar genç yaşta evlenmiyorlar."

"Bu çok aptalca. Eğer daha fazla beklersen, kırklı yaşlarında bebek sahibi olursun."

Bebekler benim öncelikler listemde çok alt sıralarda yer alıyor ama bunu babama söyleyecek kadar aptal değilim. "Daha otuzuma bile gelmedim."

"Zamanı geldi. Zamanı geldi." Bıyıkları daha da titriyor ve bu beni kesinlikle tedirgin ediyor.

Bu normal değil.

"Sana ne diyeceğimi bilmiyorum baba, ama etrafa soracağım ve arkadaşlarımdan herhangi birinin bana ayarlayabileceği iyi bir adam tanıyıp tanımadığına bakacağım." Bu öneri daha önce birkaç kez işe yaramıştı. Elbette hiç yapmadım ama oyalamak için işe yaradı.

"Güzel. Güzel. Bunu yaparsın. Ama bence sorun çok fazla çalışmanız."

"Ben-"

"Çok çalışıyorsun. Kur yapmak için günlerinde hiç zaman bırakmıyorsun. Bunu düşündüm ve senin işini değiştireceğim."

Elim hala su bardağımın sapında. "Pardon?"

"İşini değiştireceğim. Çok fazla sorumluluğun var, bu yüzden yeniden yapılandıracağım. Yapacak daha az işin olursa, daha çok zamanın olacak."

Benim durumumla ilgili anlaşılması gereken birkaç şey var. Birincisi, şirketin sahibi babam. Yönetim kurulu yok. Tek karar verici o, yani benim işim tamamen ona bağlı.

İkincisi, boş tehditler savurmaz. Asla. Babam yirmi beş yaşındayken, babamın yanında çalışmaya devam etmek yerine lisede matematik öğretmenini olmaya karar verdi. Bu yüzden babam onu vasiyetinden çıkardı.

Kız kardeşim Chelsea lisedeyken motosikletli ve dövmele bir adamla çıkmaya başlayınca, babam ondan ayrılana kadar bir ay boyunca harçlığını kesti.

Bir şeyi yapmakla tehdit ederse, gerçekten yapar.

Bu yüzden, eğer bunu hemen düzeltmezsem, on yıl boyunca kendim için şekillendirmeye çalıştığım pozisyonumun içini boşaltacağını biliyorum.

"Baba," diye başlıyorum.

"Bana baba deme. Zaten çok fazla zaman harcadın. Sen ve kız kardeşlerin de öyle. En azından sen kendini geçindiriyorsun. Onlar hâlâ benim paramla geçiniyor ve koca bulma konusunda senden daha fazla ilerleme kaydedemiyorlar. Bir şeyler yapılmalı."

Omurgamdan aşağı buz gibi bir ürperti akıyor. Bu da bir tehdit. Daha ince, daha kötü niyetli bir tehdit. Kız kardeşlerimin maddi desteğinin de tehlikede olduğunu ima ediyor.

"Eğer içinizden biri evlilik yolunda ilerlemeye başlamazsa, o zaman hepiniz hakkında bir şeyler yapmak zorunda kalacağım."

Bu yeterince açık. Evlenin yoksa bedelini benim işim ve kız kardeşlerimin güvenliği öder.

Babam tirat atmaya başladığında en iyi strateji onu o an için yatıştırmak ve harekete geçmeden önce dikkatini başka bir şeye vermesini ummaktır. Bu geçmişte birçok kez işime yaradı, bu yüzden şu anki içgüdüm bu.

"Baba, henüz sert adımlar atmak için bir neden yok. Sosyal hayatım senin düşündüğün kadar kısır değil."

Gözleri kısılıyor ve yüzümü inceliyor. Keskin. Kesilmiş cam kadar keskin. "Yani bir adam mı var?"

"Evet. Sadece sana söylemek istemedim." Gülümsüyorum, yalan söylüyorum ve bunu yutması için dua ediyorum.

"Neden söylemedin?"

Yüzüne karşı yalan söylediğim için beni yargılamadan önce, onun kadar kontrolcü ve manipülatif bir adamla başa çıkmanın tek yolunun bu olduğunu anlamalısınız. Eğer ona yalan söylemeyi öğrenmemiş olsaydım

Beni yıllar önce orta yaşlı arkadaşlarından biriyle evlendirmiş olurdu ve şimdiye kadar işsiz ve dört ya da beş bebeğim olmuş olurdu.

İstediğim hayat bu değil.

Bu yüzden aklıma gelen ilk şeyi, görüştüğüm bu hayali adamdan Pop'a neden bahsetmediğimin şu anda aklıma gelen tek nedenini söylüyorum. "Onaylayacağını düşünmemiştim."

"Neden?"

"Bazı sebepler var."

"Ne sebepleri?"

"Henüz o konulara girmeye hazır değilim."

Bıyığı endişe verici bir şekilde titriyor. "Ciddi bir şey mi?"

Onu yatıştıracak tek bir cevap var, ben de onu veriyorum. "Evet."

"Onunla evlenmek mi istiyorsun?"

"Evet." Biraz frene basmam gerektiğini biliyorum, yoksa kendimi imkânsız bir köşeye sıkıştıracağım. Bu yüzden ekliyorum, "Ama henüz o noktada değiliz."

Çatalıyla lahana salatasını karıştırıyor ve çok uzun bir süre düşünüyor. "Tamam."

Bu engeli aşmayı başardığım için umutlu bir şekilde doğruluyorum. "Tamam mı? Yani pozisyonumu korumama izin verecek misin? Sam ve Chelsea hakkında hiçbir şey yapmayacak mısın?"

"Evet. Ama bu adamla gerçekten evlenmek zorundasın."

"Wh-" Kelimede boğuluyorum. "Ama az önce henüz o noktaya gelmediğimizi söyledim."

"Bu sadece çekingenlik. Eğer onu seviyorsan, evlenirsin. Bugünlerde gençlerin yıllarca oyalanması çok aptalca. Eğer onunla evlenirsen, işine devam edebilirsin."

"Ama-"

"Onunla evlenmek zorundasın. Ve hafta sonuna kadar onunla buluşmalıyım."

Lanet olsun. Blöfümü gördü. "Yapar mı bilmiyorum-"

"Eğer seni seviyorsa, seninle evlenir. Eğer sevmiyorsa, o zaman başka birini bulmalısın. Ama bu adamla tanışmalıyım ki gerçek olduğunu bileyim. Beni başından savmak için onu uydurmadığını nereden bileceğim?"

Zorlanıyorum ama yüzümdeki nazik gülümsemeyi koruyorum. "Elbette o gerçek. Bu sadece... karmaşık bir durum. Bu konuyu onunla konuşmam gerekecek."

"O zaman konuş onunla. Hafta sonuna kadar onu benimle tanıştır. Sonra da onunla evlen. Olmazsa, sana koca bulmak için daha fazla zaman kazandıracak adımlar atacağım."

Piç kurusu.

Manipülatif yaşlı piç.

Yalan söylediğimden şüpheleniyor ve beni kaçırmaya çalıştığım o köşeye geri götürdü.

On yedi yaşında başımı okşadığı o günden beri önemli hiçbir konuda ona boyun eğmedim. Şimdi de ona teslim olmayacağım.

İşimi seviyorum. Onu elimden alamayacak.

"Tamam," diyorum başka bir gülümsemeyle. "Onunla konuşup ne diyeceğine bakacağım. Ama açık konuşayım. Evlenirsem, sosyal hayatım hakkında sürekli başımın etini yemeyi bırakıp işimi yapmama izin vereceğini mi söylüyorsun? Sam ve Chelsea'nin iyiliğini artık bir tehdit unsuru olarak kullanmayacak mısın?"

Bıyığı titriyor. "Evet. Ben de bunu söylüyorum. Ama gerçek bir evlilik olmalı. Kocan gibi davranması için zavallı bir aptala para ödemekten çekinmezsin. Ama gerçek bir evlilik -aynı evde yaşadığınız ve aynı yatakta uyuduğunuz- ve bir ya da iki ayda bitmeyen bir evlilik. En az bir yıl sürmeli. Bunu yaparsan, memnun olurum."

"Söz veriyor
musun?" "Söz
veriyorum."

Babam her zaman sözünü tutar.

Zihnim dönüyor, şimdiden bir plan yapmaya çalışıyorum ama bu, kırk beş dakika önce öğle yemeğine geldiğimde görevlendirileceğimi hayal ettiğim son şeydi.

"Tamam." Birkaç yudum su içiyorum. "Üzerinde çalışacağım."

• • • • •

O AKŞAM, akşam yemeğinde acil bir toplantı için kız kardeşlerimi çağırdım. Babam her şeye burnunu sokmaya başladığında acil toplantılar yaparız,

ama bu yıllardır karşılaştığımız en kötü kriz.

Biz üç Greyson, hepimizin sarışın ve kadın olmamız dışında birbirimize hiç benzemeyiz. Ben kız kardeşlerin en büyüğüyüm ve tipik bir en büyük çocuğum, diğer insanlarla ilgilenmekte ve kendime bakmakta iyiyim.

Sam yirmi altı yaşında ve hayat boyu öğrenci olmaya niyetli görünüyor. Üçüncü yüksek lisans derecesi üzerinde çalışıyor ve her zaman çok güzel olduğunu düşünmeme rağmen görünüşü için hiç zaman harcamıyor.

Chelsea yirmi dört yaşında ve ustalıkla röflelenmiş çilek sarısı saçları, ince, sıkı vücudu ve kusursuz stil anlayışıyla göz kamaştırıyor. On yedi yaşından beri bir parti kızı ve henüz durulma belirtisi göstermiyor.

Her zaman çok yakın olduk. Babamdan başka kimsemiz yok.

Onlara babamla yediğim öğle yemeğinden bahsediyorum, kendilerini suçlu hissetmelerini istemediğim için onlara yönelik üstü kapalı tehdidini atlıyorum. Yaşadığım şok artık öfke ve korkuya dönüştüğü için hissettiğim kadar duygusal görünmemeye çalışıyorum.

Normalde duygusal biri değilimdir ve kız kardeşlerimden tavsiye almak bana garip geliyor. Annem ve babam öldükten sonra teselli için başvurdukları kişi hep ben oldum. İhtiyaç duydukları kişi olmak için çok çalıştım.

Muhtaç olmak hiç *bana* göre değildi.

"Ciddi mi?" Chelsea hikayemi bitirdiğimde sordu. "Gerçekten ciddi mi?"

"Evet." Başımı sallıyorum ve birkaç nefes alıp sakinleşmeye ve mantıklı düşünmeye çalışıyorum. "O kesinlikle ciddi. Bunu yapacak.

-Evlenmezsem işimi elimden alacak."

"Tıpkı Wolf'la bana yaptığı gibi," diyor Chelsea, yıllar önce motosiklete binen erkek arkadaşını kastederek. "Bunu düşündüğümde hala sinirleniyorum."

Sam on beş dakikadır ilk kez konuşarak, "Şimdiye kadar hepimize yapmadığına şaşırıdım," diyor. Belli ki çok düşünmüş. "Henüz evlenmediğimiz ve çocuk yapmadığımız için hepimizin hayatımızı boşa harcadığımızı düşünüyor. Bence gerçekten

Sırf evlendiğimizi söyleyebilmek için hepimiz gidip kupa kocaları seçseydik ne mutlu olurdu."

"Biliyorum," diye cevap veriyorum. "Yıllardır zorluyor. Ama işimi tehdit edeceğini bilmiyordum. Pop'un büyümesini ve yeniden para kazanmasını sağlayan bendim. Beni evliliğe zorlamak için kendi şirketine gerçekten zarar verir mi?"

"Muhtemelen senin işinden vazgeçmeyeceğini biliyordur," diyor Chelsea. "Yani şirket için bir tehdit yok."

Bu doğru. Bunun doğru olduğunu hissedebiliyorum.

Beni tuzağa düşürdüğünü biliyor ve muhtemelen bunu yaptığı için kötü niyetli bir şekilde kendinden memnun.

"Tamam," diyor Sam. "Şunu bir düşünelim. Seçenekleriniz, Pop's ile olan pozisyonunuzu yeniden yapılandırmasına izin vermek."

"Hayır. Bu bir seçenek değil. Bana bunu yapmasına izin vermektense tamamen istifa etmeyi tercih ederim."

Sam başını sallar. "Tamam. O zaman seçeneklerin ya işi bırakıp başka bir yerde çalışmak ya da en az bir yılığına evlenebileceğın bir erkek -herhangi bir erkek- bulmak."

"Rod Bryson her zaman senden hoşlanıyordu," diye araya girdi Chelsea. "İstersen seninle evleneceğine eminim."

"Pop'a onaylayacağını düşünmediğim biri olduğunu söyledim. Rod'la herhangi bir sorunu olmaz. Ve dürüst olmak gerekirse, bir yıl boyunca ona katlanmak zorunda kalsam o kıkırdaması beni deli ederdi." Masanın üzerinde duran ellerimin üzerine çöküyorum. "Sırf işimi kaybetmemek için bir yıl boyunca bir adamla nasıl evleneceğimi bulmaya çalıştığımı inanamıyorum." Sesim son iki kelimede kesiliyor.

Açık olmak gerekirse, ağlamaya yakın değilim ama ağlayan biri olsaydım şu anda ağlıyor olurdu. Pop'a sevgi, sadakat ve aile görevim için harcadığım onca emek ve özveriden sonra bu gerçek bir ihanet. Hâlâ hep eksik olduğumu, asla yeterince iyi olmadığımı düşünüyor.

Bunca zaman sonra kendimi ona kanıtladığımı inanmaya başlamıştım.

Boğazımı temizledim. "Babam muhtemelen bunu isteyeceğı için ödüllü bir koca seçmeyeceğim. Mümkün olan en çirkin erkeğı seçersem ona hizmet etmiş olurum.

Sadece kaprisleri tarafından yönlendirilecek bir kukla olmadığımı ona göstermek için."

Chelsea kıkırdıyor. "Wolf gibi dövme, piercingli ve kötü tavırlı bir adam bulmalısın. Babam bundan çok nefret ederdi."

Sam bana bilmiş bir bakış fırlatıyor. "Kim olmas ı gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

"Kim?"

"Her şeyi işe yarayacak tek bir adamla ayarladınız.

Babamın onaylamayacağı bir adam. Babamın hor gördüğü bir adam."

Kimden bahsettiğini hemen anlıyorum ve bu da içimde sıcak bir endişe dalgası yaratıyor. "Babam pek çok insanı küçümser."

"Elbette, ama kaç tanesi bekâr ve müsait? Babamın nefret ettiği bekâr ve müsait bir adama ihtiyacın var. Sürekli şikayet ettiği bir adam. İğrenç bir pislik."

Oturduğum yerde donup kaldım, zihnim kızgınlık, kafa karışıklığı ve heyecanla o kadar dolu ki görüşüm bulanıklaştı. "Lanet olsun. Babam bundan çok nefret ederdi. Ne zaman biri onun adını ansa, babam hırılıyor. Onunla evlendiğimi hayal edebiliyor musun? Kahretsin, mükemmel olurdu."

Şimdi bu fikir kafamda iyice pekişti ve aklımdan çıkaramıyorum.

"Yani... Trevor Bentley mi?" Chelsea bu ismi gizli bir lanetmiş gibi söylüyor.

Trevor Bentley. Tanıdığım en kibirli, en iğrenç adam.

-Babamı da buna dahil ediyorum.

Sadece işimi kaybetmemek, kendi başıma ayakta kalabilmek ve babama bir şeyler kanıtlayabilmek için onunla bir yıllığına evlenebilir miydim?

Hayır. Olmaz.

İmkânı yok.

O adama katlanamıyorum.

Ama bu çok iyi olurdu.

"Sen de ondan hoşlanmıyorsun," diyor Chelsea. "Onunla bir yıl boyunca yaşamaya tahammül edebilir misin?"

"Belki."

Sam hâlâ düşünüyor. "Onu buna ikna etmek için bir şeyler teklif etmen gerekir. O da senden hoşlanmıyor, bu yüzden ona gerçekten iyi bir şey sunmalısın. İsteyeceği bir şey."

"Aklıma bir şey geliyor."

İronik olan şu ki, Trevor'ın ne isteyeceğini, bu saçma teklifi kabul etmesi için onu neyin cezbedeceğini hemen biliyorum. Trevor hakkında bildiğim birkaç şeyden biri, onun aç ve her zaman hırslı olduğudur. İşine en az benim kadar bağlı ve benim gibi bu onun da başlıca motivasyon kaynağı olacak. Aslında, onu ikna etmek için yapacağım argüman zihnimde tamamen şekillendi.

Ve mükemmel.

Her yönden mükemmel.

Adamla evlenmek zorunda olmam dışında.

"Bunu gerçekten düşünüyorsun," diyor Chelsea, gözleri hiç görmediğim kadar büyük. "Bunu ciddi ciddi düşündüğüne inanamıyorum."

"Yapmalısın," diyor Sam. "Eğer o adama katlanabiliyorsan, yapmalısın. Bence istifa edip Pop'tan başka biri için çalışman daha iyi bir seçenek olurdu ama bunu yapmayacağını biliyorum. Nedenini de anlıyorum. Ama haklısın. Eğer bunu yaparsan, Pop'un rafına koyacağı bir ödül olamaz. Bunu, onun zorbalığına maruz kalmayacağını kanıtlayacak şekilde yapmalısın."

Sam haklı. Neredeyse her zaman öyledir. Bana zorbalık yapılmasına izin vermeyeceğim.

Eğer bunu yaparsam, kendi yöntemimle yapacağım ve kolay lokma olmadığımı kanıtlayacağım.

Babamın her yönden eşitiyim ve bunu unutmasına izin vermeyeceğim.

O.

"Hiçbir şey için acele etme," diyor Chelsea, ağzı sarkarak Endişe. "Şu anda Pop'a kızgınsın diye bütün bir yıl boyunca bir pislikle takılıp kalmak istemezsin. Muhtemelen iyi bir adam bulabilirsin, gerçekten hoşlanacağın bir adam."

Önerisinin mantığını anlıyorum ama ben iyi bir adam bulmak istemiyorum.

Pop'u sonsuza dek manipülatif yüksek atından indirecek bir adam istiyorum.

Trevor Bentley'i istiyorum.

Tüm plan kafamda bir araya geldi ve artık bundan kurtulabileceğimden emin değilim.

Çok acı ve lezzetli.

"Acele etmeliyim," diye cevap veriyorum Chelsea'ye. "Hafta sonuna kadar bu adamı Pop'la tanıştırmam gerekiyor. Ama yapmak istediğim şeyin bu olduğundan emin olmak için bir iki gün iyice düşüneneceğim. Eğer bir pislikle takılırsam, bu benim planladığım bir şey olduğu için olacak."

Sam Chelsea'ye sahnede fısıldayarak, "Bunu yapacak," diyor. "Harika olacak. Pop'un yüzünü görmek için sabırsızlanıyorum."

Zihnim allak bullak olmuş durumda ve duygularım hâlâ kargaşa içinde ama artık bir planım var.

Ve ben de babamın yüzünü görmek için sabırsızlanıyorum.

• • • •

Bir ya da iki gün beklemem. Bir ya da iki günüm yok. Ertesi günün ortasına kadar düşünürüm ve o zamana kadar kararımı vermiş olurum.

Salı gününün geri kalanını tüm detaylar üzerinde çalışarak geçiririm.

İş için iyi bir zihnim var ve dünyanın en iyi planlayıcısıyım, bu yüzden bu özel kampanyanın tüm ayrıntıları herhangi bir zorluk olmadan yerine oturdu.

Çarşamba günü öğleden sonra Charleston şehir merkezindeki Pop'un şirket merkezinden birkaç blok ötedeki yeni ofis kompleksine gitmek üzere arabama bindiğimde, olabildiğince hazırlıklıydım.

Kömür grisi bir pantolon ve topuklu ayakkabı giyiyorum -ki bu benim tipik iş kıyafetimdir- ve sarı saçlarım her zamanki gibi ensemden topuz yapılmış. Makyajımı tazeledim, ama bunun dışında uygun bir şekilde profesyonel görünüyorum ve hiç seksi değilim.

Eğer Trevor bu teklifi kabul ederse, bunun nedeni güzelliğim ya da seksapelim karşısında büyülenmiş olması olmayacak. Yeterince çekiciyim ama bu hiçbir zaman benim için bir avantaj olmadı.

Bir şeyleri gerçekleştirme konusunda iyiyimdir.

Ve şu anda bu yeteneklerimin her birini kullanmam gerekecek.

Trevor Bentley şehir merkezindeki bir ofis binasında kiraladığı bir süitte çalışıyor. Yakınlarda bir yere park ediyorum, binaya giriyorum ve asansörle üçüncü kata çıkıyorum.

Şık, üst düzey bir havası olan güzel bir yer. Trevor kiraya çok para harcıyor olmalı. Resepsiyondaki görevli güler yüzlü, dengeli ve mükemmel bakımlı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Melissa Greyson. Saat dörtte Trevor'la randevum var."

Resepsiyon görevlisi bilgisayarını kontrol ediyor, ancak kim olduğumu ve randevuma tam zamanında geldiğimi bildiğinden kesinlikle eminim.

"Evet, Bayan Greyson. Oturursanız, Bay Bentley birazdan sizinle ilgilenecek."

Burası Charleston, Batı Virginia. Yaşamak için güzel bir yer ve asla taşınmayacağım ama burası büyük bir şehir merkezi değil. Dağ kültürü hiçbir zaman havasız iş resmiyetini benimsemedi ve profesyonel bağlamda etkileşimde bulunduğum neredeyse herkes ilk isimlerini kullanıyor ve birisi bir toplantıya kravatsız gelirse kaşlarını kaldırmıyor.

Bu resepsiyonist beni rahatsız ediyor. Hem de çok.

Ve Trevor'ın onu bu şekilde davranması için eğittiğine kesinlikle eminim.

bir şekilde.

Ona geniş bir gülümseme veriyorum ve başka bir şey söylemeden oturuyorum,

çağrılana kadar e-postalarımı kontrol etmek için telefonumu çıkarıyorum.

Trevor sırf yapabildiği için beni en az beş dakika bekletecek.

Bundan eminim.

O böyle bir pislik.

Trevor Bentley'in olayı şu. Beş yıl önce, Pop's'ta staj yaptığım yazlardan birinde, Trevor şirketimizin Pazarlama Direktörü pozisyonu için mülakata girdi. Harika bir özgeçmiş ve portföyü vardı - New York'ta büyük bir firmada birkaç yıl çalışmıştı - ve ben onu hemen en iyi aday olarak tanımladım. Mülakatlara katılıyordum ve onun keskinlik ve beceri seviyesine yakın kimse yoktu.

Ama sorun şu ki, şok kibirliydi. Normal bir erkeğin aşırı özgüveninden bahsetmiyorum. Adam sanki Tanrı'nın dünyaya bir armağanıymış gibi davranıyor. Trevor, Pop'a alışkın olduğu saygıyı göstermek yerine ona meydan okudu, onunla tartıştı, hatta onu küçümsedi.

Arka plandan izliyordum ve adamın bariz ukalalığı karşısında ağzım bir iki kez açık kaldı. Otuz yaşından fazla olamazdı ve babamla patronmuş gibi konuşuyordu.

Babam ondan nefret ediyordu.

Nefret ediyordu.

O kadar şok nefret ediyordu ki bugün hala ondan şikayet ediyor.

Babamı onu işe alması için ikna etmeye çalıştım çünkü Trevor pazarlama ve reklamcılık konusunda çok iyiydi ve şirketin büyüme devam etmesini istiyorsak böyle bir yeteneğe ihtiyacımız var, ancak Babam bunu düşünmedi bile.

Başka birini işe aldı - onun kadar iyi olmayan birini - ve sonuç olarak reklam kampanyalarımızın çoğunda yüzüm kızarıyor.

Trevor'la olan geçmişimiz aslında daha da kötüleşiyor.

İşe alınmayınca Trevor kendi pazarlama şirketini kurmaya karar verdi ve imzaladığı ilk sözleşme restoran sektöründeki en yakın yerel rakibimizle oldu. Şirket Pop's kadar büyük değil, ancak restoranlar Charleston ve çevresinde büyük işler yapıyor.

Evet, öyle. Trevor üç yıl boyunca rakip için harika reklamlar hazırladı ve Pop ne zaman bir tane görse, nefesinin altında küfrediyor.

Trevor, Pop'un düşmanı. Buna hiç şüphes yok.

Aynı zamanda tanışabileceğiniz en kendini beğenmiş, en kurnaz orospu çocuğu. Gerçek şu ki, ben de ona katlanamıyorum.

Saat 4:06'da resepsiyonist masasından kalkıp yanıma geldi. "Bay Bentley sizi şimdi görebilir."

Telefonumu çantama yerleştirmek, yanımda getirdiğim deri portföyü almak, ayağa kalkmak ve ceketimi düzeltmek için zaman ayırıyorum. Ceketimin materyali şık görünen bir karışım ve

Kırıksıklık, ama çoğunlukla hareket etmeden önce resepsiyon görevlisini bir dakika bekletmek istiyorum.

Göğüslerimin hemen üzerindeki bluzumun düğmesini kontrol ediyorum. Nedense hep çözülüyor ve sütyenimi gösteren bir açıklık bırakıyor.

Hâlâ düğmeli, bu beni rahatlatıyor.

Sonra gülümsüyorum ve resepsiyon görevlisini kısa bir koridor boyunca takip ederek kapalı bir ofis kapısına ulaşıyorum.

Kapıyı tıkladıyor ve boğuk bir ses "Gel" diye seslendiğinde kapıyı açıp bana içeri girmem için işaret ediyor.

Ona bir kez daha kocaman gülümsüyorum ve içeri girmeden önce bolca teşekkür ediyorum.

Trevor'ın ofisi tam da her zaman hayal ettiğim gibi. Pahalı, şık ve modern; ahşap parçalar espresso cilalı, diğer her yer gri, siyah ve boz kahverengi. Konforlu olmaktan ziyade etkileyici olmak için tasarlandığı belli.

Trevor masanın arkasında, bilgisayar istasyonunun bulunduğu tarafa doğru dönmüş durumda. Hızlı hızlı yazıyor ve bana bakmadan şöyle diyor: "Bayan Greyson, lütfen oturun. Bunu bitirmek üzereyim."

Doğru ya.

Tabii ki öyle.

Birkaç dakika daha bekleyeceğim. Üç dakikaya bahse girerim.

Tüm çalışma hayatım boyunca bu tür şeylerle uğraştım, bu yüzden bundan etkilenmedim. Masanın önündeki siyah deri terlikli sandalyeye oturuyorum, portföyümü yanımdaki masaya koyuyorum, çantamı yere bırakıyorum ve telefonumu geri çekiyorum.

Yine e-postalarım geliyor.

O meşgul görünebiliyorsa, ben de öyle görünebilirim. Zaman tutuyorum.

Üç dakika.

Trevor sonunda sandalyesinde dönüp bana bakıyor. "Bunun için üzgünüm Bayan Greyson. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Şimdi bir şeyleri tırmalamak istiyorum.

İnanılmaz derecede kendini beğenmiş.

Size nasıl yardımcı olabilirim?

Ses tonunun ne kadar iğrenç olduğunu söylediğimde bana inanmak zorundasınız, sanki ölümlülerle iletişim kurmak için Olimpos Dağı'ndan iniyormuş gibi.

İşte size Trevor Bentley.

Telefonumu kaldırmadan önce yirmi saniye bekliyorum. Sırf bu yüzden.

Sonra resepsiyon görevlisine gülümsediğim kadar geniş ve sahte bir şekilde ona gülümsüyorum. "Benimle görüştüğünüz için teşekkür ederim Bay Bentley."

Eğer evren sırf beni kızdırmak için bir adam tasarlamış olsaydı, Trevor Bentley'den daha iyisini yapamazdı.

Görünüşü bile iğrenç. Kalın kahverengi saçları, daha koyu kahverengi gözleri ve çenesindeki hafif yarıklarla tamamlanan bir film yıldızının güçlü yontulmuş yüz hatlarıyla gülünç derecede yakışıklı. Düzenli olarak spor yapıyor olmalı çünkü zayıf vücudu sert ve iyi gelişmiş ve omuzları...

Omuzları iyi.

Ama hepsi bu kadar değil. Takım elbiseleri için de bir servet harcıyor olmalı. Ne de olsa burası Charleston ve çoğu erkek, eğer takım elbise giyiyorsa, Men's Wearhouse'dan ya da Jos. A. Bank'ın satış mağazalarından daha pahalısını bulamaz. Kıyafetlerimin çoğunu yerel bir mağazadan alırım ve sadece Chelsea ve Sam ile New York'a yaptığım yıllık seyahatlerde tasarım ayakkabılar ve çantalar için savurganlık yaparım.

Ama Trevor farklı.

Tasarımcıları tanımakta iyi değilim ama bugün giydiği ince çizgili takım elbise raftan alınmadı. Sanki onun için yapılmış gibi üzerine oturuyor.

Belki de öyledir.

Yemin ederim adam kendini Don Draper sanıyor, parlak ayakkabılarından kesilmiş saçlarına ve tavırlarına kadar.

Görünüşüne bakarken gülümsemem yüzümde donuyor ve içimdeki her şeyle onu bu kadar çekici bulmamayı diliyorum.

Ama buluyorum. Onu çekici buluyorum. Trevor Bentley paketinin en çileden çıkarıcı kısmı olan cinsel bir takdir dalgası üzerime yıkılıyor.

Onu ilk gördüğümde, Pop's ile röportaj yaparken bunu hissettim.

Son beş yılda onu şehirde her gördüğümde bunu hissettim.

Ve yine hissediyorum. Şu anda.

Sadece görünüşünü sevmiyorum. Trevor'a verdiğim tepki çok daha derinlere gidiyor. O vücuda bastırmak istiyorum. O gülünç takım elbiseyi soymak istiyorum. Yakışıklı yüzünün etrafında mükemmel bir şekilde uzanan o gür saçları karıştırmak istiyorum.

İstiyorum.

Sadece *istiyorum*.

Her şey o kadar yanlış ki bu duyguları toparlayıp zihnimin en karanlık köşesine, tüm uygunsuz düşünce ve duyguları koyduğum yere geri tıkmak zorunda kalıyorum. Bu duygular bana ait değil ve onları şımartmak zorunda değilim.

Sessizlik birkaç saniye fazla uzayınca Trevor tek kaşını kaldırır. (Evet, tahmin ettiniz - tek kaş olayını nasıl yapacağını biliyor ve bu yeteneğini çok sık kullanıyor).

Kendini beğenmiş ifadesine duyduğum kızgınlık beni tekrar harekete geçirmeye yetiyor. En dengeli sesimle, "Sana bir teklifim var," diyorum.

Havadan sudan konuşarak vakit kaybetmenin anlamı yok. Bu ne benim ne de Trevor'ın tarzı.

Sandalyesinde arkasına yaslanıyor, gözleri yüzümde geziniyor. Bir kaideden iniyormuş gibi görünmek yerine, şimdi daha çok bir bilmece çözüyormuş gibi görünüyor. "Bir teklif mi?"

"Evet. İyi bir teklif."

"Pop's'un reklam konusunda yardıma ihtiyacı olduğunun farkındayım, eğer yayınladığınız o dandik reklamlar bir gösterge ise, ama artık sizin için çalışmakla ilgilenmediğimi bilmelisiniz."

Parmaklarım yeniden elime aldığım portföyün etrafında geriliyor ama kızgınlığımı yüzüme yansıtmamayı başarıyorum.

Yapmacık reklamlar.

Bunu yüzüme karşı açıkça söyledi.

Evet, değerlendirmesine katılıyorum ama yine de... Bunu kim yapar ki?

"Sana Pop's'ta iş teklif etmiyorum," diyorum, sesim neredeyse ilkel bir soğukkanlılıkla çıkıyor. "Aslında senden bir iyilik isteyeceğim ve karşılığında sana sunacağım bir şey var. İsteyeceğin bir şey."

Dudakları hafifçe aralanıyor ve bunu fark ediyorum çünkü gözlerim sürekli dudaklarına kayıyor.

Öyleyse öldür beni. Hayatımda gördüğüm en seksi ağza sahip. "Ne istiyorum?" diye soruyor bir anlık duraksamadan sonra.

Bu kısım kolay. Portföyümden bir sözleşme çıkarıyorum ve kağıt yığınını ona uzatıyorum. Almak için uzanıyor ve ardından sözleşmenin madde madde özetini içeren üst sayfayı tarıyor.

Temel olarak, şirketinin Pop's için çok büyük miktarda para karşılığında bölgesel bir reklam kampanyası geliştirmesi için bir anlaşma. Bunun finansmanını bulmak için diğer bütçe kalemlerinden yararlanmak zorunda kaldım, ancak Trevor'ın bir araya getirdiği herhangi bir kampanyanın harcanan parayı en az iki katına çıkaracağını biliyorum. O kadar iyi.

Okurken iki kaşı da yukarı kalkıyor.

Çok yavaşça gözleri (bitter çikolata gibi) tekrar yüzüme doğru yükseliyor. "Çok büyük bir iyiliğe ihtiyacın olmalı."

"İhtiyacım var."

Trevor'ın diğer şirketlerle yaptığı sözleşmelerin ayrıntılarını bilmesem de, hangi seviyede çalıştığına dair genel bir fikrim var. New York ya da Los Angeles'ta başarılı olabilecek kadar iyi biri ama nedense beş yıl önce büyüdüğü yere, Charleston'a geri taşınmış. Ajansının baktığı işlerin çoğu yerel ya da eyalet çapında. Ona teklif ettiğim iş, şimdiye kadar yaptığı tüm işlerden daha büyük olmalı.

Üstteki kağıda tekrar baktı. "Bu gerçek mi?" "Evet, gerçek."

"Babam bunu asla kabul etmez. Beni küçümsüyor." Trevor'ın babamın kendisi hakkındaki düşüncelerini bilmesi hiç de şaşırtıcı değil. *Herkes* biliyor.

"Evet, biliyor. Ama reklamcılık geçen yıl taşındı ve artık benim yönetimimde. Kararları ben veriyorum. Bu gerçek. Şu anda o sözleşmeyi imzalamaya hazırım."

"Ama sadece çok iyi olduğum için değil."

"Hayır. Çok iyi olduğun için değil. Daha iyi bir reklama ihtiyacımız var ama çaresiz değiliz. Ben de bir şeyler yapacağım."

Seninle bu anlaşmayı yapmak için şirketteki arkadaşlarımdan ve babamdan çok sıkıntı çektim, bu yüzden karşılığında bir şeye ihtiyacım var."

"Bir iyilik mi?"

"Evet. Bir iyilik."

Şimdiye kadar havalı, profesyonel ve tam olarak onun seviyesinde konuştum. İfademî mükemmel tutmayı ve bazen duygusal olarak rahatsız olduğumda yaptığım gibi kızarmamayı bile başardım.

Ama şimdi o an geldi ve gerçek şu ki gerginim. Gerginden de öte.

Çok korkuyorum.

Bu kibirli adama evlenme teklif etmek üzereyim.

Trevor bir süre bekler. "Bana bu iyiliğin ne olduğunu söylemeyi mi planlıyorsun?"

nedir?"

Vakit geldi. Sadece söylemek zorundayım. "Benimle evlenmene ihtiyacım var.

yıl."

(Oldukça anlaşılabilir) endişeme rağmen, yüzündeki ifadeden keyif almadan edemiyorum. Onu tanıdığım beş yıl boyunca ilk kez, sonunda Trevor'ı sinirlendirmeyi başarıyorum.

Donup kalıyor, sözsüz bir şekilde bana bakıyor.

O daha bu fikrin ne kadar saçma olduğunu anlatamadan ben devam ediyorum. "Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama görüldüğü kadar çılgınca değil. Babam bana, eğer hemen evlenmezsem şirketteki işimi elimden alacağını söyledi."

"Bunu gerçekten yapmaz."

"Evet, yapar. Bunu bir düşün, Trevor. Onu artık yeterince iyi tanıyorsun. O ciddi biri. Bunu yapacaktır."

"O zaman başka bir iş bulabilirsin."

"Evet. Bulabilirim. Ama istemiyorum. Şu anda yaptığım işi yapmak için hayatım boyunca çalıştım ve bundan vazgeçmeyeceğim. Babalık benim doğuştan hakkım ve henüz bir erkek bulamadım diye sahip olduğum işten zorbalıkla atılmamalıyım. O da bunu yapmaya çalışıyor."

Trevor gözlerini hafifçe kısar ve nefes alır, "Kalpsiz yaşlı ahmak. Onun şirketine verdiği onca emekten sonra."

Mantıklı gelmediğini biliyorum ama sözleri beni daha iyi hissettiriyor. Eğer Trevor Bentley bile Pop'un ne kadar adaletsiz olduğunu

o zaman aşırı tepki vermediğimden emin olurum.

Babam bana doğru davranmıyor.

Bu yüzden karşılık vermek tek seçeneğim.

"Evet. Katılıyorum. Onaylamayacağı bir adamla çıktığımı düşünüyor ve onunla tanışıp evlenmemi talep ediyor. Evlilik meselesini bir iş anlaşmasıyla geçiştirmeye çalışabileceğimi bilecek kadar zeki, bu yüzden bir yıl boyunca birlikte yaşayacağımız gerçek bir evlilik olması gerekiyor. Ben de düşündüm ki..."

"Onun en çok nefret edeceği adamı seçeceğini düşündün."

"Aynen öyle. Bu sensin."

"Ve bu gülünç teklifi kabul edeceğimi mi sanıyorsun?" "Neden kabul etmeyesin ki? Anladın sen onu." Sözleşmeye doğru başımı salladım.

hala geçerli. "Bunun işiniz için ne yapacağını bir düşünün. Ulusal çapta gözlerin üzerinde olacak. Ve tek yapman gereken haftada birkaç kez kocam gibi davranmak olacak."

"Ve seninle yaşamak mı?"

"Evet, benimle yaşayacaksın ama bu konuda esnekim, yani sana nasıl uygunsa öyle ayarlayabiliriz. Aksi takdirde, tek yapman gereken her hafta Pazar günleri Pop's'ta akşam yemeğine gelmek ve belki arada bir benimle sosyal etkinliklere katılmak olacak." Aynı yatakta yatmamız da gerekecek ama Trevor genel konsepti kabul ettikten sonra bu küçük ayrıntıyı konuşmanın ilerleyen bölümlerine saklamaya karar veriyorum. "Bunu yarı zamanlı bir iş olarak düşün."

"Sen ciddisin." Kendini beğenmiş kaşları yine kalktı ama gözlerinde yeni bir bakış var. Neredeyse... takdir edici, sanki hayranlık duymaktan kendini alamadığı bir şey yapıyormuşum gibi. "Yarı zamanlı kocan olmamı istiyorsun."

"Evet. Ciddiyim. Etrafa sordum ve anladığım kadarıyla şu anda kimseyle çıkmıyorsun. Sadece bir yıl. Çok fazla zamanını almayacak ve işinin başına gelen en iyi şey olacak. Artı..."

"Artı ne?"

Derin bir nefes alıyorum. "Babama kızgın olduğumu kabul ediyorum. Bunu bana yapıyor çünkü kadınlar hakkında arkaik fikirleri var ve hayatımın bir koca olmadan tamamlanamayacağını düşünüyor. Ayrıca kız kardeşlerimi maddi olarak desteklemeyi kesmekle üstü kapalı bir şekilde tehdit ediyor. Bu yüzden

Yaşlı piç benim ailem ama bana bu şekilde davranılmasını hak etmiyorum ve bunu onun yanına bırakmayacağım. Eğer evleneceksem, o da bu yüzden acı çekmek zorunda kalacak." Öne doğru eğilip bakışlarını tutuyorum. "Ona acı çektirmeme yardım et."

Trevor'ın Dudaklar parça biraz Tekrar, ve I bkz. a parıltı Gözlerinde bir şey var.

Onu yakaladım. Onu *yakaladım*.

Korunacak ve beni bekletecek, ama şimdi bunun sonunun ne olacağını görebiliyorum.

"Hatırlat da seninle ters düşmeyeyim," diyor kendini beğenmiş küçük gülümsemesiyle.

"Zaten benimle ters düşüyorsun, ama bu konuda birlikte çalışabileceğimizi düşünüyorum."

"Bunun hakkında düşünmem gerekecek ve tüm detayları önceden çalışmamız gerekecek."

Başımı salladım. "Elbette."

Ama son cevabını gözlerinde görüyorum.

Belki de aykırı biri olduğu ve tam da Babamın yapmasını istemediği şeyi yapmak istediği içindir.

Ya da daha büyük olasılıkla inanılmaz derecede hırslı olduğu ve işinin onun için en önemli şey olduğu içindir.

Onun için karar faktörünün ne olacağından tam olarak emin değilim ama nihai kararını biliyorum.

Eninde sonunda evet diyecek.

Ertesi gün, Trevor sabah 7:48'de beni aradı.

Telefonumda numarasının yanıp söndüğünü gördüğümde ofisime yeni gelmiştim. Masama oturdum, derin bir nefes aldım ve cevap verdim. "Trevor."

"Melissa."

Soruyu sormamı beklediğini fark edene kadar bir süre duraksıyorum. "Sanırım bu teklifim hakkında düşündüğün anlamına geliyor."

"Evet."

"Ve?"

"Ben... şartları tartışmaya hazırım."

O kadar rahatladım ki sandalyeme çökmek istiyorum ama Trevor'ın bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilmesini istemiyorum. Bu ona ilişkimizde çok fazla güç verebilir ve bunun olmasına izin veremem. Cevap verirken sesimi sakın tutuyorum, "Mükemmel. Bana iyilik yapan sen olduğun için şartlar konusunda olabildiğince esnek olacağım."

"Ben de bundan bir şey çıkarıyorum."

"Evet."

"Bunu yaparsak Pop'un işinle ilgili geri adım atacağına emin misin?"

Bu soru beni şaşırttı çünkü benim için endişelendiğini ima ediyordu.

Hemen cevap vermeyince Trevor ekliyor: "İstediğin şeyi elde edemeyeceksen bu evliliğe katlanmak çok zahmetli. İsteddiğini elde edemediğin için anlaşmamızdan caymanı istemiyorum."

Ah. Bu daha mantıklı. Kendi durumu hakkında endişeleniyor. "Ne olursa olsun geri adım atmayacağım ama babam evlenirsem bana baskı yapmayı bırakacağına söz verdi ve her zaman sözünü tutar."

"Emin misin?"

"Eminim." Bu konuda kesinlikle hiçbir şüphem yok.

"Tamam." Bir an tereddüt etti. Sonra işveli bir ses tonuyla soruyor: "Peki ya seks?"

Perşembe sabahı masamdaki sandalyede otururken bir anda ateş bastı. Seks ve Trevor'ı aynı anda hayal etmek beni çarpıyor. Onu görebiliyorum. Canlı bir şekilde. Trevor ve ben yatakta birlikte, her türlü kışkırtıcı şeyi yapıyoruz.

"Seks mi?" diye sorarken sesimi biraz kısık çıkarmayı başarıyorum. "Seks."

"Ne olmuş ona?"

"Eminim bunu çoktan düşünmüşsündür. Bütün bir yılı seks yapmadan geçireceğimizi mi düşünüyorsun?"

Sesi o kadar şüpheli geliyor ki utaniyorum. Gerçek şu ki bunu hiç düşünmedim. Trevor ve seksin aynı anda zihnimde var olmasına izin vermemek için elimden geleni yaptım.

Cevap vermeyince, "Yarı zamanlı bir kocanın bile seni aldatmasını istemezsin herhalde," diyor.

Bir ateş basması daha yaşıyorum. Bu sefer farklı bir tür. "Hayır, hayır. Bu... garip olurdu. Sana tam olarak ne söyleyeceğimi bilmiyorum ama bir yılı seks yapmadan geçirmek istemeyeceğini anlıyorum. Neden bu konuda anlaşıyoruz? Eğer biriyle yatmak istiyorsan, önce bana söyleyeceksin."

Bu sefer çok daha uzun bir duraklama oldu. "Seks partnerlerimi onaylamak mı istiyorsun?"

"Hayır! Onları onaylamama gerek yok. Sadece bilmek istiyorum. Aksi takdirde, aldatıyormuşsun gibi hissedeceksin."

Birkaç saniye daha sessizlik. "Peki sen de benim için aynısını yapacak mısın?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi sanıyorsun? Eğer başka biriyle seks yapacaksan, bunu önce bana mı söyleyeceksin? İster inan ister inanma, ben de aldatılma fikrine pek sıcak bakmıyorum."

Gerçek şu ki, seks yapmayı hiç planlamıyorum. Gerçek bir evlilik olmasa bile başka biriyle evliyken bir erkekle seks yapmayacağım. Ve hayatımda bir kereden fazla seks yapmadan tam bir yıl geçirdim. Ben iki yıl geçirdim. Bu beni rahatsız etmiyor. Dünyanın sonu değil.

Ama bunu Trevor'a itiraf etmek ona gereksiz bir avantaj sağlayabilir, bu yüzden tek söylediğim, "Evet. Sana da söyleyeceğim."

"İyi." Sesi tuhaf geliyor ama yüzünü göremediğim için nedenini tam olarak anlayamıyorum. "O zaman anlaştık. Başka ne var?"

• • • •

TREVOR şehir merkezindeki bir binanın en üst katında bir dairede yaşıyor. Perşembe akşamı içeri girerken, evden ne kadar etkilendiğimi ona belli etmemeye çalışıyorum.

Bir köşesinde son model bir mutfak bulunan kocaman bir ortak odası, koyu renkli, parlak parke zeminleri ve nehre ve Charleston şehir merkezine bakan, eyalet başkentindeki altın renkli kubbeyi de içeren bir duvar dolusu penceresi var.

"Güzel," diyorum, sesim boğuk değil de kuru çıkınca memnun oluyorum. "Burayı kapmayı nasıl başardın?"

O bugün yine o gülünç, mükemmel takım elbiselerinden birini giyiyor, ben de başka bir büyük mağazanın pantolon takımını giyiyorum - bu sefer ela gözlerimi daha az gri gösteren yosun yeşili. İkimiz de işten yeni çıktık ve sözlü düello havasında değilim, o yüzden umarım bugün çok iğrenç davranmaz.

"Sadece kiraliyorum," diyor ve sorunun alaycı olup olmadığını anlamak istercesine bana bakıyor. "Sahibi olan adamla aynı okula gittim."

Buna şaşırmadım. Trevor'ın işleri belli ki iyi gidiyor ama o benim gibi paradan gelmiyor ve kariyerinde ancak birkaç yıldır önemli miktarda birikim yapabileceği bir noktada. Charleston'daki emlak fiyatları büyük şehirlerdeki fiyatlarla kıyaslanamaz ama buranın ucuz olması mümkün değil.

"Bu manzara için ölüňür," diyorum, pencerelerden dışarı bakmak için ilerliyorum.

Yanımda durmaya geliyor ve yüz ifadesinin rahatladığını görebiliyorum. Belli ki doğru söylediğime ve burayı gerçekten sevdiğime karar vermiş.

Terasa açılan cam kapıyı açıyor ve ben de onu takip ediyorum. Beklediğimden çok daha büyük, köşeyi dönünce

iki ayrı manzara ve iki ayrı oturma alanı sunuyor.

Turun bu bölümü tamamlandıktan sonra tekrar içeri girip koridorda ilerliyoruz. Ebeveyn yatak odası, başka bir pencere duvarı ve büyük bir kral yatak ile büyüktür. Ebeveyn banyosu fayanslı duşu ve küvetiyle çok güzel. İkinci yatak odasına ulaştığımızda, içeriye bakıyorum ve Trevor'ın burayı bir sürü egzersiz aleti, duvarda büyük bir televizyon ve üç eski atari oyun makinesiyle basmakalıp bir erkek odası olarak donatmış olduğunu görüyorum.

Bu son ayrıntı beni şaşırtıyor ve onları kontrol etmek için içeri giriyorum. Pac- Man. Frogger. Ve Asteroids.

Trevor gözlerini hafifçe kısarak, "Bunlar klasik," diyor. Ona gülüp gülmeyeceğimi görmek için beklediğine yemin edebilirim.

Trevor'dan bu kadar anlamsız bir şey beklemediğim için hem eğleniyorum hem de garip bir şekilde şaşıyorum.

Ona belli belirsiz bir gülümseme veriyorum. "Onları çalışıyor musun?"

"Tabii ki. Ama burayı seviyorsan ve burada yaşamayı sorun etmiyorsan, onları taşıyabilirim ve biz de-"

"Oh."

Trevor'ın bu sabahki telefonundan bu yana, ikimizin de kabul edebileceği bir anlaşma üzerinde çalışıyoruz. Konuşmamız, Trevor gibi sinir bozucu biriyle olabildiğince samimi ve iş gibi geçti.

Ama hâlâ babamın bir ev paylaşma şartından bahsetmedim.

Yatakta.

"Oh?" Tek kaşını kaldırdı.

"Sanırım bundan daha önce bahsetmeliydim. Babam diyor ki gerçek bir evlilik olmalı, bu yüzden..."

Trevor'ın ikinci kaşı da havaya kalkıyor. "Evliliği tamamlamak mı?"

"Hayır! Hayır, hayır, öyle bir şey değil. Sadece bir yatağı paylaşmak zorundayız.

O da öyle dedi. Bir yatağı paylaşmak."

"Öyleyse ona bunu yapacağımızı söyle. Gecenin bir yarısı buraya gelip bunun gerçekleştiğini doğrulamayı planlamıyor, değil mi?"

Biraz kızarmış olabilirim ama onun fark edeceği kadar değil. Umarım. "Tabii ki hayır. Ama ona yalan söylemeyeceğim.

Bu konuda. Bu hile yapmak olur ve bunu asla yapmayacağımı biliyor. Adil oynamam benim için önemli. Bu senin için çok ileri gidiyorsa anlarım. Her şeyi iptal edebiliriz."

Bir parçam bunun olmasını istiyor. O zaman elimden geleni yaptığımı ama planın gerçekleştirilemeyecek kadar çılgınca olduğunu söyleyebilirim. O zaman Trevor Bentley ile evlenmek zorunda kalmayacağım, sadece bir yıllık bir iş anlaşmasının parçası olarak bile.

"Bu beni rahatsız etmiyor," diyor Trevor. "Ama senin bu konuda rahat olacağını sanmıyorum."

Bu konuda rahat değilim. Hem de hiç. Ama şimdi Trevor umursamadığını söyleyerek meydan okudu ve eğer umursadığımı itiraf edersem avantajlı duruma geçecek. Ona bunu vermeyeceğim. "Yapılacaklar listemde en üst sıralarda değil ama o kadar da önemli değil. Babama bu konuda yalan söylemeyeceğim. Hile yapmayacağım."

Trevor'ın ifadesi tanımlanamaz bir şekilde değişiyor. Bana bir adım daha yaklaşıyor, gözleri yüzümü dikkatle tarıyor. "Yani Pop'u alt etmek için sevmediğin bir adamla evlenmeye razı oluyorsun ama aldatmaya razı değilsin öyle mi?"

Şu anda sarsılmış hissediyorum. Biraz titriyorum. Neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. "Evet.

Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim sen..."

Bitirmesini bekliyorum. Ben zor biriyim. Çivi gibi sert. Doğal olmayan.

Buz gibi soğuk. Hepsini ve çok daha kötülerini duydum. "Sen başka bir şeysin," diye bitiriyor.

Başka bir şey.

Bununla yaşayabilirim.

• • • • •

Ertesi gün TREVOR BENTLEY ile evlendim. Düğünüm şöyle olacak.

Cuma günü öğle vakti, Trevor süslü, lacivert cipiyle beni almaya gelene kadar çalıştığım ofis binasının önünde beklemek üzere aşağıya iniyorum. O da öğle tatilinde ve doğrudan adliyeye gidiyoruz. Gümüş kravatlı siyah bir takım elbise giyiyor. Siyah bir pantolon ve en sevdiğim topuklu ayakkabılarımı giyiyorum. Saçlarım toplanmıştı.

ve üzerimde çiçeğe benzeyen hiçbir şey yok.

Ayrıca mavi bir şey de yok. Ya da
ödünç alınmış. Kesinlikle seksi bir
jartiyer de yok.

Eğer Trevor ve ben bunu yaparsak, bir yıl boyunca birlikte
olacağız, bu yüzden zaman çizelgesini bir nişanla uzatmak
istemiyoruz. Bu yüzden ben evlenme teklif ettikten birkaç gün sonra
evleneceğiz.

Adliyede yaklaşık yirmi beş dakika beklememiz gerekiyor ve ben
sabırsızlanmaya başlıyorum. Ayağa kalkıp volta atıyorum, başkasının
programını beklemek zorunda kaldığımda yaptığım şeydir bu.

Birkaç dakika sonra Trevor durup duvara yaslandığım yere geliyor ve
elini takım elbisesinin iç cebine sokuyor. "Al," dedi. "Sana bunu
vermeliyim."

Bana uzattığı şey bir yüzük.

Uzun süre ona bakıyorum. "Evlilik yüzüklerini alacağımı
söylemiştim." "Bunu biliyorum. Bu bir alyansa benziyor mu?"

Benzemiyor. Güzelce işlenmiş bir bant üzerinde prenses kesim bir
pırlanta tektaş.

"Nişan yüzüğüne ihtiyacım yok," diyorum sonunda.

"Yani reddediyor musun?" Trevor'ın sesi toz gibi kuru çıkıyor. Belli ki
cevabımdan memnun değil.

"Hayır, ama bunu yapmak zorunda değildin."

"Ne yapmak zorunda kaldığım umurumda değil. Evlendiğim
kadının nişan yüzüğü olmadan dolaşmasına izin vermeyeceğim."

Gözlerimi kaldırıyorum, aniden anlıyorum ve böylece sağlam bir
zemine geri döndüğümü hissediyorum. Tabii ki Trevor yüzüğü bu
yüzden almıştı. Egosu o kadar büyük ki, kimsenin onu ucuz ya da
cömert olmadığına karar vermesini istemiyor.

Nişan yüzüğü onun için. Benim için değil.

Ona soğuk bir bakış attım. "Sadece şaşırdım. Bu konuda alaycı
olmana gerek yok."

"O zaman al şu lanet yüzüğü."

Aldım. Sol elimin yüzük parmağına sıkıştırdım. (Tam oturdu.)
Sonra ona bir kez daha ters ters baktım. "İşte oldu. Tatmin oldun mu?"

"Evet. Bir dahaki sefere bir erkek sana yüzük teklif ederse, onu
ortada bırakma."

"Bir erkeği istediğim zaman asılı bırakırım. Bir erkek bana bir şey teklif etti diye onu kabul etmek zorunda değilim. Bana bir randevu, yüzük ya da aletini teklif etmesi umurumda değil. Hayır demeye hakkım var."

"İstediğin zaman hayır demeye hakkın olmadığını bir kez bile ima etmedim. Bu bir nişan yüzüğü ve bana evlenme teklif eden sensin."

Bu tartışmayı herkesin i ç i n d e , diğer insanlarla dolu bir bekleme alanında yapıyoruz. Trevor'ın soğuk sözleri üzerine yakındaki bir kadın başını çevirip bize bakıyor.

Cevap vermek için sesimi alçaltıyorum. "Ve senin hayır demeye hakkın vardı."

Sen yapmadın. Şimdi bana katlanmak zorundasın."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Bana daha da yaklaştı ve sesi biraz sert, bu da tüylerimi diken diken ediyor. Şu anda Trevor kadar seksi bir erkek olmamıştı, kaygan yüzeyinin altında karşı konulmaz bir yoğunluk yanıyor. "Sana katlanmak zorunda olduğumu biliyorum. Ama bu senin de bana katlanmak zorunda olduğun anlamına geliyor."

Şimdi heyecanlandım. Hem de çok heyecanlıyım. Damarlarımda atıyor, kalp atışlarımla birlikte zonkluyor. Belki gözlerini oymak istiyorum. Ya da belki onu yere yatırıp sert ve pis bir şekilde becermek istiyorum.

Şu anda aradaki farkı anlamak gerçekten zor. Tam o sırada bir ses, "Bentley-Greyson."

Bu biziz. Bentley-Greyson.

Bir yıllık evlilik için ismimi tire falan yapmıyorum. Ben her zaman Greyson olacağım.

Ama şu anda karşımdaki sinir bozucu adamla evlenmek üzereyim.

"Hâlâ bunu yapmak istiyor musun?" diye mırıldanıyor.

Nişan yüzüğünü parmağımda çeviriyorum. Gerçekten çok güzel. Trevor'ın harika bir zevki var. Ve seçtiğim altın alyanslarla mükemmel görünecek. "Evet. Peki ya sen?"

"Ben de." Bize seslenen kadına el sallıyor ve elini sırtıma, kürek kemiklerimin arasına koyuyor. "Hadi yapalım şu işi."

Tören yedi dakika sürüyor ve buna öncesi ve sonrasındaki küçük konuşmalar da dahil.

Adliyeden çıktığımızda karı koca olmuştuk. Beni ofisime geri götürüyor ve işten sonra görüşeceğimizi söylüyor.

Kaldırımdan uzaklaşırken ona el sallıyorum. Sonra parmağımda iki yüzükle ofisime geri dönüyorum ve saat ikideki toplantım için hazırlanıyorum.

Artık Trevor Bentley ile evliyim.

• • • •

Asıl eğlence o akşam başlıyor.

Hayır, düğün gecesi değil. Bir yatağı paylaşıyor olabiliriz ama orada bizi bekleyen cinsel bir şey yok.

Asıl eğlence akşam yemeği için babama gitmek ve Trevor'ı kocam olarak tanıtmak.

Kız kardeşlerime ve başka kimseye nikahımdan bahsetmedim. Babamın hiçbir fikri yok.

Akşam yemeği saat yedide, Trevor ve ben babamın Charleston'ın dışındaki dağlarda bulunan büyük ve gösterişli evine saat altı buçukta varıyoruz, böylece yemekten önce bir şeyler içmek için vaktimiz olacak.

Eve girerken gerginim ve Chelsea bizi giriş holünde karşılıyor. Gül pembesi elbisesi içinde muhteşem görünüyor ve bizi görünce sırtıyor.

"Demek başardın?" diye soruyor.

Ona sol elimi gösteriyorum. "Başardık."

Yüzükleri incelemek için elimi tutuyor ve Trevor'ın zaten çok büyük olan egosunu daha da şişirecek bir şekilde nişan yüzüğünü övüyor. "Babamın hiçbir fikri yok. Hepimizin akşam yemeği için bir araya gelmeye karar verdiğimizizi sanıyor. Çok kızacak."

Trevor'a bakıyorum ve yüzünde küçük bir gülümseme olduğunu görüyorum. Tabii ki öyle. Muhtemelen Pop'a biraz böbürlenmeyi dört gözle bekliyor.

Ve onu kim suçlayabilir ki?

Trevor'ın koluna girip onu oturma odasına doğru yönlendirerek, "Hadi şu işi bitirelim," diyorum. Babam her zaman büyük deri bir

Yemekten önce viski içiyordu ve biz de onu orada bulduk.

Bizi hemen fark etmedi.

Bir kitap okuyor - casus romanlarını ve askeri maceraları seviyor - ve biz içeri girdiğimizde başını kaldırmıyor.

Trevor'ı odanın içine doğru çekiyorum ve kolunu bırakmıyorum.

Bir dakika sonra Trevor bana sorgulayan bir bakış attı. Belli ki Pop'un dikkatini çekmek için bir şey söylememiz gerekip gerekmediğini merak ediyor.

"Sadece bekle," diye mırıldanıyorum.

İşte o zaman Pop kitabından başını kaldırıyor.

Üç kez göz kırptı. Sonra viskisine ve tekrar Trevor'a baktı. Yanındaki koltukta kitap okumakta olan Sam'e dönüyor. "Bu ukala herifin evimde ne işi var? Biri onu buradan çıkarsın."

Trevor'ı da yanıma alarak yaklaşıyorum. "Bu ukala ahmak artık benim kocam, yani hiçbir yere gitmiyor."

Tamam. Bana kalpsiz diyebilirsin. Bana aşağılık de. Ne dersiniz deyin.

Ama bu an gerçekten hoşuma gitti.

Pop'u hiç suskun görmemiştim. Hayatım boyunca bir kez bile.

Ta ki şu ana kadar.

Durumun Pop'un beyninde işlemesi tam bir dakika sürüyor, ancak bunu yaptığında, "Az önce..." diye soruyor. Dönüp Sam'e bakıyor, üçümüz arasında en sevdiği kişi olduğundan her zaman içten içe şüphelenmişimdir. "Az önce-"

"Evet, az önce sizin düşündüğünüz şeyi söyledi," diye araya giriyorum. "Trevor benim kocam. Onunla çıktığımı sana neden söylemek istemediğimi şimdi anlıyorsun. Ama evlenmek için daha fazla beklemememi söylediniz ve ben de beklemedim. Bugün evlendik."

Gözlerime bakıyor ve o zaman bunun gerçek olduğunu anlıyor. Ne yaptığımı ve neden yaptığımı biliyor. Bıyığı hiç görmediğim kadar şiddetli bir şekilde titriyor, ama gözlerinde küçük bir parıltı da var. Belki de hayranlık?

Ya da belki de hayal ediyorum çünkü her şeye rağmen o yaşlı piçin beni sevmesini ve bana saygı duymasını istiyorum.

"Hayır," diyor.

"Evet," diyorum ona parmaklarımdaki yüzükleri göstererek. "Bu bir anlaşma. Tek söylediğin evlenmem gerektiği idi, ben de seçimi yaptım. Trevor benim kocam. Bunun senin için yeterli olacağına söz vermiştin. Şimdi bundan geri dönemezsin."

"Rol yapamazsın. Sadece ismen evli olup kendi hayatlarınızı yaşayamazsınız."

"Ben zaten onun evine taşındım. Sadece bir yatak var. Kimse rol yapmıyor."

"Ben..."

"Lanetlenmiş," diye bitiriyorum onun yerine. "Muhtemelen. Ama bu her halükarda olacak. Yeni kayın torununa merhaba demeyecek misin?"

Babam birkaç kez kekeliyor ve bıyıklarını ovuşturuyor ama sonunda ayağa kalkıyor ve elini Trevor'a doğru uzatıyor, o da tereddüt etmeden elini tutuyor.

"Ne düşünüyorsun evlat?"

Trevor ona tek kaşını kaldırarak bakar. "Torununla evlendiğimi düşünüyorum."

"Seni nasıl ikna etti?"

"Gerek yoktu." Trevor tam olarak doğru oynuyor. Bir santim bile vermeden titizlikle kibar davranıyor. Babamın yanında tutunmanın tek yolu bu. Birazcık bile duygu gösterirseniz, dişlerini geçirir.

"İşi tatlıya bağlamak için sana ne vermesi gerekiyordu?"

Bu soru anlaşılabilir ama oldukça saldırgan. Belli ki babam önemli bir karşılık almadan hiçbir erkeğin benimle evlenmek istemeyeceğini düşünüyor.

Bu durumda, bu doğru, ama yine de...

Trevor'ın kaşları daha da yukarı kalkıyor. "Sizi temin ederim efendim, Melissa'yla evlenmeyi içeren herhangi bir pot zaten yeterince tatlıdır."

Kelimeleri işlerken gözlerimi kırıştıyorum. Gerçekten bana iltifat mı etti?

Chelsea kıkırdamalarını gizlemeye çalışarak arkamızda duruyordu ama "Çok tatlısın" diye fısıldadığını duyuyorum.

Trevor bana hızlıca bakıyor ve gözleri eğleniyor, neredeyse komplocu, sanki bu özel çabada takım arkadaşıymışız gibi.

Beni ciddi olduğu için değil, Pop'a haddini bildirmenin bir parçası olduğu için savunuyor.

Tam da olması gerektiği gibi.

Trevor benden benim ondan hoşlandığım kadar hoşlanmıyor ama Pop karşı taraftayken o benim tarafımda.

Yanımda birinin olması hoşuma gidiyor - özellikle de Trevor gibi keskin ve acımasız birinin.

"Evet, kızım," diyor Pop, viski bardağını almak için uzanırken. "Bu raundu sen kazandın. Hakkını vermeliyim. Ama bir yıl uzun bir süre. Bu çukuru kendi küreğinle kazdığını unutma."

Adam haklı. Bir yıl uzun bir süre.

Ve ben bu süre boyunca Trevor'la evli olacağım.

• • • •

ÜÇ SAAT SONRA, Trevor'la birlikte daireye giriyoruz.

Düğün gecemizdi ve ben uzun bir iş gününden, stresli bir akşam yemeğinden ve bilirsiniz, evlenmekten bitkin düşmüştüm.

Durumumuz göz önüne alındığında yemek olabildiğince sorunsuz geçti. Sohbeti hafif tuttuk ve Chelsea ve Sam ortaya çıkmaya başlayan çatışmaları yumuşatmak için çok yardımcı oldular.

Bu evlilikle Pop'u kızdırmak ve hayal kırıklığına uğratmak isteyebilirim ama onunla akşam yemeğinde kiran kırana kavgalara girmek istemiyorum.

Aslında onunla kavga etmeyi sevmiyorum. Ya da herhangi biriyle. Her zaman dünyadaki yerimi her santim için çabalamadan bulabilmeyi diledim.

Önümüzdeki bir yıl boyunca yaşayacağım daireye girerken bitkin ve duygusal olarak tükenmiş durumdayım.

Evim gibi hissetmiyorum.

Eşyalarımın çoğunu evimde tutuyorum - şehrin dışında oldukça güzel bir evim var, ancak konumu iş için çok daha uygun olduğu için onun dairesinde yaşamaya karar verdik. Daha önce bahar ve yaz kıyafetlerimin çoğunu getirmiştik,

Tuvalet malzemelerim ve her gün kullandığım eşyalar. Ama mobilyaları ya da gereksiz eşyaları taşımamın bir anlamı yok, çünkü yıl bittikten sonra onları tekrar taşıyacağım.

Trevor daireye adımını atar atmaz ayakkabılarını çıkarıyor. Bu nedense beni şaşırtıyor. Onu daha önce hiç ayakkabısız düşünmemiştim.

Doğruldu ve beni hareketsiz görünce, "İyi misin?" diye sordu.

"Evet. Tabii. Sadece yorgunum. Sanırım bir banyo yapıp yatacağım."

Başını salladı. "Tabii. İstersen ana banyodaki küveti kullanabilirsin. Çok daha güzeldir."

Dairede iki banyo var ve ikimiz de bunlardan birini kullanmayı kabul ettik. Yatağı paylaşmak zorunda kalabiliriz ama banyoyu paylaşmak zorunda değiliz. Trevor daha güzel olan ana banyoyu bana vermeyi teklif etti ama burası onun evi ve ikinci banyo da neredeyse onunki kadar güzel, sadece daha küçük bir küveti var.

"Sakıncası olmadığına emin misin?"

"Neden sakıncası olsun ki?" Trevor kravatını gevşetiyor ve bu çok seksi bir şey.

Nedenini sorma. Düğümü çekiştirmesi, uzun ve zayıf parmaklarıyla yakasını açması çok seksi.

Onun ne kadar seksi olduğunu düşünmemeliyim. Kocam olabilir ama kesinlikle müsait değil.

Sorusuna cevap vermediğimde bana sorgulayıcı bir bakış atıyor.

"Neden sorun ettiğini bilmiyorum. Sadece kontrol ediyordum. Teşekkür ederim. Bunu yapabilirim." Hâlâ çantam elimde ve hâlâ topuklu ayakkabılarımı giyiyorum. Kendimi tuhaf hissediyorum. Doğal olmayan. Sanki Avrupa'daki o süper lüks otellerden birindeyim ve buraya ait değilmişim gibi. "Tamam, bu bir süre tuhaf hissettirecek ama bunu aşmamız gerekecek. Ben banyo yapacağım."

"Al bakalım."

Ebeveyn yatak odasındaki dolap çok büyük, bu yüzden eşyalarım için bolca yer var. Küvetin suyunu açtıktan sonra

ayakkabılarımı, ceketimi ve mücevherlerimi çıkarıp uyuyacak bir şeyler buldum.

Acaba Trevor seksi bir şeyle uyumamı mı bekliyor, ama aslında seksi pijamalarım yok. İkimize de yanlış bir fikir vermek istemiyorum. Normalde yatarken giydiğim bir çift pamuklu pijama pantolonu ve atleti alıyorum. Kendi banyomdan banyo tuzlarımı, sabunumu ve havlumu alıyorum ve kucak dolusu eşyayı Trevor'ın banyosuna taşıyorum.

Trevor'ı hiçbir yerde göremiyorum, o yüzden oturma odasında olduğunu varsayıyorum.

Kapıyı yüksek bir sesle kapatıyorum ve kıyafetlerimin geri kalanını çıkarırken kendimi garip bir şekilde açıkta hissediyorum.

Şu anda çıplağım ve Trevor bu dairede bir yerlerde.

Açıkçası, bana saldırmayacak, ama bu beni... savunmasız hissettiriyor.

Kendime aptal olmamamı söyleyerek banyoya giriyorum.

Küvet iki kişi için yeterince büyük. Omuzlarımı ve tüm bacaklarımı aynı anda suyun altına sokabiliyorum ve bu uzun zamandır yaptığım en iyi banyo.

Yaklaşık yarım saat boyunca ıslanıyorum ama sonra Trevor'ın tuvalete gitmesi gerekebileceğinden ya da duş almak isteyebileceğinden endişelenmeye başlıyorum. Bu yüzden çıktım, çabucak kurulandım ve pijamalarımı giydim.

Dışarı baktığımda Trevor hâlâ ortalıkta yoktu.

Onu oturma odasında, dizüstü bilgisayarıyla kanepeye uzanmış halde buluyorum.

"Nasıldı?" diye soruyor, ben görüldüğümde başını kaldırıp bakıyor. "Çok güzeldi. Küvetten şikayet edemem."

"Güzel." Bu kadar. Belli ki konuşma bitmiş. Çalışmaya ya da internette oyalanmaya ya da porno izlemeye ya da orada her ne yapıyorsa ona geri döndü.

Ve bu benim için sorun değil. Buzdolabından bir şişe su alıyorum, e-okuyucumu buluyorum ve yatağa giriyorum.

Eşyalarımı getirdiğimde Trevor'a sordum, yatağın pencereye yakın olan sol tarafını seviyordu, ben de sağ tarafı aldım. Zaten her zaman banyoya yakın olan tarafı severim.

Trevor içeri girdiğinde yatakta bir saattir kitap okuyordum. Dolaba girip banyoya doğru yürürken ona bakmamaya çalışıyorum.

Kapıyı kapatıyor ve birkaç dakika sonra duşun açıldığını duyuyorum.

Duş saatini tutuyorum (çünkü ben böyle yaparım). Dokuz buçuk dakika içeride kaldı. Birkaç dakika sonra çıktığında üzerinde tişört yoktu.

Bu detayı kesinlikle fark ettim.

Göğsü... Şey, küçümsenecek bir şey değil. Kesinlikle boş odasındaki egzersiz aletlerini kullanıyor çünkü karın kasları ve kolları çok belirgin. Göğsünde kıllar var - çok kalın ya da iğrenç değil, ama bakım rutininde erkeklere özgü bir şey de yok. Ve göbeğinin altından başlayıp lacivert pijama pantolonunun bel bandının altından aşağıya doğru inen daha fazla kıl - bu seksi koyu renkli iz - var.

Vücutuyla ilgili tüm bu gözlemler, yatağın etrafında kendi tarafına doğru yürümesi kadar zaman alıyor. Beni bakarken yakalıyor. Nasıl fark etmesin ki? Pek de kurnazca davranmadım.

Yatağa girerken bana o kendini beğenmiş bakışını atıyor. "Genelde iç çamaşırlarımla uyurum, biliyorsun. Sana olan nezaketimden dolayı pantolon giyiyorum. Ama oda çok sıcak olursa, bu şeyler çıkıyor."

Yutkunmamaya çalışıyorum. "İç çamaşırınla uyuman umurumda değil." Tamamen dürüst davranmıyorum. Pantolonu üzerinde tutarsa çok daha rahat edeceğim.

İki yastığı üst üste koyuyor. Örtüler göbek deliğinin etrafına kadar inmiş, erkeksi göğsünü fazlasıyla açıkta bırakıyor.

Bir erkeğin vücudunun her yerinin bu kadar çekici olması şart mı? Evren, Trevor'ın amansız seksiliğiyle bana işkence etmeye niyetli görünüyor.

E-okuyucuma bakıyorum, Trevor'ın yanımdaki yatakta yatan bedenine değil de ekrandaki kelimelere odaklanmaya çalışıyorum. Aramızda en az bir adım var, ama çok yakın ve çok fazla gömleksiz.

"İyi bir kitap mı?" diye soruyor.

"Oh. Evet. Tabii. Fena değil."

"Sadece iyi mi?"

"Yeterince iyi. Gözden geçirmem gereken çok şey var." "Hangi kısımları atlıyorsun?"

Kafamı kaldırıyorum ve bana kaşını hafifçe kaldırıyor, bu da çoğunlukla ciddi olduğunun bir kanıtı. Kaşı ne kadar yukarı kalkarsa, tavrı da o kadar ironik oluyor. "Sayfalarca iç gözlem, arka plan ve yazarın ana karakterin işi hakkında araştırdığı her ayrıntı var. Tüm bu kelimelerle zamanımı harcamama gerek yok. Bana sadece iyi şeyleri verin."

Kısa ve yumuşak bir kahkaha attı. "Senin için iyi olan şey nedir?"

"Diyalog ve aksiyon. Gereksiz şeylerle boğulmaktan hoşlanmıyorum."

"Bu senin için doğru gibi görünüyor. Diyalog ve aksiyon. Gereksiz şeylerle vaktini boşa harcama."

Yüzüne bakıyorum ama benimle alay ediyor gibi görünmüyor. Bana gülüyor gibi görünüyor ama kötü bir şekilde değil. "Bu yaklaşımı onaylayacağını düşünmüştüm."

"Evet. Diyalog en sevdiğim şeylerden biridir. Ve aksiyondan bahsetmişken..."

Kaşlarımı çattım. Bana cahil ya da saf diyebilirsiniz ama gerçekten ne söylemek üzere olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Hem de hiç.

Söylediği şey şu: "Seks yapmak ister misin?"

Aynen böyle. Olabildiğince yumuşak. Bana bir şeyler içmek isteyip istemediğimi sordu.

Seks.

Ona bakakaldım, az önce başıma gelenleri anlamaya çalışıyordum.

onun ağzından.

Ses tellerimi çalıştıramıyorum.

Az önce bana seks yapmak isteyip istemediğimi sorduğunu söylemiş miydim? "Ne?" diyor, başını hafifçe eğerek.

"Az önce bana seks yapmak isteyip istemediğimi mi sordun?"

"Ağzın açık kaldığına göre beni duydun sanırım." "Sen deli misin?"

"Son baktığımda değildim."

"Az önce bana seks yapmak isteyip istemediğimi sordun!"

"Sanırım bu konuyu konuşmuştuk. Biriyle seks yapmak istersem sana söyleyeceğim konusunda anlaşılmamış mıydık?"

"Evet, ama bunun *ben* olacağımı düşünmemiştim." "Neden olmasın?"

Neden olmasın?

Neden olmasın?

"Gerçekten benimle seks yapmak istiyor musun?" Sesim istediğim kadar kontrollü değil, ama kesinlikle görmesini istemediğim bir ateş basması daha yaşıyorum.

Yarım bir omuz silkme hareketi yapıyor. "Biz evliyiz. Yatakta birlikteyiz. Biraz eğlenebiliriz de." Ses tonu her zamanki gibi hafif ve soğukkanlı - bu tartışmanın sonucuna yatırım yaptığına dair kesinlikle hiçbir işaret yok.

Belki de seksi gerçekten de dünyasındaki başka hiçbir şeyi etkilemeden herhangi bir bağlamda gerçekleştirilebilecek önemsiz, eğlence amaçlı bir aktivite olarak görüyor.

Ama seks benim için hiç böyle olmadı ve ben hala tepkimi ifade etmekte zorlanıyorum.

O da yastıklarına yaslanmış, cevap vermemi bekliyor.

"Seninle seks yapmayacağım, Trevor," diyebildim sonunda. "Senden gerçekten hoşlanmıyorum bile."

Kaba olmaya çalışmıyorum. Onun hakkında ne hissettiğimi gayet iyi biliyor. O da benim için aynı şeyleri hissediyor. Biriyle seks yapmak için en azından ondan hoşlanmam gerektiğini anlatmaya çalışıyorum.

"Bunun konuyla ne ilgisi var?" Hafifçe bana doğru dönüyor. "Hoşuna giderdi."

"Hoşlanmazdım."

"Evet, hoşuna giderdi." Gözleri aniden nefesimi kesen, vücudumun her hücresinin Trevor'ın ona dokunmasını ne kadar çok istediğini haykırmasına neden olan için için yanan bir sıcaklığa bürünüyor. "Bunu hiç düşünmemiş gibi davranma."

"Sen-sen-ugh! Ne düşündüğüm hakkında hiçbir fikrin yok. Bu kadar kibirli olduğuna inanamıyorum. Sana açıkça söylüyorum, seninle seks yapmak istemiyorum."

"Pekâlâ. İstedğin zaman fikrini değiştirebilirsin."

"Fikrimi değiştirmeyeceğim."

"Göreceğiz." Yüzümdeki ifadeyi görünce ellerini sahte bir teslimiyetle havaya kaldırıyor. "Kafamı koparma. Bu sadece bir öneriydi. Bu kadar huysuz olmana gerek yok."

"Huysuz mu? Bana gerçekten huysuz mu diyorsun?" "Demiyor musun?"

"Hayır! Senin gibi kendini beğenmiş ve iğrenç bir adam karşısında beyni olan her kadının davranacağı gibi davranıyorum. Bu huysuz olduğum anlamına gelmiyor. Bana seksi bir bakış attın diye eriyip bir yapışkan su birikintisine dönüşecek değilim. İster inan ister inanma, dünyadaki her kadın senin onları yatağa atmaya tenezzül etmeni nefesini tutarak beklemiyor."

Gözleri artık seksi değil. Ağzı mükemmel bir şekilde sakın olmasına rağmen gülüyorlar. Bu karşı konulmaz bir ifade ve ben de ona gülümsememek için kendimi zor tutuyorum.

Onaylamayan bir kaş çatmayı sürdürmeyi başarıyorum. "Ben dikenli değilim."

"Peki. Evlilik yatağımızın huzuru için, senin huysuz olmadığını kabul ediyorum."

"Ve huysuz olsam bile, birkaç kez sıkışmayı hak ediyorsun."

Gülüyor. Geçmişte ondan duyduğum tek kahkaha olan o hafif kıkırdaması değil. Gerçekten gülüyor.

Onu dinlerken garip bir duygu seline kapılıyorum. Zevk. Memnuniyet. Eğlence. Gurur.

Trevor Bentley'i bu şekilde güldürdüğüme gerçekten inanamıyorum. "Tamam," dedi sonunda. "Seks yok. En azından bu gece değil. Yapar mısın?"

Televizyonu açmamın sakıncası var mı?"

"Sorun değil. Televizyon beni hiç rahatsız etmiyor."

Ben kitabımı okuyorum, o da haberler ve spor arasında gidip geliyor.

Kitabımı bıraktığımda televizyonu kapatıyor.

Sonra oda karanlık oluyor ve nefes alışını duyabiliyorum.

Vücudunun her ayarını hissedebiliyorum.

Karanlıkta bir noktada, "Seninle seks yapmak isteyip istemediğimi sorduğuna inanamıyorum" diye mırıldanıyorum.

Yine gülüyor.

Üç

Düğümü attıktan sonraki pazartesi günü, her zamanki saatimde, yani sabah beş kırk beşte kalktım.

Ben bir sabah insanıyım - ki bu Sam ve Chelsea'yi her zaman çıldırtmıştır - ama bu gerçekten yardımcı olabileceğim bir şey değil. Erken kalkıyorum ve normal rutinime başlamaya hazırım. Bir fincan kahve alıyorum ve ajandama bakarken, önceliklerimi sıralarken ve o günkü programımı onaylarken içiyorum. Sonra Trevor'ın koşu bandında kırk beş dakika koşuyorum.

Onda da benimkinin aynısı var ve bu bana garip bir tesadüf gibi geliyor.

Egzersiz yapma konusunda takıntılı değilim ve ağırlık kaldırmaktan tutkuyla nefret ediyorum, ancak sabahları ilk iş olarak en azından bacaklarımı esnetmeyi seviyorum, bu yüzden genellikle en az yarım saat koşarım.

Bu sabah her zamankinden daha fazla koştuğum için odadan çıktığımda nefes nefese ve ter içindeyim. Trevor'ın uyanıp uyanmadığını merak ederek ana yatak odasına doğru bakıyorum ve onun yaklaştığını görünce şaşırıyorum.

Belli ki yeni uyanmış. Saçları dağınık ve gözleri sadece yarı açık. Bir günlük sakalı çenesini koyulaştırmış ve onu neredeyse sefih gösteriyor. Pijama pantolonunu son üç gecedir üzerinde tutmayı başarmış ama şu anda kalçalarına çok dar geliyor.

O kadar alçak ki bakmadan edemiyorum.

Gözlerimi tekrar yüzüne dikerek gülümsüyorum ve parlak bir sesle "Günaydın!" diyorum.

Trevor belli ki sabah insanı değil. Sözsüz bir yanıt mırıldanıyor ve yoluna devam ediyor.

Gözlerim bugün disiplinli kalmıyor ve o yürürken sırtına takılıyor. Omuzlarını gerçekten seviyorum ve pantolonu o kadar aşağı kaymış ki poposunun çatlağını görebiliyorum.

Kendimi arkamı dönmeye zorluyorum.

Ona bu şekilde bakmaya ihtiyacım yok. Bizim öyle bir ilişkimiz yok.

Birlikte geçirdiğimiz ilk hafta sonu iyiydi. Cumartesi günü günün çoğunda ortadan kayboldu. Nereye gittiğinden emin değilim. Bana söylemedi, ben de sormadım. Sonra Pazar günü akşam babamlara yemeğe gidene kadar kendi işimize baktık. Birlikte fazla zaman geçirmediğimiz için fazla tartışmadık ve bunun en iyisi olduğunu biliyorum.

Trevor'ı bir kez daha görebilmek için koridorda oyalanmak yerine banyoya gidiyorum.

Kırk beş dakika sonra duş alıp giyinmişim ve Trevor'ın ikinci yatak odasındaki koşu bandında olduğunu duydum.

Zaman tutacaktım (çünkü ben öyle yaparım) ama ne zaman başladığını kaçırdım.

Mutfak adasında oturmuş mısır gevreği yiyor ve yine ajandam üzerinde çalışıyordum ki, yüzünü ve kollarını havluyla silerken göründü. Benden daha çok koşmuş olmalı çünkü gömleğinin önü ve arkası terden sırlıslık olmuş.

Buzdolabından bir şişe vitaminli içecek alıyor ve tezgâha yaslanıp içiyor ve bana bakıyor.

Ne diyeceğimi bilemediğim için hiçbir şey söylemiyorum. Bir dakika sonra, "Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Ajandam üzerinde çalışıyorum."

"Bu ne demek oluyor? Zaten planlanmış randevuların var, değil mi?"

"Evet, randevu almıyorum. İlk üçümü planlamıştım ama şimdi onları yeniden gözden geçiriyorum."

"İlk üçünüz mü?" Kaşları hafifçe kalkık.

"Her gün, başarmam gereken en önemli üç şeyi düşünürüm. Bunları sabahtan belirlerim ve gün sonuna kadar mutlaka yaparım. Bu, önemsiz ve gereksiz şeylerle vakit kaybetmememe ve büyük işleri halletmememe yardımcı oluyor."

Yanıma geliyor ve omzumun üzerinden ajandamı okumaya çalışıyor.

Elimden kaydırıyorum. "Affedersiniz. Kimse sana görgü kurallarını öğretmedi mi? Öylece kalkıp başkasının ajandasını okuyamazsın."

Belli ki artık uyanmış ve gözlerinde küçük bir alaycı eğlence parıltısı var. "Özür dilerim. Orada sırlarınız var mı?"

"Of Kurs Hayır. Ama Bu benim Planlayıcı. Bu değil için senin eğlencen."

"Yani bana bugünkü ilk üçünü göstermeyecek misin?"

Gözlerimi devirerek, okuması için ajandamı tezgâhın üzerinden ona doğru itiyorum.

"'Serpintiyle başa çıkmak' nedir?" diye soruyor. Tereddüt ediyorum.

"Benimle yaptığın sözleşme hakkında mı?"

Kimse bu adamın zeki olmadığını söyleyemez.

"Evet. Şirket içi pazarlama elemanlarım homurdanıyor ve ben de kızgınlığın sürüp gitmemesi için her şeyi bitirmek istiyorum."

"Onların sorunu ne? Şirketler büyük reklam kampanyaları için her zaman dışarıdan eleman alır. Bunu herkes yapıyor."

"Biliyorum. Ama bunu daha önce hiç yapmadık."

"İşte bu yüzden dijital kreatifiniz yok ve yaşlıların primetime saatinde yayınlanan birkaç yarım yamalak reklamla baş başa kaldınız."

Trevor bunu bana bir hafta önce söyleseydi çok kızardım ama komik olan şu ki şu anda alınmadım bile. Ses tonu gayet gerçekçi. Kötü olmaya çalışmıyor. Sadece doğruyu söylüyor.

Ve haklı olduğunu biliyorum.

"Evet. Biliyorum. Pazarlamayı sadece altı ay önce altıma aldım ve bu çetin bir mücadele oldu. Bunu yapmamız gerektiğini biliyorum ama insanlar duygularını incitti ve şimdi bununla uğraşmak zorundayım." Yüzümü buruşturuyorum. "İncinmiş duygulara hitap etmek pek bana göre değil."

Tezgâhtaki salkımdan bir muz alıp yavaşça soyarken kıkırdıyor ve şöyle diyor: "Bunu daha önce de yapmak zorunda kaldım ve düşündüğün kadar zor değil. Şikâyetlerini dile getirmelerine izin ver ama gözünü saatten ayırma. Beş dakikadan fazla sürmesine izin vermeyin. Sempatik bir şekilde başınızı sallamaya ve anladığınızı söylemeye devam edin. Onlarla tartışmaya girmeyin. Belirttikleri herhangi bir noktaya karşı çıkmayın. Neden mutsuz olduklarını anladığınızı ama bunun böyle olduğunu söyleyerek konuyu kapatın. Siz bir takımsınız ve onların hala katacakları çok şey var."

Ses tonu, bir uzman olduğunu ima eden bilgili bir ses tonu, ama söyledikleri aslında benimle rezonansa giriyor, bu yüzden birkaç not alıyorum.

"Az önce söylediklerimi yazıyor musun?" diye soruyor.

"Evet. Orada iyi şeyler vardı ve unutmak istemiyorum."

Bu itiraf hoşuna gitmiş gibi görünüyor ama bana yardım ettiği için yüzündeki kendini beğenmiş ifadeye ses çıkarmıyorum.

"Biliyorsun, eğer bu konuda kin tutmaya devam ederlerse, personel değişiklikleri yapmak zorunda kalabilirsin."

Ajandamı kapatırken iç çekiyorum. "Biliyorum." Ona hafif bir gülümseme vererek ekliyorum: "Bizim için yapacağın kampanya bu dünyanın ötesinde bir zekâya sahip olsa iyi olur, yoksa sonunu asla duyamam."

"Öyle olacak."

Ah, evet. Kısa bir bağ kurma anı bile kibrini uzun süre gizleyemiyor.

Muzunu bitirdi ve şimdi bir protein barını parçalıyor. "Bu yorum, iğrençliğim için bana sert bir azarlama kazandırmadı mı?"

"Söylemeye gerek yok diye düşündüm."

"Bu arada, seni programımdan haberdar etmemi ister misin?"

Bu soru ve konunun hızla değişmesi k a f a m ı karıştırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Ne zaman evde olacağım, ne zaman şehir dışında olacağım gibi şeyleri kastediyorum. Bilmek ister misin?"

Bir dakika oturup bu soruyu düşündüm.

"Cevap verecek misin?" diye soruyor.

"Düşünüyorum. Dur bakalım." Birkaç saniye daha düşündükten sonra nihayet şu sonuca vardım: "Evet, sanırım öyle. Her ayrıntıyı değil ama ne zaman buralarda olacağını bilmek yardımcı olacaktır."

"Ben de öyle düşünüyordum. Yani programını bana da bildirecek misin?"

"Elbette."

"Güzel. Bu akşam geç kalacağım. Şehre yeni bir müşterim geliyor ve akşam yemeği yiyeceğiz."

"Öyle mi? Müşteri kim?"

Sanki gerçekten bilmek istediğimi onaylarcasına bana hızlıca bakıyor. "Regan Halıları'ndan Mike Regan."

Bu isim aklıma uzun bir pelerin ve gülünç bir taç giyen orta yaşlı bir taşra delikanlısını getiriyor. "Halı Kralı mı?"

"Evet. Halı Kralı."

"Vay canına. Bu bir proje olacak. Yeniden markalaşma mı yapıyorsun?"

Başını sallıyor. "Bunun için çok geç. Herkes onu sonsuza dek Halı Kralı olarak hatırlayacak. Bu yüzden yapabileceğimiz en iyi şey, şakanın içinde olduğumuzu belli edecek bir dil kullanmak."

"Evet. Bu çok mantıklı. Akıllıca."

"İster inanın ister inanmayın, ben ne yaptığımı biliyorum."

Ona hızlı bir bakış attım. "Biliyorum. Sana büyük bir kampanya verdim, hatırladın mı? Sırf benimle evlenmen için Pop's'u sabote etmemin imkanı yok. Ne kadar iyi olduğunu biliyorum." Duraksadım. "Bizimle görüştüğün zaman Pop'a seni işe alması gerektiğini söylemiştim."

Bu onu şaşırttı. Gözleri hafifçe açılıyor ve ağzındaki son protein bar parçasını da indiriyor. "Söyledin mi?"

"Evet. Yaptım."

"Ben de bana kızgın olduğunu sanıyordum."

"Öyleydin. Ama ne kadar iyi olduğunu görmeyecek kadar değil. Seni işe almamız gerektiğini biliyordum ama Pop o zamanlar beni dinlemiyordu. Şimdi de beni zar zor dinliyor."

"Buna nasıl katlanıyorsun anlamıyorum. Oradaki herkesin etrafında daireler çizebilirsin ama yine de sana şöyle davranıyorlar..."

"Davetsiz bir misafir," diye bitiriyorum sözlerini, Trevor'ın onaylamasından tanıdık bir kasvetli teslimiyet ve zevk titreşimi hissederek. "Ve dahası, boyundan büyük işlere kalkışan bir kadın davetsiz misafir. Aslında bunu yüzüme karşı söylediler."

"Boyundan büyük işlere kalkıştığını mı?"

Başımı salladım. "Birkaç kez."

"Bunu nasıl yapıyorsun anlamıyorum. Ben olsam yıllar önce gemiyi terk ederdim." Protein barının ambalajını atıyor ve içkisini bitiriyor. "Bu kadar dayanmana şaşırdım."

Kasemi yıkamak için ayağa kalkıyorum, garip bir şekilde kendimi mahcup hissediyorum. "Babam aileden biri."

Aslında bunun Trevor için bir anlamı var mı bilmiyorum ama benim için son cevap bu. Zaten geç oluyor. Şimdiye kadar genelde ofisimde olurdum. "Akşam görüşürüz o zaman."

"Geç."

"Geç."

İfadesi her zamanki gibi yüce değil ama yüzünde ne gördüğümde emin değilim. Hoşuma gitti. Birbirimize bağıymışız gibi hissediyorum. Yumuşak bir sesle, "Bir dakika buraya gel." diyor.

Bir erkek söyledi diye onun dediğini yapmak gibi bir alışkanlığım yok ama düşünmeden otomatik olarak cevap veriyorum. Sesi otoriter gelmiyor. Sesi... hoş geliyor.

Bana doğru uzanırken ağzının bir tarafı hafifçe kalkıyor. Uzun, zayıf parmakları hafifçe bluzuma, tam göğsümün hizasına dokunduğunda irkilerek nefes alıyorum.

Sonra ne yaptığını anlıyorum.

Her zaman çözülen o lanet düğmeyi ilikliyor. "Bütün şehre göstermeye gerek yok," diye mırıldanıyor.

Bir teşekkür mırıldanıp kapıdan çıkarken yanaklarım sıcacık.

• • • • •

O akşam saat onda, yatmaya gittiğimde Trevor hâlâ evde değildi. Belli ki Halı Kralı ile çok uzun bir akşam yemeği yiyor.

Yirmi dakika boyunca kitap okuyorum ama kitabıma odaklanamıyorum, bu yüzden pes edip ışığı kapatıyorum. On beş dakika sonra Trevor'ın eve geldiğini duyduğumda hâlâ uyanıktım.

Yatak odasından ön kapıyı göremiyorum, bu yüzden geldiğinde ne yaptığını bilmiyorum. Ama yatak odasına gelene kadar birkaç dakika geçiyor. Koridorda bolca ışık var ve içeri girdiğinde duraklıyor. Yüzünü göremiyorum ama silueti bana dönük ve sanki bana bakıyormuş gibi hissediyorum.

Yan yatmışım, yüzüm kapıya dönük. Kıpırdamadan duruyorum ve göz kapaklarımdaki bir yarıktan ona bakıyorum.

Neden bilmiyorum ama uyuyorum.

Uyuduğumu düşünüyör olmalı çünkü hiçbir şey söylemiyor. Önce dolaba sonra da duşa giriyor. Suyun aktığını duyuyorum.

Bu gece orada sekiz dakika kaldı.

Sadece pijama pantolonuyla çıkıyor. Koridordan gelen ışığa karşı vücudunun zayıf hatları güçlü, zarif, yontulmuş.

"Bugün ilk üçünü tamamladın mı?" diye soruyor.

Şaşkınlıkla irkiliyorum. "Ya uyuyor olsaydım?"

"Uyumadığını biliyordum."

"Nereden biliyordun?"

"Kaskatı kesilmiştin."

Doğrudum. "Kaskatı değildim. Sadece orada yatıyordum. Uyuyor olabilirdim."

"Orada kaskatı yatıyordun. Üç gecedir seni uyurken görüyorum. Uyurken nasıl göründüğünü biliyorum."

Bu sözlerde omurgamda bir ürperti tetikleyen samimi bir şey var. Bu iddiaya karşı iyi bir argüman bulamıyorum, bu yüzden bırakıyorum ve tekrar uzanıyorum.

Bir dakikalığına odadan çıkıyor ve elinde bir şişe suyla geri geliyor. Sonra yanımdaki yatağa tırmanıyor.

"İstersen televizyonu açabilirsin," diyorum ona, sırt üstü dönerek.

"Hayır. Biraz yorgunum."

"Halı Kralı'yla işler nasıl gitti?"

"İyi. Her şeyi kabul etti. Bununla eğlenecek." Kısa bir duraksamadan sonra, "Soruma cevap vermedin." dedi.

"Ne sorusu?"

"İlk üçün hakkında mı?"

"Oh evet. Onları hallettim."

"Pazarlama ekibinle işler nasıl gitti?"

"Fena değildi. Oldukça iyiydi aslında. En azından beklediğim kadar iyi. Tavsiyene uydum ve sanırım işe yaradı. Benimle tartışmaya hazırıldılar ve ben onlara fırsat vermedim. Mutlu değiller ama sanırım işlerini yapacaklar."

"Güzel." Yorganın altına uzanıp uzun, yavaş bir nefes veriyor. Bu seste cinsel bir şeyler var.

Bana yaramaz fikirler veriyor.

"Peki bu gece seks yapmak ister misin?" diye soruyor. Boğulur gibi bir ses çıkarıyorum.

"Bu bir evet miydi?"

"Hayır, bu bir evet değildi! Cevabım hala hayır. Sana daha önce de söyledim."

"Biliyorum. Ama fikrini değiştirmeni kolaylaştırmak için düzenli olarak soracağımı düşündüm."

"Sen bu dünyada karşılaştığım en kendini beğenmiş yaratıksın. Eninde sonunda seninle seks yapmak isteyeceğimi mi varsayıyorsun?"

"İstemeyecek misin?"

"Hayır, yapmayacağım! Ne kadar ukala olabilirsin-" Kıkırdayınca sözümü kesiyorum ve yeniden ifade ediyorum. "Ne kadar kibirli olabilirsin?"

Yine gülüyor.

Sırtımı ona dönerek yan dönüyorum ama karanlıkta gülümsüyorum.

• • • • •

Ertesi haftanın ÇARŞAMBA günü, Trevor yine geç saatlere kadar çalışıyor. İkimiz de düzenli olarak uzun saatler çalışıyoruz ve eve yedi civarında geliyoruz ve akşam yemeğini birlikte yeme alışkanlığı edindik. Özel bir şey değil - sadece paket servis ya da ikimizden birinin çabucak hazırlayabileceği bir şey.

O hala aynı iğrenç adam, ama her akşam birlikte yemek yiyebileceğimiz birinin olması güzel bir şey. İşimi anlayan, beni dinleyen ve tavsiye verebilecek biri.

Belki yanılıyorum ama onun da bundan hoşlandığına yemin edebilirim.

Ama bu akşam başka bir müşteriyle yemek yiyecek, o yüzden yalnız yiyeceğim ve sonra uzun bir banyo yapacağım.

Küvetinin ne kadar güzel olduğundan bahsetmiş miydim? Çok güzel.

Sonunda dışarı çıktığımda kendimi sıcak ve rahatlamış hissediyorum. Genelde örtünmeden evde dolaşmam ama

Trevor burada değil, ben sadece etrafıma bir havlu sarıyorum. Saçlarım kafamda dağınık bir şekilde toplanmış, banyo tuzlarımı ve sabunumu taşıyorum.

Banyonun kapısını açıyorum ve neredeyse Trevor'a çarpacaktım.

Küçük bir çığlık atıyorum ve hemen havlumun yerinde olduğundan emin olmak için bakıyorum. "Evde olduğunu bilmiyordum."

"Daha yeni geldim."

"Banyodaydım."

"Bunu biliyorum." O gün sonu haliyle çok seksi görünüyor. Saat beş gölgesi. Hafifçe gevşemiş kravat ve yaka. Yarı indirilmiş göz kapakları.

Tanrım, adam çok ateşli.

"Kapıdan girer girmez kokunu aldım," diye ekliyor, hafif sert kelimeler telaşlı ruh halime hiçbir şey yapmıyor.

"Kokumu mu aldın?" Şu anda her türlü şeyi düşünüyorum ve hiçbir karşımdaki adamla paylaşmaya uygun değil.

Elini uzatıyor ve ben hızlı bir nefes alışla yutkunuyorum. Sanırım bana dokunacak. Bana dokunmasını *istiyorum*.

Onun yerine banyo tuzlarıma dokunuyor. "Banyona koyduğun bu şey. İçeri girer girmez kokusunu aldım, o yüzden banyoda olduğunu biliyordum."

"Oh."

Tamamen mantıklı. Ve bir tür hayal kırıklığı.

Eli banyo tuzlarından kalkıyor ve parmak uçları yavaşça havlumun üzerinden köprücük kemiğimdeki çıplak tene doğru ilerliyor. Zar zor bir dokunuş ama tenimin kızarmasına ve bacaklarımın arasında bir titreşimin başlamasına neden oluyor.

"Ne düşündün?" diye soruyor, sesi normalden biraz daha kalın.

"Ne hakkında ne düşündüm?" Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Beynim şu anda tam olarak çalışmıyor.

"Ne kokladığımı düşündün?"

"Ben... Bilmiyordum."

"Anlıyorum."

Görüyormuş gibi hissediyorum.

Sanki her şeyimi görüyor.

Erik rengi kravatına bakıyorum çünkü şu anda gözlerine bakmaktan daha güvenli. Nasıl hissettiğimi, dokunuşunun, varlığının beni nasıl etkilediğini bilmesini istemiyorum.

"Melissa?"

"Ne?"

"Kapı aralığından çıkmayı mı planlıyorsun? Tuvaleti kullanmam lazım."

Ve bu, nefes darlığımın üzerine bir tuğla yükü gibi indi. Kapı aralığından çıkarken artık soğukkanlı bir ifadeyle bakışlarını karşılayabiliyorum.

Tam odadan çıkıyordum ki, "İstersen bu konuşmaya biraz sonra yatakta devam edebiliriz" dedi.

Lanet olsun.

Pislik herif az önce ne hissettiğimi çok iyi biliyordu. Neyse ki artık hissetmiyorum.

"Sanmıyorum." "Emin misin?"

Başımı çeviriyorum ve bana sırtıttığını görüyorum, sanki çoktan kazandığını düşünüyormuş gibi.

O kazanmadı.

"Evet, eminim. Sorun şu ki, seninle her türlü konuşma senin sinir bozucu kişiliğini içeriyor ve bu benim için işe yaramıyor."

"Bence yarıyor."

"Yanlış düşünüyorsun. Ben de tuvalete gitmen gerektiğini sanıyordum."

"Var. Bu konuşmaya daha sonraki bir tarihte devam ederiz."

Gözlerimi deviriyorum ama o çoktan banyonun kapısını kapatmış.

Lanet olsun.

Nasıl oluyor da aynı anda hem onu tokatlamak hem de becermek istememe neden oluyor?

Bu onun tuhaf bir yeteneği ve dünyada buna sahip olan tek erkek o.

Yapılacak tek güvenli şey bu olduğu için kafa karışıklığı ve heyecanı zihnimden uzaklaştırıyorum.

Yarım saat sonra yorganın altına girdiğimde yatakta televizyon izliyordu.

Küçük bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"O konuşmaya geri dönmekle ilgilenmiyorum," diyorum ona. "Oh iyi. Belki sonra."

Sırtımı ona dönerek yan yatıyorum ama hâlâ sessizce gülüyormuş gibi geliyor.

"Sırıtmayı kes," diyorum ona.

"Bana bakmıyorsun bile."

"Sırıttığını hissedebiliyorum."

"Hayal görüyorsun."

"Hayır, hayal görmüyorum. Konu kendini beğenmişliğin olduğunda hislerim jilet gibi keskinleşiyor."

Bir süre bekliyor. "Bu daha mı iyi?"

Hâlâ ona bakmıyorum. "Birazcık. Üzerinde çalışmaya devam et." "Elimden geleni yapacağım, ama bu biyolojik bir dürtü."

"Biyolojik dürtü nedir? Sırıtmak mı? Bu nasıl çalışıyor?"

"Bu bir ALFA erkek şey. Erkek yaratıklar vardır biyolojik olarak dişilere değerlerini kanıtlamak için tasarlanmışlardır."

"Ve bu yüzden mi

sırıtıyorsun?" "Bu

yüzden sırtıyorum."

Tamam, bu noktada elimden geleni yapıyorum ama kıkırdamamak mümkün değil. O da imkansız.

Güldüğümü duyuyor.

Şimdi kendinden memnun.

Hâlâ ona bakmıyorum ama bundan eminim.

• • • •

O HAFTA SONU, TREVOR ve ben Pazar akşam yemeğini her zamanki gibi babamlarda yedik. Pazar günleri akşam yemeği artık babamın yemek pişirdiği tek zaman ve aile rutinimizde değişmeyen tek şey bu oldu. Biz buna hep Pazar yemeği deriz. Bu Trevor'la evlendiğim üçüncü Pazar ve ilk iki Pazar yemeği çok kötü değildi.

Bu seferki berbat.

Trevor berbat değil. Aslında, Trevor'ın benimle olmasından son derece memnunum çünkü birçok gerginliği yumuşak bir şekilde saptırıyor ve zaman zaman Pop'a haddini bildiriyor.

Ancak Pop, Trevor'la evliliğimin bir gerçek olduğu ve en az bir yıl boyunca hayatının bir parçası olacağı gerçeğiyle yüzleşmek zorunda. Bu konuda kızgın. Ve bunu bana belli ediyor.

Her zaman yaptığım gibi soğukkanlılığımı koruyorum ama iim içimi yiyor. Eksikliklerim ve kötü karar vermemle ilgili daha kaç pasif-agresif yorumu patlamadan kaldıracabilirim? Trevor daha tatlı servis edilmeden ayrılma vaktimizin geldiğini açıkça söylediğinde inanılmaz derecede rahatlıyorum. Genelde en az bir saat daha kalırım ama Trevor kimsenin kararını tartışmasına izin vermiyor.

Yaklaşık beş dakika içinde beni kaldırıp kapıdan çıkartıyor ve sessizce eve gidiyoruz.

Yol boyunca birkaç kez bana baktığını görüyorum ama konuşacak havada değilim.

İki haftadan uzun süredir evliyiz ve artık düşman gibi hissettirmiyor. Tanıdık, neredeyse arkadaş gibi hissettiriyor ama sohbet edemeyecek kadar zgnm.

Herhangi bir konuşma.

Eve geldiğimizde, Trevor her zamanki gibi ayakkabılarını giriş holünde çıkartıyor. Hafta sonları takım elbise giymiyor ve gündelik kıyafetlerinin takım elbiseleri gibi pahalı olmadığını keşfettiğimde şaşırdım. şu anda koyu pas rengi bir tişört ve üzerine tam oturan bir pantolon giyiyor. Harika görünüyor ama bunları Target'tan almadıysa şaşırırım.

Belli ki sadece iş kıyafetlerine yatırım yapıyor.

Ona baktığımı görünce kaşlarını birleştiriyor. "İyi misin?" diye soruyor usulca.

Başımı sallıyorum. Hala konuşamıyorum.

"Melissa, babama izin veremezsin-"

"Yapma." Bu kelime onun sözünü kesiyor ama keskin değil. Neredeyse bir yalvarış. "şu anda yapamam."

"Tamam. Bir şeye ihtiyaın var mı?"

"Hayır. Sadece yorgunum. Banyo yapıp yatacağım."

"Tamam," diye mırıldanıyor yine. Ses tonu normal değil. Neredeyse nazik ve bu beni rahatsız ediyor. Sanki bu gece daha fazla şımartılmaya ihtiyacım olduğunu düşünüyor.

Ben şımartılmaktan hoşlanmam.

Hiçbir zaman şımartılmaya ihtiyacım olmadı.

Ben her zaman diğer insanlarla ilgilenen kişi oldum.

Banyoyu hazırladıktan sonra banyo tuzlarımı ve pijamalarımı almak için normal rutinime devam ediyorum. Banyo hazır olduğunda, içine giriyorum ve gözlerimi kapatıyorum, yavaşça nefes almaya çalışıyorum, Pop'un bu gece beni ne kadar incittiğini unutmaya çalışıyorum.

Bana karşı sürekli savaş açmayan, beni sırf sevdiği için seven bir büyükbabaya sahip olmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyorum.

Acı gerçek şu ki bunu hayal bile edemiyorum.

Banyo kapısının çalınması beni şaşırtıyor. "Melissa?"

"Buradayım!"

"Orada olduğunu biliyorum. Bu yüzden kapıyı çaldım. Bir dakikalığına içeri girebilir miyim? Bir şeye ihtiyacım var. Bakmayacağım."

Banyomda köpük yapmıyorum ama tamamen suya batmış durumdayım ve vücudumun ayrıntılarını ancak gerçekten denerse görebilecek. "Tamam," diyorum, kalçalarımı ondan uzağa çevirip bir kolumla göğüslerimi kapatarak.

Elinde bir bardak beyaz şarapla içeri girdi ve bana uzattı. "Bir şişe açtım. Biraz istersin diye düşündüm."

Ben de aldım. Hafif ve hafif meyvemsi ve tam da şu anki ruh halime uygun. "Teşekkürler. Burada bir şeye ihtiyacın olduğunu düşündüm."

"İhtiyacım var." Lavabonun altındaki çekmeceyi açıyor ve bir çift tırnak makası çıkarıyor. "Tırnağım batıyor."

"Oh."

Tırnaklarından birini keserken onu boş boş izliyorum. Sonra makası yerine koyuyor ve makyaj masasına yaslanıyor.

"Bakmayacağını sanıyordum," diyorum. Şarabımdan birkaç yudum almıştım ve biraz yardımı oluyordu.

"Sıkı bir disiplin uyguluyorum ve gözlerimi yüzünün h i z a s ı n d a tutuyorum. Etkilenmedin mi?"

Yumuşak bir of çekiyorum. "Beni süzmemeyi başardığın için etkilenmem gerektiğini mi sanıyorsun?"

"Tabii ki. Geçen gün bahsettiğim biyolojik dürtüleri hatırlıyor musun? Şu anda onlara karşı savaşmak için tüm disiplini kullanıyorum. Gerçekten daha aşağı görünmemi istiyorlar. Daha küçük bir adam olsa hemen teslim olurdu."

Ses tonu karakteristik olarak kendini beğenmiş ve buna karşılık vermemi beklediğini biliyorum. Söyleyecek zekice bir şey düşünmeye çalışıyorum ama hiçbir şey bulamıyorum.

"Gerçekten mi?" diye soruyor bir dakika sonra. "Bunu yanıma mı bırakacaksın?"

Yutkunuyorum ve kadehimde kalan şarabı çeviriyorum. "Kusura bakma. Bu akşamki normal şeyimiz için havamda değilim."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Başımı sallıyorum ve şarabımı bitiriyorum. "Daha ister misin?" diye soruyor usulca. "Hayır. Yine de teşekkürler."

Umarım ona gerçekten ne için teşekkür ettiğimi biliyordur.

Sonra beni yalnız bırakıyor ve dışarı çıktığımda kendimi pek iyi hissetmiyorum. Pijamalarımı giyiyorum, dişlerimi fırçalıyorum ve yatağa giriyorum, yarın sabah her şey hakkında daha iyi hissedeceğimden emin olduğum için çabucak uykuya dalacağımı umuyorum.

Yarın pazartesi.

Herkes pazartesislerden şikayet eder ama ben hep sevmişimdir. Yeni bir başlangıç, daha iyisini yapmak için bir şans gibi gelir.

Şu anda yeni bir başlangıca ihtiyacım var.

Yanıma kıvrılıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve hiçbir şey düşünmemeye çalışıyorum.

Keşke ağlayabilseydim, çünkü bu ağrıyan gerginliği biraz hafifletebilir gibi görünüyor, ama gözyaşları gelmiyor.

Benim için hiç yapmazlar.

Trevor odaya girdiğinde yaklaşık on beş dakikadır uyanık yatıyordum. Duş alıp her zamanki gibi yatmaya hazırlanıyor ve sonra yanımdaki yatağa tırmandığını hissediyorum.

Arkamı dönmüyorum.

Sanki bir dakikalığına beni izliyormuş gibi hissediyorum. Ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok.

"Buna aşırı tepki verme, tamam mı?" diyor sonunda.

Sonra elini omzumda hissediyorum.

Şaşkınlıkla sarsılıyorum ve vücudunu benimkinin arkasına yerleştirip kollarını bana doladığında tüm vücudum geriliyor. "Trevor!"

"Sana aşırı tepki vermemeni söylemiştim." "Ama ne yapıyorsun?"

Ne yaptığını biliyorum. Bana sarılıyor, arkamdan kaşıkıyor. Sadece nedenini bilmiyorum.

"Sana karşı bir şey yapmıyorum. Söz veriyorum. Sadece yardım etmeye çalışıyorum."

"Yardım mı?" Benim ses kırılmalar üzerinde ve birkelime olarak I başla anlamak için.

"Yardım edin. Hasarlı görünüyorsunuz." "Ben hasarlı değilim."

"Kalıcı hasar değil. Sadece şu anı kastediyorum. Canın yanıyor. Öyle olduğunu biliyorum, o yüzden iyiymişsin gibi davranma. Acı çekiyorsun ve sana yardım etmek için ne yapacağımı bilmiyorum. O yüzden bunu deniyorum. Bunu büyütme."

Büyütülecek bir şeymiş gibi geliyor. Arkamda büyük, sıcak ve güçlü bir adam var ve kolları beni sımsıkı sarıyor.

Bu yardımcı oluyor.

Ve ben kimsenin bana bu şekilde yardım etmesine alışık değilim.

"Tanrım, çok gerginsin" diye mırıldanıyor, ağzı gevşek saçlarıma çok yakın. "Sana hamle yapmayacağımı söylemiştim."

"Yapmadığını biliyorum. Ben sadece..."

"Kahretsin, Melissa, titriyorsun. Birazını bırakmaya çalış." Arkamda hafifçe ayarlanıyor ve onu çok keskin bir şekilde hissediyorum. Her santimini hissediyorum.

"Deniyorum." Sertçe yutkunuyorum ve bedenimi gevşetmeye, göğsümdeki acı yumağını serbest bırakmaya çalışıyorum. Yapamıyorum. Yapamıyorum işte.

"Ağlamak istiyorsan zayıf olduğunu düşünmeyeceğim. Eğer benim yüzümden kendini tutuyorsan, lütfen yapma."

"Ben... yapamam. Ben bunu yapmam."

"Ağlamıyor musun?"

Başımı sallıyorum. Elim kollarından birini tutmak için yukarı kalktı.

"Tamam. Ama böyle titremeyi bırakmalısın. Beni burada öldürüyorsun. Belki nefes alıp verebilirsin."

"Nefes almak mı?"

"Al şunu. Yüzleş onunla. Ve nefesini ver. Bakalım bunu yapabilecek misin?"

Öyle bir durumdayım ki tartışmaya bile çalışmıyorum. Ne diyorsa onu yapıyorum. Bütün o acı dolu geceyi alıyorum. Zihnimin gözleri önünde tutuyorum, ne olduğunu anlıyorum. Sonra nefesimi uzun ve yavaş bir şekilde veriyorum, nefesimle birlikte dışarı atmaya çalışıyorum.

"Güzel," diye mırıldanıyor Trevor. "Tekrar yap." Yapıyorum. Ve sonra tekrar. Sonra bir daha. Sonunda titremem durdu.

Şimdi beni bırakacak diye korkuyorum ama bırakmıyor. "Böyle daha iyi" derken hafifçe gevşiyor. Nefes almaya devam et."

Ben tamamen rahatlayana kadar birkaç dakika sessizlik içinde yatıyoruz. Acı hala orada, ama beni bütünüyle yutmakla tehdit etmiyor.

Bu benim hayatımın bir parçası ve asla geçmeyecek.

"Belki de gelecek hafta Pazar akşam yemeğini atlarız," diyor Trevor, sesi daha önce olduğu kadar nazik değil. Sesi daha çok kendisi gibi çıkıyor ve vücudu benimki gibi yumuşamış.

"Hayır."

"Neden her hafta oraya gidip seni daha fazla incitmesi için ona fırsat vermek zorundayız ki?"

"Pazar akşam yemeklerini hep yaparız." "Ama neden yapmak zorundayız?"

"Bu bir aile geleneği. Sahip olduğumuz tek şey bu." Tereddüt ediyorum. "Sahip olduğumuz tek şey bu."

Bu sözler ona ulaşmış olmalı. Bazen canımı yaksa da ailenin benim için ne kadar önemli olduğunu anlamış olmalı.

"Tamam. Ama orada oturup bunun tekrar olmasını izlemeyeceğim. Sana yine böyle davranmaya başlarsa, buna bir son vereceğim." "Yapabilir misin bilmiyorum."

"Durduracağım." Sesi neredeyse acımasız geliyor.

"Tamam." Zor yutkunuyorum. "Teşekkür ederim."

Bir dakika konuşmadık. Sonra dedim ki, "O her zaman o kadar kötü değildi. Sadece bu evlilikte ona üstünlük sağladığım için tepetaklak oldu. Her istediğini yaptırmaya alışkın. Herkes ona her zaman bir kral gibi davrandı."

"O benim kralım değil."

Neredeyse gülümsüyorum. "Hayır, değil. Beni kendi tarzında sevdiğini düşünüyorum."

Sadece bunu nasıl göstereceğini bilmiyor. Bu sadece onun tarzı."

"Onun tarzı olması umurumda değil. Sana böyle davranması yanlış."

İçimde bir acı parıltısı beliriyor ve sonra yavaşça dağılıyor. Yine de kendimi daha iyi hissediyorum.

Trevor da buna inanıyor.

Babam bana böyle davranmamalı. Ben daha iyisini hak ediyorum.

Yeni bir hissin farkına varana kadar uzun bir süre birlikte sessizce yatıyoruz. Trevor'ın arkamdaki bedeninde bir şeyler değişiyor.

Hafifçe kıpırdandığımda ve onu popomda sertçe hissettiğimde ne olduğunu anlıyorum. Sertleşmiş. Tahrik olmuş.

"Hamle yapmamakla ilgili söylediklerimde ciddiydim," diyor kuru bir sesle. "Bahsettiğim şu biyolojik dürtüleri hatırlıyor musun?"

Yüzüm kızardı, telaşlandım ve heyecanlandım ama en ufak bir hareket bile etmedim. "Bu da onlardan biri mi?"

"Bu kesinlikle onlardan biri." Sonunda beni bıraktı ve bedenini benimkinden uzaklaştırdı. "Kusura bakma. Bu şekilde daha fazla yardım edersem kendimi kontrol etmekte zorlanacağım."

"Sorun değil." Sırt üstü dönüyorum ve çoğunlukla karanlık olan odada ona gülümsüyorum. "Bana yardım ettin. Ve bunu takdir ediyorum."

O da bana gülümsüyor; yüz ifadesinde en ufak bir kendini beğenmişlik belirtisi bile yok. "Güzel. Buna sevindim."

Dört

Ertesi akşam, işten saat altı kırk beşte döndüm. Normalden biraz daha erken ve Trevor henüz evde değil.

Eve dönerken Çin yemeği almak için durdum ve çıkarken Trevor'a mesaj atarak geçen hafta bir gün ikimizin de aynı gece akşam yemeği için yemek getirdiğimizi söyledim. Trevor bana hemen cevap yazdı ve birazdan işten çıkacağını söyledi, bu yüzden uzun sürmeyeceğini varsayıyorum.

Tezgâhta paket servis çantamın önünde durmuş, Trevor gelene kadar onu sıcak tutmak için bir şey yapsam mı diye düşünürken ön kapının açıldığını duyuyorum.

Trevor'ın girişte ayakkabılarını çıkardığını görmek için bakıyorum.

Bugün kömür grisi bir takım elbise giymiş ve kırmızı-siyah bir kravat takmış.

Her zamanki gibi yakışıklı görünüyor, ama bir şey zihnimde bir içgüdüğü tetikliyor.

Sanki bir şeyler ters gidiyor.

"Hey," diyorum o orada durup ayakkabılarına bakarken. "Akşam yemeğim var."

"Harika."

Kravatını çözüp yakasını açarken bir dakika boyunca onu izliyorum. Birkaç derin nefes almış gibi görünüyor.

Sonra bana doğru yürürken küçük bir sırtı atıyor. Normal davranmaya çalışıyor ama değil.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Elbette." Çantadaki yiyecek kaplarını kontrol ediyor. "Harika görünüyor."

Tabakları ve kapları alıp yemekleri servis etmeye başladığımızda gözüm hâlâ onun üzerinde. İfadesinde ya da duruşunda belirgin bir şey yok ama bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyorum.

"İş nasıldı?" Tabağımı her zaman oturduğum adadaki taburenin önüne koyarken soruyorum.

"İyiydi."

Genelde bana bundan daha fazla tepki verir. Maden suyu almak için buzdolabına gittiğimde kaşlarımı çatıyorum.

normalde hafta içi akşam yemeklerinde içerim.

Açık buzdolabının önünde duraksıyorum ve sonra Trevor'ın dün gece açtığı yarı sarhoş Riesling şişesine uzanıyorum. Ona gösteriyorum. "Bundan biraz ister misin? Bitirsek iyi olur."

"Elbette."

Şarabı dolduruyorum ve bardakları taburelerimize getiriyorum. Oturduğumda ona hızlı bir bakış fırlatıyorum.

Yemeğini yiyordu ve bana bakmıyordu. "Ne?"

"Ne ne?"

"Neden bana öyle bakıyorsun?" "Sana baktığımı nereden biliyorsun?"

"Hissedebiliyorum. Jilet gibi keskin duyuları olan tek kişi sen değilsin. Söz konusu sen olunca benimkiler de keskinleşiyor."

Geçen gece yatakta yaptığımız konuşmadan bahsediyor ve anlamadığım küçük bir zevk dalgasını tetikliyor. Ama dikkatimi dağıtmıyor. Şu anda Trevor'ı rahatsız eden bir şey var ve bunun ne olduğunu nasıl bulacağım konusunda hiçbir fikrim yok.

"Kötü bir gün mü geçirdin?" Bir dakika sonra soruyorum. "Neden?"

"Çünkü sen... tuhaf görünüyorsun."

Derin bir nefes daha alıyor ve bana gerçek olmaktan ziyade kasıtlı olduğunu hissettiren bir gülümseme veriyor. "Sadece yorgunum."

Bariz yalanları sinirlerimi bozmaya başladı. "Hayır, yorgun değilsin."

"Yorgun olmadığımı mı söylüyorsun?"

"Sadece yorgun olmadığımı söylüyorum. Bana sorunun ne olduğunu söylemek zorunda değilsin ama orada oturup yüzüme karşı yalan söyleme."

Tereddüt ediyor, yemeğinden bir ısırık ağzının önünde duruyor. Yiyor, çiğniyor, yutuyor. Sonra şöyle diyor: "Beni her zaman sinirlendiren bir müşterim var. Bugün onunla bir görüşmem vardı ve bunu üzerimden atmakta zorlanıyorum."

Biraz rahatladım. Çünkü bana doğruyu söylüyor ve açıklaması hem anlaşılabilir hem de derin bir travma değil. "Halı Kralı değil."

"Hayır. Halı Kralı'nı severim. Bu..." Şarabını yudumlarken sözünü kesiyor. "Jack Ford."

"Oh." Jack Ford, eskisi kadar yakın olmasalar da babamın bir arkadaşı. Jack'in birkaç lüks, yerel restoranı var.

"Onu tanıyor musun?"

"Evet. Çok patronluk taslıyor."

"Evet. Bana yardımcıymışım gibi davranıyor ve ona söylediğim her şeyi sorguluyor." Trevor başını sallıyor. "Ona katlanamıyorum."

"O da babam gibi. Herkesin onun için el pençe divan durmasına alışmış. Eğer sen..." Düşüncemi nasıl ifade edeceğimden emin değilim, bu yüzden bir dakika düşündüm.

"Bana karşı tutumunu kışkırtacak bir şey yaptığımı mı düşünüyorsun?" Trevor'ın ses tonundaki savunmacı tavır karşısında hafifçe sertleşiyorum.

"Hayır. Pek sayılmaz. O herkese aynı şekilde davranır. Ama eğer ona karşı kendini beğenmiş davranırsan, bu onu daha da kötüleştirir."

"Biliyorum. Olmamaya çalışıyorum." Bana bu akşam ondan gördüğüm en gerçekçi gülümsemeye yakın olan küçük, ironik bir gülümseme veriyor. "Bana inanmayacaksın ama gerçekten inanıyorum. Üç yıldır onunla çalışıyorum ve onu neyin sinirlendirdiğini çok çabuk öğrendim. Ama ona karşı ne kadar kibar ve saygılı olursam olayım, bana hala daha düşük bir yaşam formuymuşum gibi davranıyor. Bana reklam konusunda yardım etmem için para ödüyor. Burada uzman olan benim. Onun rehberliğine ve küçümsemesine ihtiyaç duyan cahil bir çocuk değilim."

Trevor'ın Jack'in kendisine karşı tutumundan ne kadar rahatsız olduğunu derinden hissedebiliyorum. "Evet. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum."

"Bildiğini biliyorum." Trevor tekrar yemeye başladı. "Kadın olduğun için muhtemelen senin için daha kötüdür."

"Bazı insanlar için daha kötü. Jack Ford'la değil ama. O eşit fırsatçı bir küçümseyici."

Trevor seçtiğim kelimeler karşısında hafifçe kıkırdadı. Şimdi daha rahatlamış görünüyor, sanki bu konuda konuşmak yardımcı oluyormuş gibi.

Bir dakika düşünürken bir lokma pirinç çiğniyorum. "Çoğunlukla Charleston çalışmak için iyi bir yer. Çoğu insan çok yapmacık ya da kibirli değil ve sadece işlerini yapmak istiyorlar. Ama hala o iyi çocuk ağının tamamen ortadan kalkmamış parçaları var. Pop's'ta hâlâ bununla uğraşmak zorundayım. Eğer bu ağın içinde değilseniz, hemen şüpheli durumuna düşüyorsunuz ve iki kat daha fazla çalışmanız gerekiyor."

"Evet. Gerçek bu."

"Eğer bu seni daha iyi hissettirecekse..."

Ben duraksadığımda gözlerinde bir soruyla bana bakıyor.

"Beyazsın, heteroseksüelsin, erkeksin ve Charleston'da doğup büyüdün. Yani Jack Ford gibi adamlar senin onlardan biri olduğunu düşünmeye yatkındır. Eğer öyle düşünmüyorsa, bir şekilde öyle olmadığını sezdiği içindir. Senin farklı olduğunu biliyor." Bunu söylemek bir risk gibi geldiği için ona hafif gergin bir gülümseme veriyorum. "Bence bu iyi bir şey. Senin farklı olduğunu biliyor. Onun gibi olmadığını biliyor."

Trevor'ın ifadesi hafifçe yumuşuyor. "Evet. Teşekkür ederim. Ben de öyle düşünüyorum."

İkimiz de yemeğe geri dönüyoruz ve ben iyi bir şey yapmışım gibi hissediyorum.

Birkaç dakika sonra, "New York'tan neden ayrıldın?" diye sordum.

Bu soru karşısında biraz şaşırılmış görünüyor. "Buraya geri taşınmak istedim."

"Ama neden? New York'a oldukça iyi uyum sağlamışsın gibi görünüyor."

"Sanırım öyle. Orada yaşamayı seviyordum. İşimi seviyordum. Ve belli ki orada kalsaydım ilerlemek için daha fazla fırsatım olacaktı. Ama..."

Cevabını bekliyorum.

"Bilmiyorum. Sanırım ben de senin hep burada kalmanla aynı sebepten geri döndüm. Charleston evim gibi hissettiriyor."

Sözlerinden bir kez daha zevk alıyorum - bu kez farklı bir nedenle.

Bunu söylemesi hoşuma gitti.

Charleston'ın onun da evi olduğunu hissetmesi hoşuma gidiyor.

Gülünç derecede pahalı takım elbiselerine ve kibirli tavırlarına rağmen, bu yönden bana benziyor.

Trevor yemeğini bitirdi ve kolunu tezgâha dayayıp başını elinin üzerine koymadan önce şarabından son yudumunu aldı. Gözleri şimdi bana odaklanmış durumda. "Buna söyleyecek bir şeyin yok mu?"

"Charleston bana da evim gibi geliyor."

"Öyle olduğunu biliyorum." Ses tonu tuhaf bir şekilde samimi geliyor ve içimi ürpertiyor.

"Bazı açılardan daha zor. Büyüdüğün kasabada kalmak. Kendini kanıtlamak, yeniden şekillendirmek, gerçekten olmak istediğin kişi olmak daha zor, herkes senin daha önce kim olduğunu bilirken."

"Kesinlikle öyle. New York'ta istediğim kişi olabilirdim, ama burada insanlar her zaman..."

"Her zaman ne?" Bu çok önemli ve gerçekten bilmek istiyorum.

"Beni her zaman olmadığım biri gibi gösteriyorlar."

Çoğunlukla boş olan tabağımı itiyorum ve Trevor'ın yüzünü inceliyorum. Gözleri garip bir şekilde uzak ve çenesi hafifçe sıkılmış.

Bunu derinden hissediyor. Bu onun için önemli. İnsanların onu, onun kendisini gördüğü gibi görmesi. Kibrinin en azından kısmen bundan kaynaklandığını varsayıyorum - diğer insanların onu belli bir şekilde görmesini sağlama çabası.

Ona karşı daha önce hissetmediğim garip bir bağ hissediyorum, sanki onu anlamaya başlıyormuşum gibi.

"Sanki..." Ne söylemek üzere olduğumu, bunun ne kadar özel olduğunu fark ettiğim anda sözümü kesiyorum.

Sözümü bitirmedeğimde Trevor mırıldanıyor: "Nasıl hissediyorsun Melissa?"

Ona neden söylediğimi bilmiyorum ama söylüyorum. "Ben de dünyada bir yer edinmek için sürekli savaşmak zorundaymışım gibi hissediyorum."

Yüzü değişiyor. Bunu görüyorum. Acaba o da benim gibi bir bağlantı anı mı yaşıyor?

Boğazımı temizliyorum ve ekliyorum: "Bence bazı insanların bunu yapmasına gerek yok. Kendilerini... hayatlarında ve dünyalarında evlerinde hissediyorlar. Ben hiç böyle hissetmedim. Sanki her an her şey elimden alınacakmış ve benim işim de her şeyi bir arada tutmakmış gibi hissediyorum."

Elim tezgâhın üzerinde duruyor ve o uzanıp elini kendi eliyle kapatıyor. "Evet."

Elinin ağırlığı sıcak, rahatlatıcı ve inanılmaz derecede sinir bozucu. "Bazen ailem ölmeden öncesini düşünmeye çalışıyorum ve o zamanlar daha güvende olduğumu hissediyorum. Ama onlar öldüğünde sanki dünyanın zemini ayaklarımın altında parçalandı. Öylece düştü

altımdan çekip aldı. Kendimi yeniden güvende hissetmek için çok çalışmam gerekti." İç çektim. "Sanırım o zamandan beri bunun için çalışıyorum."

Sözlerim havada asılı kalıyor ve birden soğuk bir korku dalgasıyla Trevor'a neden bu kadar mahrem bir şey söylediğimi merak ediyorum. *Trevor'a.*

Elimi çekiyorum ve gözlerimi kaçırıyorum.

Bir eliyle çenemi yukarı kaldırıyor ve tekrar ona bakmamı sağlıyor. Hafifçe gülümsüyor. Yumuşak, tanıdık bir sırıtış. "Şimdi korktun."

Bir nefes çekiyorum. "Korkmuyorum."

"Evet, korkuyorsun. Az önce çok fazla şey itiraf ettiğini düşünüyorsun ve bana çok fazla zemin verdin."

"Sana hiçbir şey söylemedim. Sen de bana bir şeyler itiraf ettin."

Kıkırdıyor ve ben bunun dünyanın en lezzetli sesi olduğuna ikna oluyorum. "Yaptığımı biliyorum. Ama aramızda bu konuda korkan tek kişi sensin."

Kıkırdamak için çileden çıkarıcı bir dürtü hissetmeme rağmen ona kaşlarımı çatıyorum. "Yine iğrençleştiğine göre şimdi daha iyi bir ruh halinde olmalısın. Keyfini yerine getirebildiğime çok sevindim."

Gülümsemesi başka bir şeye dönüşüyor, nefesimi kesen bir şeye. "Ettin."

Kahretsin.

Şimdi Ben Aslında eğilerek doğru Onu, cevap vermek için Gözlerindeki o zorlayıcı ifade.

Ne yapıyorum ben böyle?

Ona dokunmayı çok istiyorum.

"Seks yapmak ister misin?" diye soruyor. Sesi hafif, biraz da ironik.

Evet, tabii ki onunla seks yapmak istiyorum. Daha fazlasını istediğimi hatırlamıyorum.

Neredeyse -neredeyse- söylüyorum.

Kendimi tam zamanında yakalıyorum ve taburemden kayıyorum. "Tabii ki hayır. Bunu bana kaç kere sormayı planlıyorsun?"

"Sana ara sıra soracağımı söylemiştim, böylece fikrini değiştirmen daha kolay olacaktı." Şimdi sırıtıyor ve reddedilmemden dolayı hiç de hayal kırıklığına uğramış görünmüyor.

"Ben de sana fikrimi değiştirmeyeceğimi söylemiştim."

"Ama istiyorsun."

"Kapa çeneni."

Yine güldü.

• • • •

O HAFTA CUMARTESİ günü Trevor'la birlikte bir arkadaşının partisine gidiyoruz.

Sıradan bir şey - birbirini uzun zamandır tanıyan, takılan, gülen ve yemek yiyen bir grup insanla verandada yemek pişirmek - ama ben onun karısıym, bu yüzden onunla gitmem mantıklı.

Chelsea'nin de orada olduğunu görünce şaşırdım. Belli ki diğer konuklardan biriyle randevusu var ve ikimiz de diğerinin geleceğini bilmiyorduk.

Buna gülüyoruz ve boş zamanlarda sohbet edebilmek için birbirimize yakın oturuyoruz. Birlikte olduğu adama şöyle bir bakıyorum ama otuz saniye içinde onun kalıcı biri olmadığını anlıyorum.

Hiçbir sorunu yok. İyi, ciddi ve çalışkan görünüyor ve Chelsea'nin güzelliği ve ruhu onu çok etkilemiş.

Ama ona uygun biri değil. Zavallı adamı ezip geçecek.

Eğer bu gece biraz adım atarsa ikinci bir randevu alabilir ama üçüncü bir randevu alması pek mümkün değil.

Bunu aklıma yerleştirdikten sonra gecenin geri kalanının tadını çıkarıyorum. Trevor evliliğimiz normalmiş gibi davranıyor, ben de bu varsayıma karşı çıkacak bir şey yapmamaya ya da söylememeye dikkat ediyorum. Neden evlendiğimizi açıklamak istemediği için onu suçlamıyorum.

İkimiz de bu açıklamadan çok iyi görünerek çıkmıyoruz.

Bu yüzden gerçek bir eş gibi davranıyorum, şakalarına gülüyorum ve kendini beğenmiş yorumları için ona seslenmiyorum. Aslında normalden daha az iğrenç. Kesinlikle bana davrandığından daha az iğrenç. Neredeyse

-Neredeyse katlanılabilir.

Bu onun yeni bir yönü ve ben bunu ilginç buluyorum. Dikkatimi veriyorum ve sonunda Trevor hakkında daha önce bilmediğim pek çok şey öğreniyorum.

İşte yemekte öğrendiğim şeylerden bazıları.

Ailesi hâlâ hayatta ve Charleston'da yaşıyorlar. Bana onlardan hiç bahsetmemişti, o yüzden bunu daha önce bilmiyordum.

Babası eskiden tamirciymiş, annesi de insanların evlerini temizliyormuş.

O tek çocuk.

Özel bir liseden burs kazandı.

Okulda beyzbol ve futbol oynamış, ayrıca münazara takımının kaptanıymış.

On altı yaşındayken rakip bir okulun spor salonuna girmiş ve takımının maskotunu duvar resmi olarak duvarlardan birine boyamış. Bu hareketi onu bir efsane haline getirdi ve insanlar hala bu olay hakkında konuşuyor.

Üniversiteyi bir zincir restoranda garsonluk yaparak bitirmiş.

Gençliğinde de bir çeşit oyuncuymuş. Bütün kızlar ona bayılıyordu, ama o asla bir tanesinde karar kılamadı.

Dürüst olmak gerekirse, bu son bilgi benim için sürpriz olmadı, ancak geri kalan bilgiler tam olarak beklediğim gibi değil.

Ne beklediğimden emin değilim.

Neredeyse üç saat boyunca diğerleriyle takıldık ve herkes dışarı çıkmaya başlayana kadar da ayrılmadık.

Chelsea ve sevgiliyle birlikte dışarı çıkıyoruz ve ayrılmadan önce ona sarılıyorum. Trevor ve ben onun cipine biniyoruz ve o da diğer arabanın çıkmasını bekliyor.

Dışarısı artık karanlık ama gösterge panelinin ışığı yüzünü görebileceğim kadar aydınlatıyor. İfadesini kontrol ediyorum ve sabit bir şekilde geceye baktığını görüyorum.

"Oldukça iyi gitti," diyorum. "Sence de öyle değil mi?"

Başını çevirip bakıyor ve az önce söylediklerimi anlaması için birkaç dakika geçmesi gerektiği çok açık. "Oh. Evet. İyiydi. Benimle geldiğin için teşekkürler."

"Ben de keyif aldım. Bill denen adam dışında herkes iyi ve rahattı. Onun sorunu ne?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Senden hoşlanıyor gibi görünmüyor."

"Bu gece onunla konuşmadım bile."

"Biliyorum, ama sana bakış attığını gördüm. Onu kızdıracak ne yaptın?"

Koltuğunda arkasına yaslandı ve hafifçe eğlendi. "Baloya onun istediği kızla gittim."

"Kızı ondan çaldın mı?"

"Hayır. Sadece beni daha çok sevdi. Gerçekten onun tarafını mı tutuyorsun?" "Onun tarafını tutmuyorum. Sadece her şeyi bildiğimden emin olmak istedim."

hikaye. Eğer o n u elinden almak için yola çıkmadıysanız, o zaman açıkça sebepsiz yere kin tutuyor demektir."

"Bir nedeni olduğunu sanmıyorum." Başı hâlâ koltuk başlığına yaslanmış durumda ama gözleri yüzümdedir. "Ondan hiç hoşlanmadım. Ailesi babamın çalıştığı araba galerisinin sahibiydi ve annem bir süre onun ailesinin evini temizledi. Her zaman benden daha iyi olduğunu düşünürdü. Sanırım balo olayı da buna tuz biber ekmiş olmalı."

"Oh. Evet. Sanırım öyle. Pisliğin tekine benziyor."

Bana gülümsüyor. "Ben de hep böyle düşünmüşümdür."

Sanki dudaklarındaki o gülümseme bir tür vaat içeriyormuş gibi heyecanla ürperdiğimi hissediyorum.

Sonra kim olduğumu ve kiminle birlikte olduğumu hatırlıyorum ve doğruluyorum. "Chelsea'nin de burada olduğuna inanamıyorum."

Sonunda arabayı geri vitese takıyor, önündeki ve arkasındaki arabaların arasından iniyor ve uzun araba yolundan aşağıya doğru geri geri gidiyor. "Evet, burası pek onun sahnesi gibi görünmüyor."

"Herkesle iyi geçiniyor ama Paul'le nerede tanışmış olabilir bilmiyorum. İyi birine benziyor ama bunun bir yere varacağını sanmıyorum."

"Hayır. Kesinlikle olmaz."

Ses tonunda hafif bir gerginlik var ama bunu fark ediyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Neden bu konuda bu kadar küçümseyici konuşuyorsun?"

"Küçümsemek mi?" O sinir bozucu kaşı kalkıyor. Şu ana kadar gecenin büyük bölümünde yerinde duruyordu.

"Evet. Küçümseyici. Chelsea isterse Paul'le takılabilir."

"Tabii ki takılabilir ama takılmaz. Onun için fazla ayakları yere basan biri."

Şimdi ses tonundaki gerginlik daha da belirginleşti ve bu beni rahatsız etmeye başladı. Bekliyorum, yüzünü izliyorum ve daha fazlasının geleceğinden şüpheleniyorum.

Var. Kuru bir mırıltıyla ekliyor, "Ne kadar da tüy gibi bir kız."

Söyledi işte. Az önce yüz ifadesinin arkasında gizlendiğini gördüğüm tavrı kelimelere döktü.

"Tüy mü? Kız kardeşime kabarık mı diyorsun?"

"Evet." Yoldan dönüp gözlerime bakıyor, tepkime hazırlıklı değilmiş gibi gözle görülür bir şaşkınlıkla. "Tabii ki öyle. Ondan hoşlanıyorum ama kesinlikle... kabarık."

"Bu adil değil. Sırf güzel ve hoş giyiniyor diye, onun-"

"Bunun onun görünüşüyle bir ilgisi yok. Sen güzelsin. Güzel giyiniyorsun. Kabarık olmadığını da çok iyi biliyorum."

Güzel olduğumu düşündüğünü bu kadar kesin bir dille itiraf etmesi hoşuma gitti. Belli ki beni pohpohlamaya çalışmıyor. Bu iddiayı kendi argümanını oluşturmak için kullanıyor. Başka bir zaman olsa bunu daha çok takdir ederdim ama şu anda bunun üzerinde birkaç saniyeden fazla duramayacak kadar ona kızgınım.

Devam ediyor: "Chelsea yeterince iyi biri. Sana ondan hoşlandığımı söyledim. Ama çalışmıyor. Kendini geçindirmek için bir şeyler yapmayı aklına bile getirmeden büyükbabanın parasıyla yaşıyor."

"Sam de büyükbabamın parasıyla yaşıyor. Onun da kabarık olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır. En azından yüksek lisans yapıyor ve değerli bir şey yapıyor. Ama mesele babanın parasıyla geçinmek değil. Bu aile parası ve Chelsea zengin bir büyükbabası olduğu için yargılanamaz. Ama zamanını değerli bir şey yaparak geçirmiyor. Bütün gün ne yapıyor? Alışverişe mi gidiyor? Saçını mı yaptırıyor? Arkadaşlarıyla mı takılıyor?"

Keşke ona Chelsea hakkında yanıldığını söyleyebilseydim, ama değil. Chelsea günlerinin çoğunu tam olarak böyle geçiriyor ve ben de onu daha yapıcı bir şeyler yapmaya teşvik etmeye çalıştım.

Ama bu, Trevor'ın onu o tepeden bakan onaylamama tavrıyla yargılamasını doğru bulduğum anlamına gelmiyor.

O benim kız kardeşim.

"O hâlâ genç," diye başlıyorum.

"Kaç yaşında? Yirmi üç mü? Yirmi dört mü?"

"Yirmi dört."

"Pek çok insan o yaşta evli ve çocuklu oluyor. Çoğu insanın işi vardır ya da en azından bir kariyer için hazırlanmaktadır. Yirmi dört ergenlik değil."

"Genç olmadığını biliyorum. Chelsea'yi *hiç ama hiç* tanımıyorsun.

-Bu yüzden onu yüzeysel özelliklerine göre yargılamaya hakkınız yok. İnsanlar sizi bu şekilde yargılasaydı ne hissederdiniz?"

"Yargılıyorlar." Sesi yumuşak ve sert ve beni tamamen hazırlıksız yakalıyor. "Beni yargılıyorlar ve hayatım boyunca da yargıladılar."

Ses tonunun aniden değişmesiyle o kadar sarsıldım ki tartışmamızın izini kaybettim. "İnsanlar seni nasıl yargılıyor?"

"Ciddi misin sen? On iki yaşına kadar bir karavanda yaşadık. Annem birçok arkadaşımın tuvaletini temizlerdi. Ben üniversiteye gidene kadar ailemden hiç kimse üniversiteye gitmedi. Elde ettiğim her şey için savaşmak zorunda kaldım. Birlikte büyüdüğüm hiç kimse kendi başına bir şeyler yapabileceğime inanmadı."

Garip bir şekilde duygulanarak ona bakıyorum. "Ama sen onların yanıldığını kanıtladın."

Yüzü hafifçe buruştu. "Sanırım. Ama beş yıl önce babamla o görüşmeye girdim ve o hâlâ kendisinden sonsuza dek aşağıda olan birini görüyordu."

Ağzımı otomatik bir itiraz için açıyorum ama asla söyleyemiyorum. Çünkü o haklı. Tabii ki haklı.

Pop o zamanlar Trevor'a çok kırılmıştı çünkü Trevor'ın kendisini aşan bir hava sergilediğine inanıyordu.

"Haklı olduğumu biliyorsun," diye mırıldanıyor Trevor.

"Belki de. Ama Pop'un bir önemi yok. Seni daha önce yargılayan tüm o insanların da bir önemi yok. Sadece yanıılıyorlar. O yemek partisindeki neredeyse herkes senin harika olduğunu düşünüyor ve görünüşe göre her zaman

Yani. Seni tanıyan ve önemseyen insanlar kendin için ne kadar iyi şeyler yaptığını görebiliyorlar ve önemli olan da bu görüşler."

Bana loş ışıktaki okunması zor bir bakış atıyor. Şaşırılmış, garip bir şekilde yumuşak, neredeyse dehşete düşmüş görünüyor.

Ya da belki de ben yanlış okuyorum çünkü tek söylediği şu: "Yani bir dahaki sefere babam hakkında üzüldüğünde, sana onun fikrinin önemli olmadığını hatırlatabilir miyim?"

"Bu farklı." "Tabii ki farklı."

Birkaç dakika sessiz kaldık ve ben söyleyecek başka bir şey bulamadan binamızın altındaki park yerine ulaşmıştık bile.

Daireye girdiğimizde nihayet daha önceki bir konuya dönüyorum. "Chelsea bir parça tüy değil, Trevor."

Giriş holünde ayakkabılarını çıkarıyor. "Tamam."

"Bana o şüpheci bakışı atma. Sana öyle olmadığını söylüyorum. Onu senden daha iyi tanıyorum ve onun hakkında yanılıyorsun. Görüp görebileceğin en büyük kalbe sahip. İhtiyacı olan herkese yardım eder. İnsanları güldürebilir, gülümsetebilir ve daha iyi hissettirebilir, sadece etrafta olmasıyla. Eninde sonunda hayatında ne yapmak istediğine karar verecek, ama şu anda bile bir parça tüy değil."

"Tamam dedim."

"Ne dediğini biliyorum ama ciddi değildin. Bunu sadece konuyu kapatmamı sağlamak için söylüyorsun."

Trevor ana yatak odasına doğru yürüyor, ben de onu takip ediyorum. Saatini çıkarıp sakladığı şifonyerin üzerine koyarken gülüyor. "Ne zaman seni yatıştırmak için bir şey söyledim ki?"

"Yatıştırmak mı? Ben yatıştırmak demedim. Ben yumuşatılabilecek biri değilim."

"İnanın bana. Bunu biliyorum. Senin dikenlerini yumuşatmak mümkün değil." Şimdi bana bakıyor ve ruh hali değişti. Ses tonu daha keskin ve gözleri kısık. Arabada garip bir şekilde savunmasız olabilirdi ama artık değil. Benim ona kızdığım kadar o da bana kızmış durumda ve savaşılmaya hazır.

"Bana huysuz dememeni daha önce de söylemiştim. Bu, erkeklerin kendilerine boyun eğmeyen, bayılmayan kadınlar için kullandıkları bir kelime.

erkekliklerinden önce."

"Kahretsin, Melissa. Senden boyun eğmeni ya da bayılmanı beklemiyorum. Sadece ara sıra sana saldırıyormuşum gibi davranmadan sohbet edebilmek istiyorum."

"Eğer gerçekten istediğin buysa, o zaman ilk adım her zaman küçümseyici yorumlar yapmaman. İster inan ister inanma, ben her zaman küçümseyici yorumların önce senin bana saldırman olduğunu varsayacağım. Ve eğer nefes aldığı kadar sık iğneleyici yorumlar yapan biriyle yaşamak zorunda kalsaydın sen de öyle yapardın."

"Benimle birlikte olmak isteyen sendin, iğneleyici yorumlar falan," diye homurdanıyor. "Bunu sakın unutma."

"Unutmadım." "Güzel."

"Güzel."

Şimdi birbirimize bakıyoruz, yatak odamızda aramızda bir adımdan daha az mesafe var, ikimiz de ağır ağır nefes alıyoruz. Ellerim iki yanımda kenetlenmiş durumda. Heyecan damarlarımda dolaşüyor ve öfke ile coşku arasındaki o sıcak sersemlik içindeyim.

Kesin olarak bilmiyorum ama Trevor da aynı şeyi hissediyor gibi görünüyor.

Sonra onay alıyorum çünkü kalın bir sesle "Seks yapmak istiyor musun?" diye soruyor.

"Evet." Daha iyice düşünemedim ona gerçeği söylüyorum.

"İstiyor musun?"

"Evet, biliyorum. Daha kaç kere söylemem gerekiyor?" "Bir daha söylemek zorunda değilsin."

Sonra beni sertçe öpüyor.

Sanki bir çeşit baraj yıkılmış ve bir nehir serbest kalmış gibi. Son üç haftadır onu istemek, onunla yaşamak, onu tanımak, hepsi bu anda doruğa ulaştı.

Ve artık kendimi tutmamın hiçbir yolu yok.

Yüzümü sabit tutmak için ellerinin arasına aldı ve ben ona izin verene kadar diliyle dudaklarımı okşuyor. Sonra dili benimkine doğru kayıyor ve ben parmaklarımı omuzlarında sıkıyorum, zevk üzerimden geçerken tutunmaya çalışıyorum.

İstediğim şey buydu.

Tam da ihtiyacım olan şey.

Trevor'ın soğuk yüzeyinin ardında gizlenen tüm o sarmal tutku sonunda serbest kaldı.

İçimi dolduruyor, beni eziyor, gömleğini pençelemeye başladığımda bana çarpıyor. İki elini de popoma götürdü ve beni orada kavırıyor. Yeni bir his.

Sahiplenici.

Bana böyle dokunmasını istiyorum.

Bana daha da fazla dokunmasını istiyorum.

Sonunda ağzını benimkinden ayırıyor ve eğilip boğazımdaki nabızı ısıyor. Keskin bir çığlık atıyorum ve kendimi ona doğru eğiyorum.

Dizlerimin bağı çözülüyor ve destek almak için ona tutunuyorum. Alçak sesle, kısa bir kıkırdamayla kollarını bana doluyor.

"Yatak," diyorum. "Yatağa ihtiyacımız var."

"Evet. Yatak tam da ihtiyacımız olan şey."

Tam dönüp yatağa doğru yönelecekken beni kaldırmak için uzanıyor ve ben de bacaklarımı ona doluyorum. Beni yatağa taşıyor ve çarşafların üzerine yatırabilmek için örtüleri çekip indiriyor.

Bu durumda her mantıklı kadının yapacağı gibi, gömleğinden bir avuç tutuyorum ve onu üstüme çekiyorum.

Şu anda bana ne olduğunu tam olarak bilmiyorum ama durdurulamayacağımı biliyorum. Ona yer açmak için bacaklarımı ayırıyorum ve kalçalarımı kaldırarak ağırlığına karşı sürtünüyorum. Nasıl hissettirdiğini seviyorum. Yalın ve katı. Sıcak ve sert. Tüm ham enerji ve sıcak ihtiyaç ve keskin yoğunluk ve hatta daha fazlası.

O canlı. Onu hiç tanımadığım kadar canlı.

Şu anda bana bakıyor ve kahverengi gözleri derin, aç ve aynı zamanda bir şekilde gülümsüyor. "Bundan emin misin?"

"Evet. Oh evet."

"Ve sabah bunun için kendini hırpalamayacaksın, öyle mi?"

"Gelecekteki benliğimin duyguları hakkında hiçbir söz vermiyorum, ancak şu anda bundan pişmanlık duymayı hayal edemiyorum. Ama istersen

Beni sorguya çekmek beni becermekten daha iyidir, sen devam et ve bu sorgulamayı sürdür."

Gülüyor ve vücudu benimkine karşı titriyor. Bu çok seksi bir şey. "Yeterince adil. Ben de dikkatimi sorgulama yerine sevişmeye vereceğim."

Sözlerine ve kahkahasına rağmen gözleri hâlâ garip bir şekilde tetikte, sanki hâlâ yüzümde bir şey arıyor.

Bu beni tedirgin ediyor.

Bunun dikkatimi Trevor'ın bacaklarımın arasındaki sıcak bedeninden uzaklaştırmasını istemiyorum, bu yüzden onu başka bir öpücüğe doğru çekiyorum.

Bu strateji işe yarıyor ve Trevor konuşmayı kesiyor.

Neredeyse anında öpücüğün kontrolünü ele geçiriyor, daha yavaş ve daha kasıtlı hale getiriyor. O muhteşem dudakların gerçek bir yetenekle eşleşeceğini biliyordum ve beni hayal kırıklığına uğratmadı.

Trevor ağzıyla ne yaptığını biliyor. Kızarmam ve kemiksiz kalmam çok uzun sürmüyor, giderek daha istekli hale gelirken onun altında kıvranıyorum. Bana karşı çok sert. Pantolonundaki sert çıkıntının karnıma doğru bastırdığını hissedebiliyorum.

Beni istiyor. Trevor Bentley beni istiyor.

Benim onu istediğim kadar.

Kalçalarımın arasında zonklayan ağrıya daha fazla engel olamadığımda, ellerimi aşağı kaydırıyorum ve pantolonunun önüne ulaşabilmek için bedenlerimizin arasına sıkıştırmaya çalışıyorum.

Bu, öpücüğü kesmesine ve başını kaldırmasına neden olur. "Siktir, bebeğim," diye nefes nefese kalır. "Yavaşla."

Belli ki yatakta bir kadına "bebeğim" diyen adamlardan biri - en sevdiğim sevgi sözcüğü değil ama "bebeğim"den daha iyi olduğu kesin. Yine de dikkatimi çeken bu sevgi sözcüğü değil.

"Az önce bana yavaşlamamı mı söyledin?"

Yüzü kısa bir süreliğine dönüyor ve kalçaları sanki bir anlığına kontrolünden çıkmış ve bana karşı birkaç beceriksiz hamle yapmak zorundaymış gibi küçük bir sallanma hareketi yapıyor. Bu o kadar hoşuma gidiyor ki küçük bir iniltiyi ısırarak bastırıyorum.

Sonra ne dediğini hatırlıyorum. "Bana gerçekten yavaşlamamı mı söyledin?"

"Patronluk taslamak gibi olmasın ama ellerin gittiği yere gitmeye devam etseydi, bu iş iki dakika içinde biterdi."

İroni yapıp yapmadığını anlamaya çalışarak ona bakıyorum.

"Tamamen ciddiym," diye itiraf ediyor. "Seni uzun zamandır istiyordum."

"Öyle mi?" Geçmişi düşünmek ve herhangi bir işareti hatırlamak için zihnimi yeterince iyi çalıştırmaya çalışıyorum, ama tek görebildiğim onun soğuk, kendini beğenmiş, ironik bir şekilde eğlenen yüzünün, sesinin, gözlerinin günden güne değiştiği. Karakteristik tavrına rağmen, genel olarak bana karşı oldukça iyiydi. Ondan düşündüğümünden çok daha fazla hoşlanıyorum. Ama asla öfkeli bir şehveti saklayan bir adam gibi davranmıyor.

Trevor gibi davranıyor.

Karmakarışık düşünce süreçlerim hiçbir sonuç vermiyor ama düşünmek şu anda yapmak istediğim şey değil. "Evlendiğimizden beri mi?"

"En azından o kadar zamandır." Sonra başka bir öpücükle aramızdaki mesafeyi kapatıyor.

Bu seferki hafif. Alaycı. Neredeyse şefkatli.

Ağzına karşı mırıldanıyorum. "Gerçekten yavaş mı gitmek istiyorsun?"

Boğazımdan aşağıya doğru öpmeye başlıyor. "Çok yavaş değil. Ama sana performansım hakkında şikâyet etmen için bir sebep vermeyeceğim. Önce seninle ilgileneceğim."

"İlgilenmek..."

Son sözlerim sıcak bir heyecan dalgası içinde yutuldu.

Trevor üstümü çıkarıyor ve ardından yemekte giydiğim koyu renk kot pantolonu soyuyor. Sonunda yatağa gireceğimizi bilseydim, daha kolay çıkarılabilecek bir şey giyerdim.

Yine de sorunsuzca hallediyor ve gözleri vücudumda aşağı yukarı geziniyor, şimdi siyah bir sütyen ve eşleşen külottan başka bir şey giymiyorum.

"Tanrım," diye nefes alıyor.

Bu daha önce aldığım hiçbir iltifata benzemiyor ama kulağa oldukça hoş geldiğine karar veriyorum.

Aç bakışları beni utandırmaya başladığında onu gömleğinden tutup kendime doğru çekiyorum.

Trevor'ın bu şekilde aç görünmesine alışık değilim ve bu karnımda gerginlik yaratıyor. Bu yüzden dikkatimi dağıtmak ve bakmasını engellemek için onu öpüyorum.

Buna mecbur kalıyor ama dudaklarımda oyalanmıyor. Vücudumda aşağı doğru ilerliyor, her yerimi öpüyor, sütyenimi çıkardıktan sonra göğüslerimde çok zaman geçiriyor ve sonra daha da aşağı iniyor.

Göbeğimi öpüp kalçalarımı okşarken kalçalarımı sabit tutmamın imkânı yok. Çok yakın. Çok yakın. Ve uyarılmamın titreşimleri onu çağırıyor, ağzını çağırıyor gibi görünüyor.

Külotumu sıyrıyor ve bacaklarımı ayırıyor. Sonra başını kaldırıp gözlerimle buluşuyor.

"Tanrım, Trevor, bana lütfen dedirtme."

Bana neredeyse hınzırca bir gülümseme veriyor ve eğilip klitorisimi hızlıca yalıyor.

Yataktan doğruluyorum ve çarşafı avuçlamak için kollarımı uzatıyorum. Sıkı bir çarşaf, bu yüzden çok fazla esneme payı yok. Tutunacak pek bir şey yok, ama bir şeylere tutunmam gerektiği için işimi görecek.

Trevor bir parmağını içime kaydırıyor ve o kadar ıslanıyorum ki neredeyse utaniyorum. Yavaşça gülümsüyor ve başını tekrar eğmeden önce ikinci bir parmak daha ekliyor.

Dudaklarıyla olduğu kadar diliyle de çok iyi ve parmaklarını pompalamaya başladığında içimde dolgun ve sıkı hissediyorum. Neredeyse hemen orgazmın başlangıcı sıklaşıyor ve zevk artıkça kavramak için çarşaftan daha iyi bir şeye ihtiyacım var.

Aşağı uzanıyorum ve parmaklarımı saçlarına doluyorum, beni çalıştırırken ona tutunuyorum.

Beni serbest bırakmaya yaklaştırırken başımı savuruyorum ve inlemelerimi ve sızlanmalarımı tutmak için alt dudağımı ısıyorum.

Bir noktada her şey o kadar iyi hissettiriyor ve doruk noktam o kadar yakın ki, "Oh Tanrım! Trevor. Bunu bana nasıl yapıyorsun?"

Ağzı çalışmakla meşgul, bu yüzden sadece onaylar gibi görünen sözsüz bir homurtuyla cevap veriyor. Bu zaten retorik bir soruydu.

Tam o sırada başını çevirip dişlerini hafifçe iç uyluğuma sürtüyor. Dudağımdaki ısırtığı kaybediyorum ve boşuk bir çığlık atıyorum. Ben

Şimdi parmaklarına binmeye çalışıyor, utanmadan eline ve ağzına doğru sallanıyorum.

Sonra klitorisimi sertçe emiyor ve ben boşalıyorum, tüm vücudum zevkten titriyor ve vücudum parmaklarının etrafında o kadar sert kenetleniyor ki onları dışarı itmekle tehdit ediyor.

Trevor doğrulurken gülümsüyor ve ön kolunun tersiyle ağızımdaki nemi siliyor. Ve ben gevşek, nefessiz ve lezzetli bir şekilde doymuş bir şekilde yayılıyorum.

"Böbürlenme," diyorum ona. "Kendini beğenmişlik şu anda uygun değil."

"Bence şu anda biraz kendini beğenmişlik uygun olabilir." Başı benimkinin hizasına gelene kadar vücudumda ilerliyor.

"Hayır. Her zaman iğrençtir. Özellikle de şu anda." Sözlerime rağmen ona gülümsüyorum. "Bunun için teşekkürler."

"Bir şey değil." Beni hafifçe öpmek için öne doğru eğiliyor. "Dediğim gibi, motivasyonum bencilceydi. Performansımı onaylamaman için sana bir neden vermeyeceğim."

"Bunun olacağını pek sanmıyorum."

Üstümde yuvarlanırken hâlâ gülümsüyor ve kalçalarımın arasında kendine yer açmak için kalçalarımı ayarlıyor. Beni daha derinden öpüyor, ben de kollarımı ona doluyorum ve bu çok hoş. Ustaca, yavaşça ve garip bir şekilde çökertici. Vücudu daha önce olduğundan daha gergin ve sert uyarılmışlığını bana doğru sallıyor. Hâlâ pantolonunu giyiyor ve ben onun her yerine dokunamamaktan yorulmaya başlıyorum.

Gömleğinin uçlarından tutuyorum ve başının üzerinden çıkarabilmesi için kollarını kaldırıp doğrulmak zorunda kalana kadar yukarı çekiyorum. Sonra göğsünün her tarafını okşuyorum ve ellerimi pantolonunun üstündeki düğmeye doğru kaydırıyorum.

"Bu sefer bana yavaşlamamı söylemeyeceksin, değil mi?" "Öyle bir şansım yok." Fermuarını açıp elimi pantolonuna uzattığımda nefesi kesiliyor.

iç çamaşırının kumaşı üzerinden ereksiyonunu okşamak için.

"Tanrım," diye nefes alıyor.

Tepkisinden heyecanlanarak pantolonunu indirmeye çalışıyorum ama o yataktan kalkıp iç çamaşırlarıyla birlikte pantolonunu da çıkarıyor ve tekrar üzerime geliyor. Her yerinin görünmesi hoşuma gidiyor ve nefessiz bir şekilde onun sert uzunluğuna bakıyorum.

"Bir şey söyleyecek misin?" diye soruyor, ses tonunda bir ironi var. "Kibar bir iltifat mı? Ters bir yorum mu? Hayranlık dolu bir övgü mü?"

Elimde olmadan bir kahkahayı bastırıyorum. "Aletine bir övgü mü?"

"Bunu ummak gerçekten çok mu fazla? Ben başlayayım. *Nefes kesici uzunlukta ve genişlikte, hâlâ büyülenmemiş bir penisin var.*"

Eğlencem çaresiz kıkırdamalara dönüşüyor ve durabilmem için bir dakika geçmesi gerekiyor.

Beni tekrar öperken ikimiz de gülümsüyoruz ve o öperken, onu iki elimle tutabilmek için bedenlerimizin arasına uzanıyorum. Ağzıma karşı homurdanıyor, vücudu daha da sıkılaşıyor. "Beni öldürüyorsun, bebeğim."

"O zaman bununla başka bir şey yapsan iyi olur çünkü aksi takdirde ellerimi ondan çekmeyeceğim."

"Prezervatif kullanmamı ister misin?"

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum, yani bir hastalığın yoksa..."

"Hastalığım yok."

"Güzel. Benim de yok." Bacaklarımı büküp dizlerimi onun kalçalarına doğru kaldırıyorum. Artık ikimiz de çıplaktık. Hemen harekete geçmeyince ekliyorum: "Eğer harekete geçmezsen, nefes kesici uzunluk ve genişlikteki şaftın sonsuza dek tahrik edilmeden kalacak."

Kendini yeniden konumlandırırken takdirle kıkırdıyor, bir bacağını tutuyor ve diğeriyle kendini içeri yönlendiriyor.

Seks yapmayalı bir yıldan fazla oldu, çünkü hoşlandığım erkekler bana çıkma teklif etmeye hiç hevesli olmadılar. Bu yüzden içimde özellikle büyük hissediyor. Kulağıma doğru iniyor ve ben de bedenimi onun etrafında gevşetmeye çalışıyorum.

"Kahretsin bebeğim," diyor bir dakika sonra. "Sen çok..." "Neyim ben?" Sıkı, sıcak ve çok iyi hissediyorum.

"Çok iyi hissediyorsun." Kalçalarını birkaç kez yavaşça yuvarlıyor ve bu sefer ikimiz de inliyoruz.

Sonra geri çekilip tekrar sokuyor ve sırtım istemsizce yukarı kalkıyor, sanki içimdeki her şey ona doğru geriliyor.

"Aynen öyle, bebeğim." Kolları dirsekten bükülü ve yüzü bana çok yakın, ön kollarının üzerinde duruyor.

nefesim saçlarıma değiyor. "Bu çok iyi. Vücudunu öğrenmek istiyorum. Seni neyin iyi hissettirdiğini göster bana."

Genelde yatak odasında konuşmayı pek sevmem ama onun hırıltılı sözleri beni gerçekten etkiliyor. Birleştiiğimiz yerden zevk dalgaları fışkırıyor ve iç kaslarım onun etrafında geriliyor.

"Evet. Hoşuna gitti, değil mi? Seni tekrar boşaltacağım. Çok sert."

Artık tamamen bu işin içindeyim ve parmaklarım onun çıplak sırtında çizgiler oluşturuyor. Ama onda cevapsız kalamayacak bir küstahlık var. "Belki. Ama ben olsam nefesimi tutmazdım."

Başını kaldırıp bana dar gözlerle bakıyor.

Yumuşak bir şekilde gülümsüyorum. "Sadece söylüyorum. Bu her zaman olmaz." "Ama bu sefer olacak."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet. Sanırım öyle."

Eğilip bana garip bir şekilde tatlı, neredeyse şefkatli bir öpücük veriyor. Sonra vücudunu dizlerinin üzerinde yeniden ayarlıyor, hareket ederken popomu yataktan kaldırıyor. Beni yerimde tutuyor ve bacaklarım onun iki yanında sallanıyor. Çaresiz pozisyonum sıcak bir cinsel zevk dalgasının içime çarpmasına neden oluyor.

Kalçalarını bana doğru sallıyor, tüm bedenimi sarsan hızlı ve sabit bir itiş gücü oluşturuyor. Vücudum tepki verirken ellerim çarşafın üzerinde tutunmak için çırpınıyor.

Zevk yoğunlaştığında, yüzümü omzuma yaslamaya çalışarak başımı yana çeviriyorum. Dudağımı sertçe ısıriyorum çünkü her şey çok iyi hissettiriyor.

Trevor kendini beğenmiş olabilir ama bu konuda haklı. Kesinlikle tekrar boşalacağım.

"Benden uzak duruyorsun," diye mırıldanıyor, vücudu bana karşı, benimle birlikte hareket ederken yumuşak ve sert. "Göster bana. Hepsini istiyorum. Kendini tutma."

Sanki sözleri içimdeki bir kordonu koparmış gibi, boynumu eğiyorum ve uzun, düzensiz bir inilti ç ı k a r ı y o r u m .

"İşte böyle. Bırak da göreyim. Bana her şeyini ver. Senden her şeyi istiyorum."

Şimdi beni sertçe beceriyor ve buna ihtiyacım var, istiyorum, ondan ne kadar çok istediğimi mırıldanıyorum. Yatak deli gibi sallanıyor ve alt kattakilerin bizi duyabileceğinden belli belirsiz korkuyorum.

Ses utanmazca. Tamamen fiziksel. Ve ben de tam olarak böyle hissediyorum.

"Artık çok yakınsın," diyor Trevor. "Bırak gitsin, bebeğim. Bana güvenebilirsin. Sana sahibim. Bırakabilirsin."

Uçurumun kenarından düşerken neredeyse hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. Ben titrerken, eğilirken ve inlerken, Trevor ritmini kaybederek yüksek sesle bağılıyor.

O da doruğa ulaştı. Bunu biliyorum. Gözlerimi açıp görebileceğim kadar aşağı indim.

Artık her şeyini ona kanalize etmişti. Yüzü nemli, yüz hatları çaba içinde bükülmüş. Serbest kalmasının spazmları vücudunu sarsıyor. Nefesinin altında bir şeyler söylüyor. "Evet, bebeğim, evet."

İçime boşaldığını hissediyorum ve birkaç saniye daha pozisyonunu koruyor. Sonra popomu yatağa geri indiriyor ve yanımdaki şiltenin üzerine yığılıyor.

Nefesimi toplamam biraz zaman alıyor ama başımı çevirip ona gülümsemeyi başarıyorum. "Aman Tanrım."

"Bana bunu mu söylüyorsun? Aman Tanrım mı?" Yüzü kızarmış, rahatlamış ve en az benim kadar bitkin. Ayrıca çok daha terli. Ama kaşları o kendini beğenmiş, sorgulayıcı bakışıyla yukarı kalkıyor.

Homurdanıyorum. "'Aman' ile ilgili bir sorun mu var?" "Yeterince... büyük hissettirmiyor."

Kıkırdıyorum. "Şaftının uzunluğu ve çevresi-"

"Nefes kesici uzunluk ve çevre," diye düzeltiyor.

"Doğru. Nefes kesici uzunluk ve genişlikteki shaftınız oldukça iyi bir iş çıkardı."

Gülümsüyor ve bu normal kuru yarım gülümsemesi bile değil. Bu gerçek bir gülümseme ve kalbimin küçük aptalca bir sıçrama yapmasına neden oluyor. "Sanırım bu kadar iltifat bekleyebilirdim."

"Kelimeleri boşa harcayamam. Hâlâ nefes almaya çalışıyorum. Beni acil servise götürmeniz gerekebilir. Acı çekmek zorunda kalacağım konuşmayı duyabiliyorum. Üzgünüm doktor ama

O kadar iyi becerdi ve o kadar sert boşaldı ki kalp krizi geçirebilirdim. Bana bunu tekrar yapmadan önce bir makineye bağlanmam gerekiyor ki bir dahaki sefere hazır olayım."

Kıkırdıyor. "Doğruyu söylemek gerekirse, benim de makineye ihtiyacım olabilir."

Çırılçıplak uzanmıştım ve hiç acı hissetmiyordum ama bacaklarımın arasının ne kadar ıslak olduğunu fark etmeye başlamıştım - hem onun hem de benim sıvılarımdan. Kalçalarımı birbirine bastırıyorum. "Şimdi kalkacağım."

"Tamam."

"Ciddiyim."

"Sana inanıyorum."

İnliyorum ve yatağın kenarına yuvarlanıp kendimi yukarı çekiyorum. Banyoya doğru ilerlerken kıyafetlerimi alıyorum. İşeyip yıkandıktan sonra pijamalarımı giyiyorum ve iki şişe su almak için mutfığa gidiyorum.

Trevor hâlâ çıplak bir şekilde yatağa uzanmış, ama suyu tembel bir gülümsemeyle kabul ediyor.

Rahat ifadesine rağmen beni dikkatle izlediğini görüyorum.

"Şimdiden bu konuda kendimi hırpalamıyorum."

"Güzel. Sadece kontrol ediyorum." O da yatmaya hazırlanmak için kalkıyor ve ben televizyonu açıp haberleri açıyorum.

Bir süre televizyon izliyoruz ama yorgunum ve alışılmadık derecede rahatım, bu yüzden normalden daha hızlı uykuya dalıyorum.

Seks iyiydi. Ben zevk aldım ve eminim Trevor da almıştır. Bu konuda kendimi telaşlandırmayacağım.

Bir kez olsun, bir şeylerin olmasına izin verebilirim.

Gözlerimi kapattığımda, içimde en ufak bir pişmanlık titreşimi bile yok.

Beş

Ertesi sabah Pazar olduğu için neredeyse yediye kadar uyudum.

Biliyorum. Biliyorum. Çoğu standarda göre bu hiç de uyumak sayılmaz ama doğal olarak erken uyanıyorum ve gözlerimi açtığımda kalkmak zorundayım.

Bu sabah uyandığımda Trevor hâlâ uyuyordu. Sırt üstü yatıyor ve başı bana dönük. Yatağın yanında durup bir dakika boyunca onu izliyorum ve göğsümde garip bir baskı hissediyorum.

Gözleri kapalı ve dudakları hafifçe ayrılmış halde neredeyse genç görünüyor. Yorganı omuzlarına kadar çekmiş ama kollarından biri yorgana dayanmış. Parmakları yorganın kumaşına hafifçe dolanmış.

Şu anda yüzünde özgüvenden, ukalalıktan, ironiden, zekadan eser yok. O sadece yatağında uyuyan bir adam.

Bunun beni neden bu kadar telaşlı hissettirdiğinden emin değilim, ama bundan kurtulmak için elimden geleni yapıyorum.

Dün gece onunla seks yaptığıma inanamıyorum.

Bunu yapmayı hiç planlamamıştım ama şimdi gerçekleştiği için büyük bir sorun gibi gelmiyor. İkimiz de bunu istedik. İkimiz de bundan zevk aldık. Ve yataktaki etkileşimimiz, yatak dışındaki etkileşimimizden ton olarak o kadar da farklı değildi.

Durumumuzu önemli bir şekilde değiştirecek gibi görünmüyor.

Tekrar yapmak isteyip istemeyeceğini merak ediyorum.

Bu düşünceyle mutfağa doğru yöneldim. Bu sabah her zamankinden daha fazla vaktim olduğu için french press'i kullanıyorum ve ardından dizüstü bilgisayarımı alıp mutfak adasında kahvemi içerken e-postalarım üzerinde çalışıyorum.

Sessiz olduğu ve bolca zamanım olduğu için çok şey yapabiliyorum. Neredeyse bir saat sonra Trevor'ı gördüğümde french press'te biraz daha kahve yapıyordum. Çıplak ayaklı ve pijamalı. Saçları normalden daha dağınık ve gözleri ilk kalktığında her zaman olduğu gibi yarı açık.

"Günaydın," diyorum onu her zamanki parlak ses tonuyla selamlayarak.

Bana her zamanki homurdanmasıyla karşılık veriyor ve ben fincanıma kahve doldururken gülümsüyorum. Sonra bir cömertlik patlamasıyla preste kalan kahveyi başka bir fincana doldurup ona uzatıyorum.

Tezgâha yaslanıp bir yudum alıyor ve "Bunu hak edecek ne yaptım?" diye soruyor.

"Ben sadece çok nazik ve cömert bir insanım."

"Diğer insanlara karşı, elbette. Ama genellikle bana karşı değil." Gözlerinde o gülümseme var, bu yüzden alay ettiğini biliyorum.

"Senin bana karşı olduğun kadar ben de sana karşı nazik ve cömertim." "Yeterince adil."

"Neden bu kadar erken kalktın?" diye soruyorum.

Trevor hafta içi her zaman erken kalkar. Cumartesi günleri de oldukça erken kalkar ve günün geri kalanında ortadan kaybolur. Dün alışılmadık bir şekilde öğleden sonra geri geldi, böylece akşam birlikte yemeğe gidebildik. Genelde Cumartesi günleri bütün gün evde olmaz.

Pazar günleri ise genellikle sekiz buçuk ya da dokuz kadar uyur. "Ailemle kiliseye gitmem gerekiyor."

Gözlerim büyüdü. "Gerçekten mi?"

"Gitmem için sürekli başımın etini yiyorlar, arada bir boyun eğmek zorunda kalıyorum, yoksa sonunu duymama asla izin vermiyorlar. O kadar da kötü değil ama gittikleri ayın dokuz buçukta başlıyor."

"Oh. Tamam."

"İstersen sen de gelebilirsin."

Bunun üzerine gözlerim daha da büyüdü. "Seninle kiliseye gelmemi mi istiyorsun?"

"Her iki şekilde de önemli değil. Sadece istersen gelebilirsin diyorum."

"Beni de yanında götürürsen ailen ne der?" Yarım bir omuz

silkti. "Çok heyecanlanırlar."

"Onlara bizim hakkımızda ne söyledin?"

"Onlara... gerçeği söyledim."

Cevabının ortasındaki tereddüt, onlara tam olarak ne söylediğini merak etmeme neden oluyor. "Onlara bir

Çaresiz kadın, büyükbabasına bir şey kanıtlamak ve işini kaybetmemek için mi seninle evlenme anlaşması yapmak üzere ofisine geldi?"

Yumuşak bir kahkaha attı. "Biraz farklı ifade ettim. Ama bunun normal bir evlilik olmadığını biliyorlar."

"Oldukça gelenekseller mi?"

"Evet."

"Peki yarı zamanlı evliliğiniz onları hayal kırıklığına uğrattı mı?"

Hemen cevap vermiyor ama kahvesini yudumlarken soruyu düşündüğünü görebiliyorum. "Bilmiyorum. Hiç sanmıyorum. Evli olduğum için mutlu görünüyorlar. Herhangi bir sebepten dolayı. Gerçi annem sürekli..."

Sözünü kesince merakım daha da arttı. "Sürekli ne diyor?"

"Senden faydalandığım için endişeleniyor. Sana iyi davrandığımdan emin olmamı söyleyip duruyor."

Şaşırmış bir kahkaha attım. "Neden benden faydalanacağını düşünüyor ki? Tam tersi oldu. Bu en başından beri benim fikrimdi."

"Biliyorum. Ama o benim annem."

Yüz ifadesinden ailesini çok sevdiğini anlayabiliyorum. Şu andaki ironisi onaylamama ya da kızgınlıktan ziyade sevgiyle şekilleniyor.

Bir an için o kadar kıskanıyorum ki canım acıyor.

Keşke hâlâ ailem olsaydı ve onları hâlâ böyle sevebilseydim.

"Ne oldu?" diye soruyor usulca.

"Hiçbir şey," diyorum ona gülümseyerek ve düşüncemi bir kenara itiyorum. "Bana iyi davranman konusunda sana öğüt verdiğinde ona ne diyorsun?"

Bir kez daha omuz silkiyor. "Elimden geleni yaptığımı söylüyorum."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden bir e-postaya cevap olarak birkaç cümle yazıyorum. Sonra Trevor'a dönüp "Benimle ailen hakkında daha önce hiç konuşmadın" diyorum.

"Hiç sormadın."

"Ben de sen sormadan pek çok şey hakkında konuşuyorum."

"Hayır, konuşmuyorsun. Kişisel şeyler değil. Her zaman sormak zorundayım."

Bunu bir dakika düşündüm ve doğru olduğu sonucuna vardım. "Tamam. Olabilir. İstersen ben sormadan da bana bir şeyler anlatabilirsin."

"Tamam. Bunu unutmayacağım."

Şu anda beni izliyor olması biraz tuhaf ve şaşkın hissettiriyor, ben de e-postalarımı geri dönüyorum.

Kahvesini bitirip prese koymaya başladı ama tam o sırada, "Bugün bizimle kiliseye gelmek isteyip istemediğini söylemedin" dedi.

"Benim için sakıncası yok ama şehre bir arkadaşım geliyor. Onunla saat 10'da brunch için buluşacağım." Ona sormadan hiçbir şey söylememem konusunda söylediklerini hatırlayarak ekliyorum: "Rachel üniversiteden bir arkadaşım. En iyi arkadaşım ama Knoxville'de yaşıyor, o yüzden onu her zaman göremiyorum."

"Nasıl biri?"

"Harika biri. Akıllı, komik ve benden çok daha rahat biri. O bir avukat. Her zaman çok iyi anlaşılmıştır. Muhtemelen öğleden sonrayı onunla geçireceğim."

"Bu akşam Pazar yemeğine gitmeyi hâlâ planlıyor musun?"

Geçen hafta ne kadar acı verici olduğunu düşündükten sonra bu akşam tekrar babama gideceğimi düşününce kalbim biraz sıkışıyor.

"Evet. Her zaman giderim."

Sadece bana bakıyor.

"İstemiyorsan benimle gelmek zorunda değilsin."

Bana biraz kaşlarını çattı. "Tabii ki gideceğim."

"Eminim babam bu gece daha nazik olacaktır."

"Öyle olsa iyi olur."

Trevor'ın sesi biraz huysuz çıkıyor.

Gülünç ama bu beni daha iyi hissettiriyor.

Trevor nihayet duş almaya ve kilise için giyinmeye gittiğinde, ilk kez dün gece seks yapmamızla ilgili tek kelime etmediğini fark ediyorum.

Sanki hiç olmamış gibi.

Ne beklediğimden emin değilim. Bu konuda uzun ve ciddi bir tartışma değil. Trevor öyle biri değil, ben de değilim. Ama elbette laf arasında bahsetmek mantıklı olurdu.

Bir dakika sonra omuz silktim.

Eğer bu konuda konuşmak istemiyorsa, benim için sorun yok. Ben de hiç olmamış gibi davranabilirim.

• • • • •

Öğle yemeğinin çoğunu Rachel'la evliliğim hakkında konuşarak geçirdim. Bu pek şaşırtıcı değil. Kaç kişi gerçekten sevmediği bir adamla evlenir ki?

Elbette Trevor'ı şimdi seviyorum ama onunla evlendiğimde sevmiyordum. Rachel beni soru yağmuruna tutuyor, gözlerini kocaman açarak ve ağzı eğlenceyle titreyerek dinliyor.

"Yani artık onun dünyanın en iğrenç adamı olduğunu düşünmüyorsun?" diye soruyor sonunda, bardağının kenarından gülümseyerek.

"Oh, kesinlikle hala dünyanın en iğrenç adamı olduğunu düşünüyorum. Ama..."

"Ama ne?"

"Ama eskisi kadar umursamıyorum. Kendini beğenmiş olabilir ve her zaman herkesten daha iyi bildiğini düşünebilir ama bunun altında kötü bir kalbi olduğunu sanmıyorum. Bana beklediğimden daha iyi davrandı."

"Bunun senin için deli olmasından kaynaklandığını biliyorsun, değil mi?" Neredeyse mimozamı tükürecektim.

"Öyle değil!"

"Bence öyle olduğu çok açık. Geçen hafta üzgün olduğunda sana sarıldı, değil mi? Ve babam konusunda korumacı davranıyor?"

"Sadece nazik davranıyor!"

"Bana pek nazikmiş gibi gelmedi."

Hafifçe kızarıyorum ama açıkça doğru olmayan bir şeye inanmaya ikna olacak değilim. "Çünkü onu tanımıyorsun. O güzel şeyleri yaptığı zamanki tavrını bile tam olarak açıklayamıyorum. Sanki benimle olan ilişkisi bir tür şakaymış gibi hep gülüyor. Aşık bir adam böyle davranmaz."

"Eğer senin de aynı şekilde hissettiğini düşünmeseydi, düşünebilirdi."

"Oh, hayal kurmayı bırak. O dünya üzerinde gelmiş geçmiş en az romantik adam ve bu benim için mükemmel bir şekilde işliyor. Sana söylüyorum, bana karşı bir şey hissetmiyor."

"Ve sanırım bu da senin ona karşı bir şeyler hissetmeni engelliyor."

Kaşlarımı birleştiriyorum. "Beni bundan alıkoyan bir şey var mı bilmiyorum. Sadece ona karşı bir şeyler hissedecek kadar aptal değilim. Ondan hoşlanıyorum. Hayal edebileceğimden çok daha fazla. Ama yıl bittiğinde beni terk edecek bir adama aşık olacak kadar aptal değilim."

Rachel kaşlarını çattı ama bir şey söylemedi.

"Bana öyle bakma," diyorum iç çekerek. "İkimiz de bu evlilikte ne yaptığımızı biliyoruz. Çılgınca olabilir ama bizim için işe yarıyor. Ve bu iş bittikten sonra ben babamla güvende olacağım, Trevor ve ben de normal hayatlarımıza devam edeceğiz. Her şey güzel olacak."

"Sen öyle
diyorsan."

"Öyle
diyorum."

Ciddiyim.

Trevor'la geçen ay yoğun bir rüya gibi geldi, hayatımın pürüzsüz rutinini bozan garip bir ara.

Kötü bir rüya değil ama gerçek de değil.

Ve gerçek olmayan bir şey asla uzun sürmez.

• • • •

PAZAR YEMEĞİ bu hafta çok daha iyi geçti. Nedendir bilinmez, babam en iyi davranışını sergiliyor ve sadece kız kardeşlerime ya da bana yönelik birkaç iğneleyici yorum yapıyor.

Çoğunlukla politikadan şikayet ediyor - hangi partiden olursa olsun seçilmiş pozisyonundaki neredeyse herkesten nefret ediyor ve hepsinin utanç içinde eve gönderilmesi gerektiğini düşünüyor - ve bu çoğunlukla tolere edilebilir bir sohbet konusu.

Chelsea'nin bir işe ihtiyacı olduğu ve şirketinde çalışan insanların yarısının benden nefret ettiği hakkında birkaç sivri yorum yapıyor. Ayrıca Trevor'a o kadar kızıyor ki, ne zaman Trevor benimle ilgili bir konuda onunla çelişse bıyıkları kontrolsüzce titriyor. Ama bunların hepsi sıradan şeyler ve beni üzmüyor.

O akşam ayrıldığımızda çok rahatlamıştım. Aslında iyi vakit geçirmiştim.

Yolcu koltuğunda arkama yaslanıyorum ve bir dakikalığına gözlerimi kapatıyorum.

Tekrar açtığımda Trevor bana bakıyordu. "Çok daha iyi geçti, sence de öyle değil mi?" Ona soruyorum. "Evet."

"Sana birkaç kez kızdığı kesin." "Umurumda olup olmadığını bana sor."

Ona gülümsüyorum, göğsümde bu sabah o uyurken hissettiğim baskının aynısını hissediyorum.

O zaman benim gülümseme soluyor ve I yakın benim gözler Tekrar, aniden bitkin hissediyor.

Arabayı yola çekerken "Ne oldu?" diye sorar. "Hiçbir şey."

Cevap vermiyor ve gözlerimi açtığımda bana bir bakış fırlatıyor.

"Büyükkannen ve büyükbaban hâlâ hayatta mı?" diye soruyorum. "Evet. Annemin babası ve babamın annesi."

"Nasıl insanlar?"

"Annem ve babam kırklı yaşlarına kadar beni doğurmamışlar, dolayısıyla büyükkannem ve büyükbabam doksanlı yaşlarında. Büyükbabam destekli bir yaşam merkezinde. Bunama onu oldukça etkiledi, bu yüzden genellikle benim kim olduğumu bilmiyor. Her zaman harika bir adam olmuştur. Hiçbir zaman sevecen olmadı ama aile onun için her zaman önemliydi. Büyükkannem yumuşak ve tatlı biridir ve her zaman herkes için dua eder."

Ona hüzünlü bir gülümseme veriyorum.

"Kulağa hoş geliyor." "Öyle. Benim ailem... harika."

"Kız kardeşlerim harika. Annem ve babam da öyleydi. Ve babam da... olduğu kişi. Ailem hakkında sızlandığım falan yok."

"Sızlanmadığını biliyorum. Sen hiçbir şey için sızlanmazsın." Önümüzdeki yola bakıyor ve yüz ifadesi garip bir şekilde sakın. "Yapabilirsin, biliyorsun."

"Ne yapabilirim?"

"Mızızlanabilirsin. Ara sıra. Her zaman öyle olmak zorunda değilsin..."

Nefesim kesiliyor. "Ne olmak?"

"Dokunulmaz."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum ama uzun süre düşünüyorum.

• • • •

Eve döndüğümüzde her zamanki gibi banyo yapıyorum ve ıslanırken Trevor'ın tekrar seks yapmak isteyip istemeyeceğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

Ben istiyorum. Hem de çok.

Ama dün gece yaptıklarımız hakkında hâlâ tek kelime etmedi. Belki de bana olan fiziksel ilgisini tatmin etmek için tek ihtiyacı olan iyi bir sevişmedir. Belki de öyledir. Sanki kaşınması gereken bir kaşıntı gibi. çizik.

Seks konusunda böyle hissetmeyi hayal bile edemiyorum. Eğer bir erkeğe ilgi duyuyorsam, onunla bir kez yattıktan sonra bu ilgi kaybolmaz.

Ama erkekler farklı olabilir. Trevor farklı olabilir.

Belki de tek istediği bir keredir.

Bunu düşündükten sonra, eğer istemezse bu konuyu açmamaya karar verdim. Kesinlikle onunla tekrar seks yapmak için yalvarmayacağım.

Gerçekten istesem bile.

Zihnimde çözdüğüm bu sorunla banyodan çıkıyorum ve yatmaya hazırlanıyorum. Biraz erken ama bir süre okuyabilirim.

Sonra ne olacağını göreceğim.

Ben banyodan çıktıktan kısa bir süre sonra Trevor duş almaya gidiyor, yani ben yatağa girdiğimde o hala oradaydı. Yorganın altına yerleşiyorum ve e-okuyucumu elime alıyorum. Saçlarım açık, üzerimde atlet ve hafif pamuklu bir pijama pantolon var.

Kendimi hazırlamak için özel bir şey yapmadım.

Trevor'ın, benim bir çocuk sahibi olmayı beklediğime inanması için hiçbir sebep olmayacak.

Seks.

Bu gece on bir dakika duşta kalacak ve kalbim suyun kapandığını duyduğumda hızlanmaya başlıyor. O yatak odasına çıkarken kitabımdan gözümü ayırmamaya dikkat ediyorum.

Bana bakıp bakmadığını merak ediyorum.

Yüz ifadesinin nasıl olduğunu merak ediyorum.
Acaba daha dün gece seviştiğimizi hatırlıyor mu?
Yatmak için hazırlanmayı bitirip yanımdaki yorganın altına tırmanırken hiçbir şey söylemiyor.
Sanki bana bakıyormuş gibi hissediyorum, bu yüzden sonunda göz atma dürtüsüne karşı koyamıyorum.
Bakıyor.
Bana bakıyor.
"Ne?" Ses tonum gereğinden daha keskin bir şekilde soruyorum. Kaşlarını çatıyor. "Beni tersliyor musun?"
"Hayır, seni terslemiyorum. Sadece ne olduğunu sordum. Bana dik dik bakıyorsun."
"Ses tonun bana kızgın olduğunu ima ediyordu."
Gözlerimi deviriyorum. "Şu anda sana kızgınlım çünkü sinir bozucu davranıyorsun. Daha önce sana kızgın değildim."
Ve tek kaşı havaya kalkıyor.
Kaşlarım çatıldı. "Bana öyle bakma." "Ne bakışı?"
"Benden daha iyi bildiğini ve bana bilgelik ve bilginin yüksekliğinden baktığını söyleyen bakış."
"Sana öyle bakmıyorum." "Evet, bakıyorsun."
"Sanırım aklımdan ne geçtiğini biliyorum ve sana bu şekilde bakmadığımı söylüyorum. Ben kendim konusunda uzmanım."
"Nasıl görüldüğünü bilmiyorsun. Sadece niyetinin ne olduğunu biliyorsun. Ve sana söylüyorum, niyetin bu olsun ya da olmasın, bu ifade beni küçümsediğini ima ediyor. Seni gören benim. Sen kendin konusunda uzman olabilirsin ama nasıl görüldüğün konusunda uzman olan benim."
Ağzı hafifçe titriyor ve gözlerinde bir eğlence parıltısı uyanıyor.
Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. "Öyle demek istemedim."
"Ama yine de sen söyledin. Şu andan itibaren, nasıl görüldüğüm konusunda sonsuza dek uzman olacaksın." Gülümsemesini saklamaya bile çalışmıyor.

Yanaklarım sıcacık ve kalbim deli gibi çarpıyor. "Kahretsin, Trevor. Bu gece özellikle iğrenç davranıyorsun. Benimle kavgaya etmeye mi çalışıyorsun?"

Cevap vermiyor ama gözlerinde tanımlanamayan bir şey değişiyor.

"Kavgaya e d i y o r s u n ! Bilerek iğrençleşiyorsun. Neden bu kadar benimle tartışmaya mı çalışıyorsun?"

Her ikisi de onun kaşlar yükseltmek sadece hafifçe.

"Son Gece, Tartışmamız çok mutlu sonla bitti."

Ses tonu her şey kadar soğukkanlı. O kadar soğuk ki neyi kastettiğini anlamam birkaç saniyemi alıyor.

Bir nefes daha çekiyorum ve doğruluyorum. "Eğer tekrar seks yapmak istiyorsan, neden söylemiyorsun?"

"Az önce söylediğimi

sanıyordum." "Yani

istiyorsun?"

"Tabii ki istiyorum. Dün gece hayatımda yaptığım en iyi seksti. Neden tekrar yapmak istemeyeyim ki?"

O kadar şaşırdım ve heyecanlandım ki bir dakika boyunca ona bakakaldım. Sonra "Tamam" demeyi başardım.

"Tamam ne?"

"Tamam, seks yapabiliriz. İster inan ister inanma, benim için de oldukça iyiydi."

"Öyle olduğunu biliyorum ama dikkatli olmak isteyebileceğini düşündüm."

"Neye dikkat edeyim?"

"Bana sorma."

Başımı sallıyorum. "Daha fazla konuşup beni sinir etme riskini göze alarak fikrimi mi değiştireceksin, yoksa beni becermek mi istiyorsun?"

"B seçeneği bana daha uygun geliyor." Üstüme yuvarlanırken gülümsüyor. Eğilip beni nazikçe öpüyor ve dudaklarıma doğru mırıldanıyor: "Ama sevişirken konuşmaya meyilliyimdir."

Gülümsüyorum. "Öyle olduğunu biliyorum. Sadece bu konuda çok iğrenç olmamaya çalış, o zaman iyi olacağız."

"Elimden geleni yapacağım."

Pijamalarımı çıkarıyor, beni bir süre öpüyor ve okşuyor, ta ki ben onun altında sıcaktan kıvranana kadar. Sonra beni biraz daha öpüyor ve parmaklarıyla boşalmamı sağlıyor. Ondan bunu beklemiyorum.

Dün gece cinsel ilişkiden boşalabileceğimi açıkça ortaya koyduğu için bu sefer fazladan çaba gösteriyorum, ama o yapıyor ve şikayet edecek değilim.

Sonra sabırsızlanıyorum ve pijamasını aşağı çekiyorum. Onu içimde yönlendirmeye yardım ediyorum ve bacaklarımı kalçalarına doluyorum. Kulağıma karşı sınır tanımadan inliyor ve bu çok ateşli bir şey.

Beni bu kadar çok istediğine inanamıyorum.

Ben boşalana kadar beni beceriyor ve sonra beni ellerimin ve dizlerimin üzerine çevirip tekrar yapıyor. Bu pozisyonda o kadar uzun süre dayanamıyor ve hareketi hızlı, sert ve istekli hale geliyor. Serbest kalmaya doğru ilerlerken ikimiz de yüksek sesle, ilkel homurtular çıkarıyoruz.

Ben doruğa ulaştığımda bir eliyle yatak başlığına dayanıyor, diğer eliyle de popomu avuçluyor ve hemen ardından boşalıyor, sanki sadece benim için bekliyormuş gibi.

Yüzüstü yatağa düşerken dünkü kadar sıcak, kemiksiz ve bitkinim. O da düşüyor, yarıya kadar üstümde. Kollarından biri belime sarılmış ve tenimiz birbirine yapışıyor. Yüksek sesle nefes alıyor, arada bir boğuk inilti çıkarıyor.

Sonunda "Bu tartışmaktan daha iyi değil mi?" diyebildim. "Bu her şeyden daha iyi."

Bu beni gülümsetti.

"Ama ben de seninle tartışmayı seviyorum," diye ekliyor. Daha da çok gülümsüyorum.

Çoğu zaman ben de onunla tartışmaktan keyif alıyorum.

Böyle bir şeyin doğru olabileceğini kim düşünebilirdi ki?

Sonraki ay boyunca, Trevor ve ben neredeyse her gece seks yaptık.

Hayatımda hiç bu kadar çok seks yapmamıştım ve bu sanki dünyadan sakladığım yaramaz bir sır gibi geliyor.

Bu hiç mantıklı değil. İnsanın kendi kocasıyla seks yapması kesinlikle bir sır değildir. Ama bana öyle geliyor.

Sonuçta, Trevor ve ben evli olabiliriz, ama o benim gerçek kocam değil.

O benim yarı zamanlı kocam. Bu hiç değişmedi. Ama artık neredeyse her gün seks yapıyoruz.

Trevor'ın neredeyse gece yarısına kadar çalıştığı bir gece var ve o eve geldiğinde ben uyuyordum. Ve regl dönemimin ilk iki gecesi de seks yapmıyoruz. O aldırıyor gibi görünüyor ama ben kramp giriyor ve dokunulmak istemiyorum. Ama bir ay boyunca her gece seks yaptık.

Çok gibi geliyor. Sıcak ve ağır gittiğimizi hissettiğim birkaç gerçek ilişkimde bile her gece seks yapmadık.

Trevor ve ben bu konuda hiç konuşmayız. Gündüz saatlerinde bu konuyu hiç açmadık. Trevor beni asla öpmez ve yatak odası dışında bana neredeyse hiç dokunmaz. Ama geceleri, yatağımızda, seks yapardık.

Harika

seks.

Hem de

çok.

Ve ben buna bayılıyorum.

Bir Cumartesi sabahı, derin bir uykudan uyandım ve sırtımda bir şey hissettim.

Yönümü bulmam ve gözlerimi açmam biraz zaman alıyor. Oda çoğunlukla karanlık, ama sabahın çoktan geldiğini perdelerin kenarlarındaki ışıktan anlayabiliyorum. Genelde yan yatarak uyurum ama gece bir ara yüzüstü dönmüş olmalıyım. Serin hissediyorum, bu yüzden örtülerin olması gerekenden daha aşağı kaydığını biliyorum. Tenimin bir kısmı açıkta kalmış gibi hissediyorum.

Yanağımı yastığa bastırıyorum ve birkaç kez göz kırpıyorum ve Trevor'ı yanımda sırt üstü yatarken görüyorum. Uyanmış ve bana bakıyor.

"Bana dokunuyor muydun?" diye

soruyorum. "Tabii ki hayır."

"Bana dokunuyormuşsun gibi hissettim."

"Uyuyordun. Rüya görüyor olmalısın."

Gözlerimi tekrar kırıştırıyorum, beni uyandıran hissi tanımlamaya çalışırken kaşlarımı çatıyorum. "Sırtıma dokunmuyor muydun?"

"Neden sırtına dokunacakmışım ki?" Taze bir bardak buzlu çay kadar soğuk ve berrak, ki sabahın ilk saatinde bu tuhaf.

"Bilmiyorum. Garip olurdu."

"Katılıyorum. Sırtına dokunmadığım çok açık." Gözlerinde gülümsememe neden olan o alaycı, sevimli parıltı var.

"Neden uyanıksın?"

Kaşları hafifçe kalkıyor. "Uyandım."

"Ama daha erken, değil mi?" Büyük bir çaba sarf edip başımı komodinin üzerindeki saati görece kadar kaldırıyorum. "Daha altı bile olmadı. Genelde hâlâ uyuyorsundur, uyumuyorsan da huysuzsundur. Bugün neden huysuz değilsin?"

"Sabahın köründe ne kadar çok soru soruyorsun."

"Tuhaf bir şeyler var." Omzumun üzerinden bakıp belimi görmeye çalışıyorum. Pijama pantolonum gece boyunca saçma bir şekilde aşağıya inmiş ve üstüm yukarı kalkmış, böylece sırtımın alt kısmında geniş bir deri açıkta kalmış. "Bana dokunmadığına emin misin?"

"Bilmiyorum. Bunun gibi mi?" Elini uzatıp parmak uçlarını çıplak tenimde gezdiriyor, üstümün paçasından pantolonumun bel bandına doğru bir çizgi çiziyor, aşağı doğru inip yukarı doğru kıvrılıyor.

Bu hafif okşayış hem bir his dalgası hem de bir aşinalık parıltısı yayıyor. "Bana dokunduğunu biliyordum."

Gülümsüyor. Gerçek bir gülümseme. "Şuradaki seksi kıvrım çok lezzetli bir şekilde ortaya çıktı." Yine parmaklarını sırtımın alt kısmında gezdirerek beni ürpertiyor. "Dayanamadım."

"Uyuyordum."

"Biliyorum. Yanlış yaptım. Özür dilerim."

"Özür dilemiş gibi görünmüyorsun. Kendini beğenmiş görünüyorsun." Ayrıca kısık gözleri, çenesindeki koyu kirli sakalı ve çıplak göğsüyle seksin kişileşmiş hali gibi görünüyor. "Bu sabah neden huysuz değilsin?"

"Dürüst olmak gerekirse hiçbir fikrim yok." Bana tekrar gülümsüyor. O otantik, bayıltmaya değer gülümseme. Bir kolunu bana doğru uzattı. "Bir dakikalığına buraya gel."

Bir adamın söylediklerine itaat etmek gibi bir alışkanlığım olmasa da, içgüdüsel olarak dediğini yapıyorum. Adam şu anda Trevor gibi görünüyorsa kim yapmaz ki? Hoşuma gidecek bir şey olacak gibi görünüyor.

Ona doğru kayıyorum ve o da beni üstüne çekiyor, böylece göğsünün üzerine sarkıyorum, bacaklarım kalçalarının etrafında ayrılıyor.

Beni öpüyor.

"Bir dakika demiştin," diye mırıldanıyorum ağzına karşı, öpüşme uzun ve yavaş olduğunda. Elleri yavaş bir sahiplenmeyle vücudumda aşağı yukarı kayıyor, kalçalarım, popomda, daha önce fark ettiği sırtımın alt kısmındaki çukurda oyalanıyor.

"Bu sabah seni uzun uzun becereceğimi söyleseydim, gelmeyebilirdin."

"Dişlerimi fırçalamadım."

"Şikayet etmiyorum."

Ben de şikayet etmiyorum. Öpücük çok güzeldi. Nefesi nane gibi taze olmayabilir ama kötü de değil. Onunla ilgili her şey iyi, sıcak, gerçek ve *erkek* gibi hissettiriyor.

Parmakları şimdi iç uyluklarımda, tam kık yanaklarımda yarığında sıkışmış durumda. Beni orada tutuyor, ara sıra hafifçe sıkıyor ve pijamamın ince **k u m a ş ı n d a** bile samimi hissettiriyor.

Çok samimi.

Onu öpmeden duramıyorum ve bunu yaparken vücudumu onunkine sürüyorum.

Uzun bir süre devam ediyor. Acelesi varmış gibi görünmüyor. Genelde geceleri olduğu gibi ateşli ve aceleci değil. Karnıma doğru sertleşiyor. Onun dikleştiğini hissediyorum ve bu garip bir şekilde heyecan verici.

Bana doğru sallanıyor ama talepkar değil. Neredeyse nazik.

Ellerini pijamamın ve k lotumun kemerinin altından geçiriyor ve çıplak popomu avu luyor. "Her yerin çok iyi hissediyor" diye mırıldanıyor. "Hadi kıyafetlerini çıkaralım."

Pijamalarımı ve k lotumu aşağı çekiyor ve ben de onları tamamen çıkaracak kadar kendimi kaldırıyorum. Sonra atletimi çıkarıyorum ve o da çıplak göğüslerimi ellerinin arasına alıyor.

Kendi ellerinin beni ok amasını izlerken gözleri ağır ve  ehvetli, parmakları meme uçlarını kavırıyor ve sonra döndürüyor. Ellerine doğru kıvrılıyorum ve ben ıslanıp onun için ağrıyana kadar ok amaya devam ediyor.

Birkaç dakika sonra beni başka bir öpücüğün içine çekiyor, ellerini daha önce yaptığı gibi vücudumda aşağı yukarı kaydırıyor. Bu kez parmakları bacaklarımin arasındaki yarığa indiğinde, g rtlaktan bir onay sesi çıkarıyor. "Islanmışsın."

Karnının alt kısmına doğru bastırdığı ama hâlâ pijama pantolonunun içine sıkışmış olan ereksiyonuna s rt n yorum. "Mm- h m."

"Benim için gerçekten ıslanmışsın."

"Mm-h m."  imdi boynunu öpüyorum, bu yüzden bir yanıt olarak yapabileceğim en iyi şey bu. Yine de şu anda sesinin çakıllı tınısını seviyorum. Çok hoşuma gidiyor. Beni daha da azdırıyor.

"Benim için ıslanmana bayılıyorrum." Parmakları  imdi daha müdahaleci hale geldi. Giriş yerime s rt n yor, orayla hafifçe alay ediyor. "Vücudunun bana nasıl tepki verdiğini, sana dokunmamı ne kadar çok istediğini seviyorum."

Omzuna küçük bir ısırık veriyorum, bu da onun nefesini kesiyor.

"Mm-h m." " imdi beni içinde hissetmek istiyor musun?"

Sadece bu sözleri bile beni sıkıyor ve bunu hissetmesi gerektiğini biliyorum çünkü parmakları tam orada.

G l msediğini duyabiliyorum ama dilimle boynundaki nabzı yokladığım için yüzünü göremiyorum. "Sanırım bu bir evetti," diyor, "ama emin olsam iyi olur. Şimdi beni içinde hissetmek istiyor musun?"

Tekrar heyecanla sıkıyorum.

Kıkırdıyor ve bir elini saçlarımı taramak için yukarı kaldırıyor. "Kahretsin, beni çılgına çeviriyorsun, bebeğim. Gerçekten öyle."

Başımı kaldırdığımda bana bakıyordu. İfadesi bir an için dikkatimi dağıtıyor ve kalbim yeni bir tür takla atıyor.

Bu tuhaf his üzerinde duramam, bu yüzden dikkatimi şu anda daha acil olan şeye odaklıyorum. Onu öpmek için eğiliyorum ve bunu yaparken elimi bol pijama pantolonunun içine sokuyorum, böylece parmaklarımı ereksiyonunun etrafına sarabiliyorum.

Elimle kaydırıp sıkarken ağzımın içinde inliyor. İnleme sesi o kadar hoşuma gidiyor ki, öpüşmeyi kesene kadar masaja devam ediyorum.

"İçinde olmak istiyorum," diye geveliyor. "Hemen şimdi." Bu bana doğru geliyor.

Pantolonunu indiriyorum ve kendini tutuyor, kendimi onun üzerine indirmeme ve ereksiyonunu içime sığdırmama yardım ediyor. Vücudum onun uzunluğuna uyum sağlamak için kolayca esniyor ve onu daha iyi hissedebilmek için kalçalarına tutunarak geriye doğru eğiliyorum.

Popomun yumuşak etine tutunuyor ve içime doğru sallanıyor ama yine her zamanki kadar sert ya da hızlı değil. Lezzetli, acı verici bir şekilde yavaş.

Bir süre sonra bir elini hareket ettiriyor ve onunla klitorisimi buluyor, birlikte hareket ederken nazikçe ovuyor.

"Evet," diye nefes alıyor, iç kaslarım onun etrafında kasılırken. "Bundan hoşlanıyorsun, değil mi? Ne kadar hoşuna gittiğini hissedebiliyorum."

Yanıt olarak inliyorum, sırtımı daha derin bir kıvrımla kavislendiriyorum. Kendimi çıplak, tamamen açıkta hissediyorum ama bunda kötü bir şey yok.

Bu şekilde maruz kalmak istiyorum.

Trevor'a. Sadece Trevor'a.

Klitorisimi ovalamaya devam ediyor ve ben de onun etrafında biriken ama asla doruğa ulaşmayan mini orgazmlarla kasılmaya devam ediyorum.

Ne kadar sürdüğü hakkında hiçbir fikrim yok ama uzun bir süre gibi geliyor. Vücudumun her yeri kızarıyor ve terlemeye başlıyorum. Tüm dünya aynı yavaş, tatlı, ağrıyan sıcaklıkla titreşiyor.

Trevor "Buraya, yanıma gel bebeğim" dediğinde, geliyorum. Tabii ki gelirim. Gitmemi istediği her yere giderim.

Beni derin bir öpücüğün içine çekti. Artık o kadar ıslağım ki, pozisyon değişikliği onun içimden kaymasına neden oluyor.

Aldırmıyor gibi görünüyor. Beni öpmeye devam ediyor. Ve sonra ellerinden biri girişime ulaşana kadar uyluğumun altına giriyor. Biz öpüşürken iki parmağını içime sokuyor ve G noktama doğru kıvrıyor.

O kadar iyi hissettiriyor ki öpüşmeyi kesmek zorunda kalıyorum. Nefes nefese kalıyorum ve altımdaki çarşafı karıştırıp tutunacak bir şey arıyorum.

"Tanrım, bebeğim, hoşuna gitti, değil mi?"

Parmakları hâlâ içimde kıvrılıyor ve sanki tüm bedenim penetrasyonun etrafında kenetlenmek istiyor. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim ve her kasım beklentiyle gerildi. "Oh Tanrım, oh Tanrım, lütfen durma."

"Şşş." Diğer eliyle yatıştırıcı bir okşayışla saçlarımı okşuyor. "Durmayacağım. Söz veriyorum. Zorlamaya çalışma. Rahatlamaya çalış."

"Ben... Ben yapamam." Hâlâ onun üstünde yatıyorum ve ağzım şimdi omzunda. Tenine karşı mırıldanıyorum. "Buna çok ihtiyacım var."

"İhtiyacın olduğunu biliyorum." Saçlarımı ve sırtımı okşuyor ve diğer elinin parmaklarıyla beni becerme şekline kıyasla çok nazik hissettiriyor. "Yavaş nefes al, bebeğim. Bırak kendini. Bırak bunu sana vereyim. Bırak gelsin."

Elimde olmadan dediğini yapıyorum ve bedenim yavaşça onun üzerinde gevşiyor.

"İşte böyle," diye mırıldanıyor. "Çok iyisin. Çok iyi yapıyorsun. Çok sert boşalacaksın."

Artık her nefes verişimde neredeyse hıçkırarak ağlıyorum. Oluşan yoğun zevk baskısını yönlendirmenin tek yolu bu. Bu daha önce yaşadığım hiçbir orgazma benzemiyor -sabit bir ivmeyle yükselen ve sonra sıcak bir telaşla serbest kalan. Bu neredeyse acı verici ve o G noktama doğru sertçe bastırdıkça çığlıklarım daha da yükseliyor.

Artık elini ıslatmıştım ve o hâlâ o boğuk, seksi, yatıştırıcı ses tonuyla ne kadar yakın olduğumu, ne kadar iyi olduğumu, bunu bana nasıl vermek istediğini anlatıyor.

Yatakta bu kadar sesli değilimdir. Yatakta asla bu kadar yüksek sesle konuşmam. Ama zevk dalgası sonunda üzerime çökerken hiçbir şeyi tutamıyorum.

Daha önce tüm vücut orgazmlarını duymuştum ama onlara hiç inanmamıştım.

şimdi inanıyorum.

Tüm vücudum çok uzun süre devam eden ritmik kasılmalarla dolup taşıyor. Sonrasında, hareket bile edemiyorum. Sıcak, kemiksiz bir tatmin yığınıym ve hâlâ Trevor'ın sert vücuduna sarılmış durumdayım.

Hâlâ beni okşuyor.

Nefesim kesildi. "Ne... ne... oldu?"

Kıkırdıyor. "Sanırım boşaldın, bebeğim."

"Ama... nasıl?"

"Belki birkaç yeteneğim vardır."

Zihnim bu küstahlığa karşı koyamayacak kadar sersemlemiş durumda. Omzuna salya akıtmış gibiyim ama utanmıyorum bile. "Bu birkaç beceriden daha fazlasıydı. Bir tür tantrik seks gurusu tarafından eğitilmiş olmalısın."

Hâlâ kıkırdıyor ama sözlerimden memnun olduğunu söyleyebilirim.

Ve ondan memnunum. Hayatımda hiç bu kadar rahatlamış ve mkemmел bir şekilde doymuş hissetmiş miydim bilmiyorum.

Daha önce onu ısırđđđ omuzlarını öpüyorum. Sonra göğsünden ařaęđ doğru öpmeye devam ediyorum. Elleri saçlarıma dolanıyor ama beni ařaęđya doğru itmiyor. Sanki başımı kucaklıyor. Neredeyse şefkatli hissettiriyor.

Kasıklarına ulaşana kadar göğsünden ve karnından ařaęđya doğru öpüyorum. Yüzüne eğik bir bakış atıyorum.

Kızarmış, terden sırılsıklam olmuş ve düzensiz nefes alıyor. Gözleri çok sıcak.

Ereksiyonuna doğru bir çizgi yalıyorum ve "Evet" diye tıslıyor. Tekrar yapıyorum ve biraz kamburlaşıyor.

şaftının başının üzerinde geziniyorum, bakışlarımı tekrar ona doğru çeviriyorum.

"Evet, bebeğim, lütfen."

Sonra onu ağzıma alıyorum.

Bu aktivitede çok iyi olduğumu sanmıyorum ama o aldırıyor gibi görünüyor. Her türlü seksi sesi çıkarıyor ve kalçalarını sabit tutamıyor. Elimden geldiğince onu emiyorum, bir elimle gergin kalçalarından birini tutarken diğer elimle taşaklarıyla oynuyorum.

Çok uzun süre dayanamıyor.

"Kahretsin, oh, kahretsin, çok yaklaştım. Tanrım, bebeğim, sıcak küçük ağzın çok iyi. Çok yaklaştım. Çok yaklaştım."

Ağzım onun etrafındayken yüzünü kontrol ediyorum. Yüz ifadesi gergin, çarpık ama gözlerinde bir soru var. Ağzıma girip giremeyeceğini bilmek istiyor.

Kelimelerle cevap veremiyorum ama küçük bir baş sallama hareketi yapıyorum.

Sonra yataktan kalkıyor ve bir an donup kalıyor, ağzı sessiz bir çığlıkla açılıyor. Sonra titreyerek orgazm oluyor ve ağzıma boşalıyor.

Her şeyi yoluna koyuyorum ve o bunun ne kadar iyi olduğunu, ne kadar iyi olduğumu, istediği şeyin bu olduğunu mırıldanmaya devam ediyor.

Beni kollarının arasına aldığı anda sıcak, mutlu ve dünyadan memnunum.

Bana sıkıca sarılıyor ve nefes alışının yavaşlaması ve vücudunun tamamen yumuşaması biraz zaman alıyor.

Genelde beni bu şekilde tutmaz, ama kendimi geri çekmeye ikna edemiyorum. Berbat haldeyim, ıslak, yapış yapış ve terliyorum. İşemem lazım. Temizlenmem lazım. Tekrar kendim gibi hissetmeliyim.

Ama yanağımı onun kalp atışlarına dayıyorum ve hiç hareket etmiyorum.

O da öyle.

Ve en inanılmaz olan şey ise gerçekten tekrar uykuya dalmam. Tam orada. Tamamen çıplak. Onun kollarında. Sabah uyandıktan sonra asla tekrar uyumam ama bedenim çok yorgun ve çok tatmin olmuş. Tam olarak ihtiyacı olanı almış ve şimdi uyumak istiyor.

Ben de öyle yaptım.

Neredeyse bir saat sonra uyandığımda pozisyonlarımız biraz değişmişti. Ben onun üstünde değil yanındaydım ama kollarından biri

hala bana yakın duruyor. O da uyuyor ve ben ondan uzaklaşırken sözsüz bir şekilde mırıldanıyor.

Artık kesinlikle kalkmam gerekiyor.

Hayatımda hiç böyle bir sabah yaşamamıştım.

• • • •

DUş ALIYORUM VE sonrasında Trevor'la tekrar yatağa girme isteğime direniyorum. Bunun yerine kahve yapıyorum ve mantıklı bir kadın gibi dizüstü bilgisayarımı çıkarıyorum.

Trevor mutfağa geldiğinde yaklaşık kırk beş dakikadır ayaktaydım.

oktan duş almış, kot pantolon ve tişört giymişti. Bugün tıraş olmamıştı. Bana tembel bir gülümseme veriyor.

Kahvesini içerken, "Bugün için ne planladın?" diye sordu.

"Pek bir şey yok."

"Peki ya bugün için ilk n?" Her zaman ilk m sorar. Her gün.

Ajandamı bugünün tarihine kadar açıyorum ve ona  maddeyi gösteriyorum, hepsi çoktan çizilmiş. Hepsi küçüktü ve ilk iş olarak e-postayla göndermiştim.

Sayfayı tararken "Bir süreliğine işe gidebilirim," diyorum. "Neden? İşlerin mi aksadı?"

"Hayır. Pek sayılmaz."

"O zaman işe gitme."

"Neden?" Bu gerçek bir soru, tartışma değil. Bugün işe gitmek için özel bir yatırımım yok ama neden gitmemem gerektiğini düşündüğünü bilmek istiyorum.

"nk bugün Cumartesi ve çalışmana gerek yok. Dışarıda hava çok güzel olacak. Benimle gle gelmelisin."

Kahve fincanımı bıraktım ve taburemde doğrulduım. "Gle mi gidiyorsun?"

"Evet. Ailemle birlikte."

"Ailenle gle mi gidiyorsun?" Kaşlarını attı.

"Bunu konuşmamış mıydık?"

"Evet. Sadece bunu yaptığını bilmiyordum."

Şimdi kafası karışmış gibi kaşlarını daha da çatıyor. "Her Cumartesi göle gitmiyoruz ama hava güzel olduğunda gidiyoruz."

Gözlerimi kırıştırıyorum. "Yani her cumartesiyi ailenle mi geçiriyorsun?"

"Evet. Tabii ki. Her cumartesi nereye gittiğimi sanıyordun?"

Olmam gerekenden daha fazla sarsıldım ve bunun bir nedeni de Trevor'ın çok şaşkın görünmesiydi. "Bilmiyorum. Nereye gittiğini bilmiyordum. Hiç söylemedin."

"Yani evlendiğimiz iki ay boyunca her hafta bütün bir gün ortadan kaybolduğumu düşündün ve nereye gittiğimi hiç sormadın mı?"

"Bilmemi istemediğini düşündüm. Sadece ailenle birlikte olduğunu bilmiyordum."

Gülmekten çok ironi içeren garip bir oflama sesi çıkarıyor. "Umarım daha kötü niyetli olmadığım için hayal kırıklığına uğramamışsındır. Ama ben sadece Cumartesi günleri ailemle takılıyorum."

"Hayal kırıklığına uğramadım."

Kafam karıştı, hâlâ sarsılıyorum ve garip bir şekilde titriyorum ama kesinlikle hayal kırıklığına uğramadım.

"Yani bugün bizimle göle gelecek misin?"

"Ah." Yüz ifadesine bakıyorum, çoğunlukla rahat görünüyor ama başka bir şey de var, sanki cevabım onun için önemliymiş gibi bekleyen bir şey. "Sanırım öyle, eğer partiyi bölmemin bir sakıncası yoksa."

Yüzü rahatlıyor ve istediği cevabın bu olduğunu anlıyorum. Gerçekten de onunla gitmemi istiyor. "Gelmeni istemeseydim sormazdım."

"Tamam. Geleceğim o zaman. Ailen aldırmaz mı?"

"Çok sevinecekler." Boğazını temizliyor. "Annemin biraz konuşmasına katlanmak zorunda kalacaksın. Muhtemelen bizim hakkımızda bir şeyler söyleyecek."

"Bizim hakkımızda mı?"

"Sen ve ben hakkında. Birbirimize ne kadar aşık olduğumuzu falan. Sadece gülümse, başını salla ve bırak konuşsun."

Yanaklarımın ısındığını hissediyorum. "Ailene bizim hakkımızdaki gerçeği söylediğini sanıyordum."

"Yaptım. Ama benim annem... bir anne. Ne düşünmek istiyorsa onu düşünecektir. Sadece gülümse, başını salla ve görmezden gel. O gerçekten çok iyi biri. Bence bu tür konuşmalarla başa çıkabilirsen ondan hoşlanacaksın."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için sadece "Eminim iyi olacaktır" dedim.

• • • •

Saat onda ayrıldık ve Trevor'ın ailesinin evine doğru yola çıktık. Sıcak bir gün olduğu için üzerimde rahat kahverengi bir kapri ve dar bir tişört var ve tüm bu gezi konusunda garip bir şekilde gerginim.

Ailesiyle tanışacağım için mi yoksa Trevor'ın benden onunla gitmemi istediği için mi daha gerginim emin değilim.

Ailesi bizim apartmandan yaklaşık yirmi dakika uzaklıkta, elli yaş üstü bir mahallede bir apartman dairesinde yaşıyor. Trevor garaj yoluna park ediyor ve benimle kapıya kadar yürümek için arabanın etrafından dolaşıyor.

Biz daha kaldırımın yarısına gelmeden annesi koşarak dışarı çıkıyor. Ufak tefek, dinç, gümüş saçlı, gülümsüyor ve Trevor'ın kahverengi gözlerine sahip.

"Sonunda onu getirdin!" diye haykırıyor ve bana dönmeden önce Trevor'a hızlıca sarılıyor. "Ona defalarca Cumartesi günleri seni de yanında getirmesi gerektiğini söyledim ve işte sonunda getirdi. Ben Doris, canım. Senin de Melissa olduğunu biliyorum."

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, hanımefendi."

Bana sarıldı. "Sizinle tanışmak için çok uzun zamandır bekliyordum. Sen dualarıma bir cevapsın."

Buna ne anlam vereceğimi bilemiyorum. Trevor'a bakıyorum, o da annesinin omzunun üzerinden "Gülümse ve başını salla" diyor.

Ben de öyle yaptım. Doris'e gülümseyip başımı sallıyorum ve o da bana tekrar sarılıyor.

İçeri giriyoruz, Trevor'ın babası özenle yapılmış asansörlü bir koltuğa benzeyen bir yerde oturuyor. Belli ki karısı kadar gösterişli değil ama bana sırtarak el sallıyor ve sert bir şekilde "Nasılsınız? Ben Mike."

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, efendim." (Her zaman seremoniye bağlı kalmam ama Trevor'ın ailesine efendim ve hanımefendi demek kibarlık gibi geliyor).

"Ayağa kalkamadığım için üzgünüm. Artık ayağa kalkmak benim için çok kolay değil."

Trevor büyük bir yürüteç getirip babasının sandalyesinin önüne yerleştirdiğinde bunun ne kadar doğru olduğunu anlıyorum. Sonra Mike sandalyesindeki asansörü kaldırıyor ve yavaşça yattığı yerden kalkarak yürütecine yaslanıyor.

Doris yanıma gelerek, "Son beş yılda iki kez sırt ameliyatı geçirdi," diyor. "Onun için yapabilecekleri başka bir şey olmadığını söylüyorlar. Ama ihtiyaç duyduğunda hâlâ etrafta dolaşabiliyor."

"Evet," diye cevap veriyorum.

Belli ki bu konuda bir rutinleri var çünkü Doris piknik sepetini almak için mutfığa giderken Trevor dairenin ön kapısını açmak için önden gidiyor bile. Taşımayı teklif ediyorum ama izin vermiyor. Babası ön kapıya ulaştığında, Trevor cipinin ön yolcu kapısını açmaya gidiyor.

Babası arabaya bindiğinde, Trevor daireye geri dönüyor ve ortaya konmuş birkaç çim sandalyeyi alıyor. Yanında bir battaniye var, ben de onu taşıyorum. Bana küçük bir gülümseme veriyor. "Göle gitmek için hiç vakit kaybetmiyorlar."

"Bunu görebiliyorum."

"Babam balık tutmayı çok sever ama ben götürmezsem göle gidemez."

"Evet."

"Ön koltuğa oturmak zorunda. Arkaya binemez." "Tabii ki. Hiç sorun değil."

"Herkes hazır mı?" Doris elinde işlemeli büyük bir çantayla arkamızdan gelerek parlak bir sesle soruyor.

"Her şey hazır," dedi

Trevor. Sonra yola

çıkıyoruz.

• • • •

GÖLE ULAŞTIĞIMIZDA, ailesinin onları götürmesi için neden Trevor'a güvendiği ortaya çıkıyor. Babası herhangi bir katlanır çim sandalyeye oturamıyor. Trevor'ın onun için kurduğu büyük ve ağır bir sandalyesi var. Sonra babasının yürüteçten sandalyeye geçmesine yardım ediyor. Annesi ikinci sandalyeye oturuyor, Trevor ve ben de çimlerin üzerine serdiğimiz battaniyenin üzerine oturuyoruz.

Göl büyük ve küçük bir kumsal alanı var ama biz karşı tarafta, ağaçların arasında, çok fazla insanın olmadığı çimenlik bir açıklığa kurulduk. Bolca güneş ve gölge var ve Doris'in hazırladığı tavuklu sandviç, meyve salatası, simit ve kekten oluşan piknik çok lezzetli.

Yemeğimizi yedikten sonra Trevor babasını balık tutabilmesi için gölün kenarına götürüyor ve Doris ikimizin oturduğu yerden adamlara gülümsüyor.

"Bugün gelebilmenize çok sevindim," diyor bana, sadece benim duyabileceğim şekilde alçak sesle konuşarak.

"Ben de öyle." Sadece kibarlık yapmıyorum. Ciddiyim. Ailesi nazik ve cana yakın insanlar ve Trevor'ın onlardan geldiğini hayal etmek benim için büyüleyici.

"Trevor'ın seni daha önce neden getirmediğini bilmiyorum. Neden endişelendiğini bilmiyorum."

Neden endişelendiğini açıkça görebiliyorum. Yarı zamanlı evliliğimizi onun aile hayatına taşımak garip bir durum. Eğer ailemin çoğu Trevor'la neden evlendiğini bilmeseydi ben de aynı şekilde hissederdim.

Gülümsemekten başka bir şeyle karşılık vermeyince Doris devam ediyor: "Seni Trevor'ın hayatına soktuğu için Tanrı'ya her gün şükrediyorum. Onun için çok iyi oldun."

Kıpırdamadan duruyorum, yüzümde bir gülümseme donup kalıyor.

Belli ki Doris, sohbet arkadaşlarından çok fazla sözlü ipucuna ihtiyaç duymayan türden bir insan. Sessizliğime rağmen eskisi gibi mutlu bir şekilde devam ediyor. "New York'tayken onun için çok endişeleniyorduk. Bu kadar büyük bir şehirde yaşamasında yanlış bir şey olduğundan değil. Ama her zaman sanki... olmadığı biri olmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

"Sanırım öyle," diyorum yavaşça. Daha fazlasını duymak istiyorum ama duymalı mıyım emin değilim. Trevor'ın duymamı istemediği bir şey olabilir miş gibi özel hissettiriyor.

"Tüm o pahalı kıyafetler ve aldığı o pahalı araba. Elbette bunda yanlış bir şey yok ama sanki hep bir şeyleri kanıtlamaya çalışıyor gibiydi. Büyürken zor zamanlar geçirdi. Sanırım size bundan bahsetmiştir."

"Bana biraz anlattı."

"Özel okuldan burs kazandıktan sonra çocuklar onunla acımasızca dalga geçtiler. Oradaki çocukların çoğu varlıklı ailelerden geliyordu ve biz de karavandan bir üst sınıfa yeni geçmiştik. Çocuklar çok acımasız olabiliyor ve zavallı Trevor her zaman karşılık vermeye, bizi savunmaya çalışıyordu." Başını iki yana salladı. "Okulda başarılı olmak ve üniversiteye gitmek için çok çalıştı ve biz onunla her zaman gurur duyduk. Sanırım kendisinden her zaman şüphe eden herkese değerini kanıtlamak istemesi mantıklı. Ama babası ve ben her zaman onun değerli olduğunu biliyorduk. Bize hiçbir şey kanıtlamak zorunda kalmadı."

Şimdi daha hızlı nefes alıyorum, ne yapacağımı bilemediğim bir şekilde telaşlıyım. "Gerçekten iyi bir evlada benziyor." diyebilirdim.

"Oh, öyle. Kendi evi için ipotek alamayacağı anlamına gelmesine rağmen bize dairemizi satın aldı. Bizim için Charleston'a geri taşındı. Elbette bunu asla kabul etmez ama babasının sırtı çok kötüleştiğinde bunu yaptığını biliyorum. New York'ta çok para kazandıran o işi bıraktı, sonra da burada kendi işini kurmak zorunda kaldı ki bu da ona pek bir şey kazandırmıyor."

"Kendisi için oldukça iyi gidiyor. Gerçekten öyle."

"Eminim bu doğrudur. Yaptığı her işte çok zeki. İyi bir işi bırakmasından nefret ediyordum ama burada gerçekten daha mutlu olduğunu düşünüyorum. Hâlâ her şeyin üstündeymiş gibi davranmaya çalışıyor ama daha çok kendisi gibi görünüyor. Ve seninle evlendiğinden beri yeni bir adam gibi oldu." Kolumu okşamak için uzandı. "Sana çok aşık, canım. Her yönden sıırılsıklam aşık. Her zaman yaptığı gibi saklamaya ve soğukkanlı davranmaya çalışıyor ama bir anne bunu bilir. O günü göreceğimi hiç düşünmemiştim ama sonunda geldi."

Sertçe yutkunuyorum. Kanım endişe ve heyecan arasında bir şeyle çarpıyor. Ne dediğini duymak istiyorum.

-Bunun doğru olamayacağını bilsem de.

"Seni utandırdım mı canım?" Doris küçük bir kıkırdamayla soruyor. "Oh, hayır. Hayır, yani sadece..."

"Merak etme canım. Bu evliliğin normal bir evlilik olmadığına dair saçmalıkları biliyorum -büyükbaban, işin ve diğer şeyler- ama bu gözümün önünde olanları değiştirmiyor.

Gözleri. Henüz kimseye itiraf etmiyor. Belki kendine bile. Ama o çocuk sana fena halde aşık oldu. Sonunda."

Bir an için kapana kısılmış gibi hissediyorum, olası tüm sözcükler boğazımda düğümleniyor. Gözlerim endişeyle babasının yanında büyük bir kayanın üzerinde oturan Trevor'a kayıyor. İkisi de balık tutuyor.

Ama tam o anda başını çevirip bana baktı ve yüz ifademde bir şey görmüş olmalı. Annesine bakıyor, kaşları hafifçe iniyor ve sonra tekrar bana bakıyor. Tekrar ağzını açıyor, "Gülümse ve başını sallla."

Doğru. Gülümse ve başını sallla.

Yapmam gereken şey bu.

Doris'e gülümseyip başımı sallıyorum, o da bana gülümseyip başını sallıyor. Tekrar kolumu okşuyor ve "Tanrı seni korusun, canım." diyor.

Beni rahatlatıyor (ve biraz da hayal kırıklığına uğrattıyor), belli ki şimdilik konuşması bitmiş. Büyük çantasına uzandı ve örgü örmeye başladı. Üzerinde çalışmaya başlarken mırıldanıyor.

Ben de e-okuyucumu getirmişt看, onu alıp okumak için battaniyenin üzerine uzandım.

Bir saat kadar hoş bir şekilde geçti. Trevor ya da babasının hiç balık tuttuğunu sanmıyorum ama bu onlar için önemli değil gibi görünüyor. Doris arada bir yorum yapıyor ama bir süre sonra uyukluyor.

Artık rahatlamış hissediyorum. Ve kitabımın tadını çıkarıyorum.

Doris uyandığında uzun süre kimse konuşmamıştı. İlk söylediğı şey, "Ah canım, belki de gölgeye geçmelisin. Güneşten yanacaksın."

Güneşin altında uzanmış, sıcaklığın tadını çıkarıyordum ama yorumuna gülümsedim.

O bir anne. Bir anne böyle söyler.

Annem yaşasaydı, şimdi yirmi sekiz yaşında olmama rağmen bana da aynı şeyi söyleyip söylemeyeceğini merak ediyorum.

Bunu asla bilemeyeceğim. Trevor gibi bir yetişkin olarak aileme sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu asla bilemeyeceğim. Onun iyi bir evlat olduğu gibi onlara iyi bir evlat olup olamayacağımı asla bilemeyeceğim.

Hâlâ ara sıra beni şaşırtan o derin keder dalgası içimi acıtıyor.

Doris'e gülümserken biraz titrediğimi hissediyorum. "Aslında sanırım biraz bacaklarımı esnetebilirim. Ama gölgede kalmaya çalışacağım."

Özellikle yürümeye ihtiyacım yok. Sadece bir dakikalığına uzaklaşmak istiyorum.

Ailem ben on dört yaşındayken öldü. Hâlâ bu şekilde hissetmemeliyim, sanki hâlâ yeni bir kayıpmış gibi.

Bu şekilde duygusal hissetmekten nefret ediyorum.

Gözden kaybolana kadar yürüyorum. Gölün bu tarafında başka kimse yok, bu yüzden yalnız kalabilirim. Suyun kenarında duracak bir yer buluyorum ve Trevor'ın o gece Pazar akşam yemeğinden sonra bana söylediği gibi acıyı içime çekmeye, onunla yüzleşmeye ve nefes almaya çalışarak göle bakıyorum.

O zaman işe yaramıştı. Belki şimdi de faydası olur.

"Ne oldu?" diye tanıdık bir ses geliyor arkamdan. Şaşkınlıkla irkildim ama kim olduğunu biliyordum. Trevor. "Bir şey yok."

"Melissa."

"Gerçekten bir şey yok."

"Annem bir şey mi söyledi? Sana onun-" "Hayır, hayır. O harika biri. İkisi de harika."

"O zaman sorun ne?"

Bazen ondan saklanabilmeyi diliyorum ama o buna asla izin vermiyor.

Kollarını arkamdan sarıyor ve beni vücudunun ön tarafına doğru çekiyor. "Söyle bana," diyor kulağıma karşı.

Onun kucağında gerginim ve acı hala içimde titriyor, Trevor görebildiği için bir şekilde daha gerçek ve daha dokunaklı hale geliyor.

"Tanrım, bebeğim, beni burada öldürüyorsun. Birkaç dakika içinde seni bu kadar inciten ne oldu?"

"Bu... bu..." Ona anlatmaya çalışıyorum. Gerçekten de öyle. Çaresizce titriyorum.

Başını eğiyor ve saçlarımı, boynumu okşuyor. "Önce nefes al."

Nefes al. Nefes ver. Sonra daha yavaş. Daha derine. Her nefeste en kötüsünü dışarı atabiliyorum.

Titremem durduğunda arkamı dönüp kollarımı ona doluyorum ve bedenimi onunkine bastırıyorum. Küçük bir inilti çıkarıyor ve

Bir kolunu kaldırıyor, böylece eli başımın arkasını kavıyor. "İşte böyle," diye mırıldanıyor. "Bırak sana yardım edeyim."

"Ediyorsun," diyorum gömleğine karşı.

Konuşabilecek hale gelene kadar birkaç dakika bana sarılıyor. Yanağım omzuna yaslanacak şekilde başımı çeviriyorum ve "Gerçekten önemli bir şey değil. Yani, önemli bir şey değil."

"Yine de ne olduğunu duymak istiyorum."

"Annen... bana iyi davranıyordu, güneş yanığı olmamak için gölgeye gitmem gerektiğini söylüyordu. Ve ben... O... Keşke hala bir annem olsaydı, keşke seninki gibi hayatta olan ebeveynlerim olsaydı dedirtti." Kesik kesik nefes alıyorum. "Sana sadece küçük bir şey olduğunu söylemiştim. Beni neden bu kadar etkilediğini bilmiyorum. Onlar öleli on dört yıl oldu ama arada bir sanki... sanki yok olmalarına dayanamıyormuşum gibi geliyor."

Kolları etrafımda sıkılaşıyor ve buna ihtiyacım var.

Buna *ihtiyacım var*. "Sana bir şey olmadığını söylemiştim."

"Önemli bir şey değil." Trevor yüzünü saçlarıma sürtmek için eğildi. "Biliyor musun, ben büyürken bir köpeğim vardı. Onu sekiz yaşımdayken almıştım ve yirmi üç yaşımdayken öldü. O köpeği her şeyden çok severdim. Ölümünün üzerinden on yıldan fazla zaman geçti ve hala onun anısı beni ansızın vuruyor. Ve çok acıtıyor. Hala öyle. O bir köpekti, Melissa. O benim ailem değildi. Bu hiçbir şey değil."

Konuşurken ona bakmak için geri çekildim ve sonunda gözlerimle buluştuğunda başımı salladım.

Bir eliyle yüzümü kavıyor ve ben de onun sıcak avucuna doğru eğiliyorum. "Köpekleri sevdiğini bilmiyordum," diyorum.

Elini bırakırken ağzının köşesi kalkıyor. "Öyleyim." "Neden bir köpeğin yok?"

"İsterdim ama o kadar çok çalışıyorum ki bir tanesini yalnız bırakmaktan nefret ediyorum. Eninde sonunda bir tane daha alacağım." Duraklıyor ve tekrar uzanıyor, bu sefer bir tutam saçımı kulağımın arkasına doğru tarıyor. "Şimdi iyi misin?"

"Evet. İyiyim."

İyiyim.

Onun sayesinde iyiyim.

• • • •

O gece, her zamanki gibi yatakta kitap okuyordum. Saat neredeyse on buçuktu ve Trevor duştaydı.

Kendimi garip
hissediyorum. Garip ve
telaşlı.

Garip, telaşlı ve gergin.

Hepimiz saat beş gibi gölden ayrıldık ve erken bir akşam yemeği için Pop's Home Cooking'de durduk (Doris'in fikri). Trevor ve ben eve döndüğümüzde bir kadeh şarap içtik ve kanepede bir film izledik.

Ve şimdi yataktayım.

Bugünle ilgili her şey iyiydi ama yine de bir şeylerin ters gittiğini hissediyorum. Bir an önce ele geçirmem gereken bir şey yoksa her şey kontrolden çıkacak.

Trevor yanımdaki yatağa tırmandığında henüz kendimi toparlayamamıştım.

E-okuyucuma bakıyorum, ancak hiçbir kelimeyi işlemiyorum.

Beni izlediğini hissedebiliyorum ve sonunda ona bakıyorum. Yavaşça gülümsüyor.

Sonra uzanıp e-okuyucumu ellerimden yavaşça alıyor ve kolunu komodinin üzerine koyacak kadar uzatıyor.

"Wh-"

Tek bir kelimeyi bile tamamlayamadan beni öpüyor.

Öpücük yumuşak, tatlı ve hemen karşılık veriyorum. Onu bu şekilde hissetmek istiyorum. Her yerine dokunmak istiyorum. Benimle birlikte olduğunu bilmek istiyorum, iki insanın olabileceği kadar derinden.

Öpüşürken üstüme çıkıyor ve sekse hazır olduğunu anlıyorum. Öpüşme hiç de acil olmasa da vücudundaki gerginliği hissedebiliyorum.

Neredeyse şefkatli hissettiriyor.

Eğer Trevor sık sık olduğu gibi ateşli ve edepsiz olsaydı, o zaman muhtemelen kendimi hislerin içinde kaybedebilir ve bundan zevk alabilirdim. Ama bu...

Bu başka bir şey.

Tek kelime etmedi ama bana başka bir şeymiş gibi geliyor.

Ve bunu istemekten daha
fazlasını istiyorum. Ona
ihtiyacım var.

O kadar çok ihtiyacım var ki, bedenim, zihnim, kalbim ve her
şeyim ona doğru çekiliyor, ona doğru geriliyor, ona ulaşmak için
umutsuzca çabalıyor.

Ona ihtiyacım var.

İsteyerek yapabilirim ama ona ihtiyaç
duyamam. Bu çok tehlikeli.

Yapamam işte.

Başımı öpücükten çeviriyorum.

Kıpırdamadan duruyor, kollarını üzerime koyuyor.

"Özür dilerim," diyorum sonunda, sessizlik ve kendi duygularım
içimde acı verici bir düğüm oluşturduğunda.

"Sorun nedir?"

"Yok bir şey. Ben sadece... Bu gece havamda olduğumdan emin
değilim." "Neden değilsin?"

"Ne demek neden? Sadece değilim. Biraz başım ağrıyor ve biraz
yorgunum. Çoğu insan her gece seks yapmaz, biliyorsun."

"Biz yapıyoruz."

"Bir ay boyunca." Sesim çatlıyor çünkü hissettiğim her şeyi
yüzümden görebileceğinden çok korkuyorum. "Bunu sonsuza kadar
sürdüremeyiz. Yani, senin gibi bir aygır bile eninde sonunda ara
vermek zorunda." Sonra yardımcı olabilecek başka bir şey hatırladım.
"Daha bu sabah seks yaptık."

Nefes veriyor ve başını bana doğru çevirerek yatağın kendi tarafına
doğru yuvarlanıyor.

"Bu bir sorun değil, değil mi?" diye soruyorum.

"Tabii ki değil. Sen de istemediğin sürece asla seks yapmak
istemiyorum. Sanki..."

Kalbim acıyla çarpıyor ve bunu tam olarak doğru oynamam
gerektiğini biliyorum. Beni izliyor. Vücudu rahatlamış görünüyor ama
hâlâ beni izlediğini biliyorum. Çok zeki, çok dikkatli.

Neredeyse hiçbir şeyi
kaçırmıyor. Ve ben dehşete
düşüyorum.

Eğer çok dikkatli olmazsam, göreceğim. *Görecek.* Anlar.

Ona alaycı bir gülümseme veriyorum. "Eminim yarın yine öyle hissedeceğim, bu yüzden içindeki aygırı çok uzun süre dizginlemek zorunda kalmayacaksın."

Bir an -sadece bir an- yüz ifadesinde bir şeyler titriyor. O kadar hızlı ki ne olduğunu bile bilmiyorum ama bu beni daha da korkutuyor.

Ama sonra kayboluyor ve Trevor dudaklarını bükerek kaşlarını bana doğru kaldırıyor. "O zaman dinlensen ve kendini yarına hazırlasan iyi olur."

Vücudumun rahatlamasına izin vererek bir nefes alıyorum. E-okuyucumu tekrar almak için uzanıyorum.

Sesi normal geliyor. Son derece normal. Kuru, sakın, zeki, komik ve sanki hiçbir şey ona dokunmayacakmış gibi.

Daha güvenli. Çok daha güvenli. Onun böyle olmasına ihtiyacım var.

Ona tam olarak böyle ihtiyacım var, böylece ona başka hiçbir şekilde ihtiyacım olmayacak.

Bu şekilde.

Kendimi okumaya zorluyorum ama arada bir göz gezdiriyorum, Trevor'ın bana baktığını, beni incelediğini, beni anlamaya çalıştığını düşünüyorum.

Asla öyle yapmaz. Televizyonda spor izliyor.

Yine güvendeyim.

Bu konuda kendinizi ezilmiş hissetmeniz için bir neden yok.

ERTESİ SABAH, sanki bir önceki gün hiç yaşanmamış gibidir.

Trevor hafif, zeki, rahat ve uzun zamandır olmadığı kadar ironik bir şekilde kendini beğenmiş. Cumartesi gününün duygusal yoğunluğundan sonra ne beklediğimden emin değilim ama bu o değil.

Yine de rahatladım.

En azından ben rahatladığımı düşünüyorum.

Biraz geri adım atmış gibi hissediyorum ama eğer üzerinde yürüdüğünüz köprü sallanıyorsa, o zaman geri adım atmak tam da gerekli olan şeydir.

Böylece rahatladım ve duygusal olarak yeniden rahatladım. Bu evliliğin geri kalan yılını ayaklarımın altındaki zemin parçalanmadan geçirebileceğim konusunda kendimi daha iyi hissediyorum.

Ertesi Cumartesi, Trevor beni ailesiyle birlikte göle davet etmiyor ve ben de bunun iyi olduğuna karar veriyorum.

Çoğu gece seks yapıyoruz, ama bu korkutucu türden değil. Bana ne yaptığı konusunda endişelenmeden zevk alabileceğim ateşli, eğlenceli türden.

Önümüzdeki ay boyunca aynı ritmi takip ettik. Hafif şakalaşmalar. Kolay etkileşim. Karanlıkta yatakta iyi seks, gündüz saatlerine sızan hiçbir şey yok.

Ayın diğer Cumartesi günleri de beni ailesiyle geçirmeye davet etmiyor, ancak her hafta onları sorduğumdan emin oluyorum, böylece onları sevdiğimi ve nasıl olduklarını önemsedığimi biliyor.

Kendini geri çekti. O da benim gibi ve böylesinin daha iyi olduğunu biliyor. O yine benim yarı zamanlı kocam.

Ve bu iyi. Her şey yolunda. Bu tam olarak istediğim şey.

Evlendikten üç ay sonra bir Cuma akşamı, Trevor işten döndüğünde bir kalıp gravyer peyniri rendeliyordum. İşten beş buçukta çıktım - normalden erken- böylece markete uğramak için zamanım olacaktı. İş kıyafetlerimi çıkardım ve bir çift koyu gri tayt, yumuşak gül rengi tunik üst ve bir çift tüylü pembe çorap giydim.

Trevor içeri girdiğinde ayakkabılarını çıkarıyor ve mutfağa doğru yürürken kravatını ve yakasını gevşetiyor. Omzumun üzerinden bakıyor. "Burada neler oluyor?"

"Rahatlatıcı bir yemek yapıyorum," diyorum ona, peyniri kutu rendesiyle derisini yüzmeden bitirmeyi başarak -her zaman bir zaferdir bu. Tencerede kaynayan suyun içindeki makarnayı kontrol ediyorum.

"Neden rahatlamaya ihtiyacın var?" Yanıma geldi ve yüzümü tam olarak görebilmek için çenemi kaldırmak üzere uzandı.

"Benim teselliye ihtiyacım yok. Chelsea'nin var. Akşam yemeğine geliyor."

"Ah. Neden teselliye ihtiyacı olsun ki?"

"Bir aydır bir adamla çıkıyordu ve ondan gerçekten hoşlanıyordu. Aslında onun evlilik için uygun olabileceğini düşünüyordu."

"Yani gerçekten hoşlandığı biriyle mi evlenmek istiyor?" Tek kaşını kaldırdı. "Senin örneğini takip etmiyor o zaman."

Alay ettiği belli olduğu için hafifçe gülüyorum. "Evet. Kesinlikle. Sonunda senin gibi kendini beğenmiş ve iğrenç biriyle evlenmek istemiyor."

"Çok akıllıca."

"Her neyse, onun için çok heyecanlıydı ama birkaç gün önce onun başka biriyle yattığını öğrendi. Özel olmaları gerekiyordu ama değilmiş. Bu yüzden çok üzgün. Bu gece dışarı çıkıp üzmekten başka bir şey yapmasının ona yardımcı olabileceğini düşündüm ve onu akşam yemeğine davet ettim. Böylece rahatlatıcı yiyeceklere ihtiyaç duydu."

Trevor tezgahın üzerindeki malzemeleri inceliyor. "Yaptığın rahatlatıcı yemek her neyse içinde bolca peynir olduğu kesin."

"Makarna ve peynir. Tabii ki çok peynir var."

Ben bakmazken uzanıyor ve bir şeyden bir tutam alıyor. Sadece ağzına attığını gördüğüm için biliyorum.

"Hey! Istakozdan biraz aldın mı?"

Kaşlarını oynatıyor ve bir ısırık daha almak için uzanıyor ama bu sefer almadan elini itiyorum.

"I s t a k o z l a ne yapıyorsun?" diye soruyor, onun yerine bir tutam rendelenmiş kaşar peynirine razı oluyor.

"Peynirli makarnanın içine koyuyorum."

"İstakoz koyuyorsun-"

"Evet. Rahat yemek. Hatırladın mı?"

Boğazının altından kıkırdıyor ve ben peynir sosuna başlarken beni izliyor. Birkaç dakika sonra hafifçe soruyor: "Yemeğe davet edilecek miyim?"

İfadesini görmek için ona bakıyorum ama yüzünde alaycı bir ifadeden başka bir şey yok. "Tabii ki. Eğer istersen. Bizimle yiyeceğini düşünmüştüm ama istemiyorsan mecbur değilsin."

"Peynirli makarnanın içinde istakoz yemeyi kaçırarak değilim."

"Chelsea'ye karşı nazik olmaya çalış. Şu anda biraz kırılın."

"Elimden geleni yapacağım."

Ona sert bir bakış fırlatıyorum.

"Yapacağım," diyor. "İyi davranacağım. Yaralandığında ona kötü davranacağımı mı düşünüyorsun?"

"Hayır. Kötü davranacağını sanmıyorum. Ama ona kaş göz işareti yapabileceğini ve onunla dalga geçtiğini düşüneceğini düşünüyorum."

"Kaş şeyim mi?"

"Evet. Senin kaş şeyin." Ona göstermek için kaşlarımdan birini kaldırmaya çalışıyorum ama tek başına kaldıramıyorum. Sonuç olarak, onun karakteristik ifadesini hiç yansıtmayan garip bir yüz bükülmesi yapıyorum.

Kaşı çok yukarı kalkıyor.

"İşte böyle!" Elimi kaşının üzerine koyup aşağı çekmeye çalışıyorum. "Şu kaş şeyi. Kendini beğenmiş gibi görünmemek için bu gece o şeyi aşağıda tutmalısın."

Sıcak bir şekilde gülüyor ve elimi yüzünden çekiyor. Parmakları bileğimi sarıyor ve bırakmıyor. "Kaşlarımı uygun bir seviyede tutmaya çalışacağım."

Gözlerimiz bir dakikalığına buluşuyor ve ortak bakışta kahkaha ve daha derin bir şey var. Kalbim daha hızlı atmaya başlayınca gözlerimi kaçırıyorum.

Tekrar peynir sosuma odaklanarak, "Güzel. Teşekkür ederim. Kaşın kontrolden çıkarsa seni dürteceğim."

Trevor cevap vermiyor, ben de omzumun üzerinden ona bakıyorum. Rahat bir duruşla tezgâha yaslanmış ama gözleri yüzümde.

Ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok, o yüzden yemeğe odaklanıyorum.

Chelsea yaklaşık yirmi dakika sonra geliyor ve Trevor Chelsea'nin en sevdiği şampanyadan bir şişe açıyor. Chelsea her zamanki gibi şık giyinmemiş -benim gibi tayt ve bol bir üst giymiş- ve her zamanki ışıltılı hali de yok. Ama burada olmaktan memnun görünüyor ve gece ilerledikçe neşeleniyor.

Trevor bu gece formunda. Chelsea ve beni kıkır kıkır güldüren bir sürü komik hikâye anlatıyor ve normal ironisinden bilerek kaçınıyor gibi görünüyor. Hatta Chelsea'ye o kadar rahat iltifatlar ediyor ki, Chelsea ne yaptığının farkına bile varmıyor.

Daha önce Chelsea'ye iyi davranmaya çalıştığı konusunda ciddiymi. Ve bunu çok tatlı bulmaktan kendimi alamıyorum.

Peynirli makarna nefis bir şekilde çöküyor ve ben de beslenmeye yönelik bir jest olarak onu salatayla eşleştiriyorum. Üçümüz bütün tavayı ve bir şişe şampanyayı bitiriyoruz ve tabaklarımız nihayet boşaldığında Chelsea gerçekten gülümsüyor.

Bize bu hafta başında kuaförde röfle yaptırırken çıkan bir tartışmadan bahsediyor, bu da beni isterik bir şekilde kıkırdatıyor ve Trevor bile gerçekten gülüyor. Numara yapmıyor. Sadece nazik davranmıyor. Sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve Chelsea'ye bakarken gözleri sıcak ve eğleniyor. Gerçek.

Garip bir farkındalık yaşıyorum - bazen birdenbire ortaya çıkan ve kendinizi dışarıdan görmenizi sağlayan türden bir farkındalık.

Aile gibi hissettiriyor.

Bu aile gibi
hissettiriyor.

Sadece Chelsea ve ben değil.

Trevor da.

Bundan ne anlam çıkarmam gerektiğinden emin değilim ama üzerinde duracak zamanım yok çünkü tam o sırada Trevor'ın telefonu çalıyor. Ekranı bir göz attı. "Bir müşteri arıyor," diyor bana sorgulayan bir bakış atarak.

"Al," diyorum ona. "Bizim için sakıncası yok." Odadan çıkmak için ayağa kalktığı anda ekliyorum, "Sadece tatlı yemek için seni beklememizi bekleme!"

Trevor koridorda kaybolurken kıkırdıyor.

Chelsea bana sırtıyor. "Bunu yaptığın için teşekkürler Melissa. Cidden."

Şakacı bir omuz silkme hareketi yapıyorum. "Hey, şampanya ve peynirli makarna için bahaneye ihtiyacım yok. Ayrıca tatlıyı görene kadar bekle."

Bu Chelsea'yi sandalyesinden kaldırmaya yetiyor ve ona bu gece için aldığım büyük boy yapışkan çikolatalı brownie'yi göstermek için bir fırın kutusunu açıyorum. Dört kişiye rahatlıkla yeter.

Üçe bölüp parçaları büyük bir tabağa koyduktan sonra dondurucuya uzanıyorum. "Ve," diyorum ona nane parçacıklı ve vanilyalı dondurmaları göstererek. "Hangisini tercih edersiniz?"

"İkisini de tabii ki." Dondurmaları kaşıklarken kıkırdıyoruz ve sonra ikimiz de adanın üzerine eğilerek büyük tabaktan yemeye başlıyoruz.

"Peki sen nasılsın gerçekten?" Bir dakika sonra ona soruyorum. Trevor şu anda etrafta olmadığı için bana daha rahat anlatabileceğini düşünüyorum.

"Ben iyiyim. Sanırım ona gerçekten aşık değildim. Aşık olabileceğimi düşünmüştüm ama..." Başını sallıyor. "Daha çok gururum incindi. Doğruyu söylemek gerekirse onu gerçekten özleyeceğimden bile emin değilim. Nasıl hareket edeceğini çok iyi biliyordu ve çok güzel konuşuyordu ama bunun altında hiçbir şey yoktu." Bir yudum daha aldıktan sonra ekliyor: "Bazı erkekler vardır, çok tatlı görünürler ama özlerinde pisliklidirler."

"Evet."

"Ve sonra bazıları var..." Kaşığıyla Trevor'ın ayrıldığı koridoru işaret ediyor. "Pislik gibi davranan ama özünde çok tatlı olan adamlar da var."

Kalbim sertçe sıkışıyor.

Chelsea bana sert bir bakış fırlatıyor. "Kaçırdıysan söyleyeyim, o *adamdan* bahsediyorum." Tekrar koridoru işaret ediyor.

"Ben kaçırmadım."

"Kim onun bu kadar harika bir adam olacağını düşünürdü ki? Hep küçümseyici bir hıyar gibi görünürdü. Ama gerçekten öyle değil."

"Hayır. Gerçekten değil."

Göründüğünden çok daha memnun görünüyor. "Yani?"

Gözlerimi kısıyorum. "Ne olmuş yani?"

"Ne var biliyor musun? Sana bayağı vurulmuş gibi görünüyor." Neredeyse bir ısırık brownie'de boğuluyordum.

"Şaşırmış gibi davranma. Sen de görmüş olmalısın." "Benden hoşlanıyor."

"Hı-hı."

"Ben ciddiğim. Benden hoşlandığını düşünüyorum. İyi anlaşıyoruz. Ve iyi vakit geçiriyor. Ama..."

Gülümsemesi hafifçe soluyor. "Ama ne? Çünkü tek gördüğüm aşık olduğu."

Başımı sallıyorum. "Belki dışarıdan öyle görünüyor ama ben içerideyim ve senden daha çok şey biliyorum. Her zaman bir mesafe vardır. Olmak zorunda."

"Neden olmak zorunda?"

"Çünkü biz kimiz. Bu evliliğin anlamı yüzünden."

"Ama evliliğin konusu neden değişmiyor?" Şimdi çok ciddi, gözlerinde alay yok.

Kıpırdamadan duruyorum, bir kaşık dondurma ağzımın yarısına kadar geliyor. "Olabilir, değil mi?" diye soruyor.

"Eğer ikiniz de isterseniz."

Kalbim ağırlaşıyor. Midem de öyle. "Ama ben istemiyorum için

."

"İstemiyor musun?"

"Hayır. Bu... bu... ben değilim."

Yüzümü inceliyor, sanki yüzümdeki ifadeyi bir araya getirmeye çalışıyormuş gibi.

kaotik bir düşünce telaşı. "Belki de sensin," diyor sonunda. Yavaşça. Düşünceli bir şekilde. "Hepimizle ilgilenmek ve sana ihtiyacımız olduğunda güçlü olmak için her zaman o kadar çok çalıştın ki, başka bir şey olmana asla izin vermedin. Ama bu imkansız olduğu anlamına gelmiyor. Sadece senin için daha zor olacağı anlamına geliyor."

Uzun bir süre ona bakıyorum.

"Ne?" diye soruyor ağzındaki çikolatayı silerken. "Dehamla seni şaşırttım mı?"

"Sayılır." Ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Bunu düşünecek misin?"

"Evet. Bunu düşüneneceğim."

"Çünkü oradaki adam seksi olmaktan çok daha fazlası. Onun teklifini kabul edemeyecek kadar korktuğun için kaçıp gitmesini istemiyorsun."

Cevap verecek zamanım yok çünkü Trevor tam o sırada ana odaya geri geliyor. Adanın üzerine eğildiğimizi görünce kaşlarını çattı. "Burada neler oluyor?"

"Tatlı yiyoruz," diyorum ona, yaramazlık yaparken yakalanmış gibi hissetmeme rağmen doğal görünmeye çalışarak.

"Bunu görebiliyorum. Bana da biraz ayırsan iyi olur." Temiz bir çatal alıyor ve brownie tabağının önünde kendine yer açmak için beni bir kenara çekiyor. "Burada çok fazla dondurma var."

"Böylesi daha iyi," diyor Chelsea ona.

Şimdi bana o kadar yakın duruyor ki onu içime çekiyorum. Çok güzel kokuyor. Sıcak ve pahalı, altında biraz da doğal, günün sonunda her zaman olduğu gibi. Başımı omzuna doğru eğiyorum ve biraz daha içime çekiyorum.

"İyi misin?" diye mırıldanıyor, başparmağını hafifçe elmacık kemiğime sürüyor.

Ona onu kokladığımı açıklayacak değilim, bu yüzden "Doğruyu söylemek gerekirse, sanırım çok fazla yemiş olabilirim" diyorum.

Chelsea kıkırdıyor, Trevor da yumuşak bir kahkaha atıyor ve kollarından birini bana doluyor. Diğeriyle hâlâ yemek yiyor ama beni kendine doğru çekti, ben de yanağımı gömleğine bastırıp onu biraz daha kokluyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve duygularımı gözden geçiriyorum. Kendimi gergin hissediyorum, sanki bir uçurumdan düşmenin eşiğindeyim. Ama belki de Chelsea haklıdır.

Belki de daha önce hiç böyle bir risk almadığım için, daha önce birine ihtiyaç duymama izin vermediğim için böyle hissediyorum.

Belki de her zaman inandığım kadar tehlikeli değildir. Belki bu sefer zemin altımdan kayıp gitmeyecek. Belki de...

Brownie'yi bitirdiğimizde Chelsea şeker komasına girmeden önce gitme vaktinin geldiğini söylüyor. Onu kapıya kadar geçirdim ve bana sarıldı. Trevor çok uzakta değil, o yüzden

Özel bir şey söylemiyor ama sessizce ona doğru başını sallıyor ve bana abartılı bir başparmak işareti yapıyor.

Ne olmasını beklediğini bilmiyorum ama bu gece kesin bir şey yapmaya yakın değilim.

Her zaman kapalı olduğuna inandığım bir yol açıldı.

Trevor aniden yanımdaki kapı aralığında belirdiğinde başparmağını daha yeni indirmişti.

Başparmağını kaldırıp ona el salladı. "İyi geceler, Trevor."

"İyi geceler, Chelsea."

"Bana erkekler hakkında son bir tavsiyen var mı?" Trevor kaşlarını hafifçe kaldırıyor. "Ciddi misin?"

Gülümsemesi değişir. "Evet, cidden, eğer varsa. Ben her zaman tatlı dilli ahmakları seçiyorum ve seçmemeyi tercih ederim."

Tereddüt ediyor ve düşündüğünü anlayabiliyorum. Sonunda şöyle dedi: "Bazen bir erkek seni doğru olmayan şeylere inandırabilir. Bazen de sen onun hakkında istediğin şeylere inanarak kendini kandırabilirsin. Bakmanız gereken şey onun gerçek önceliğidir. Günün sonunda, eğer listesinin en başında değilseniz -onun için her şeyden daha önemliyseniz- o zaman asla olmasını istediğiniz erkek olmayacaktır."

Göğsümde tuhaf bir baskı hissediyorum, söylediklerinin doğru olduğunu söyleyen bir baskı.

Chelsea'nin ifadesi dinledikçe değişiyor. Onu gerçekten duyduğunu, söyledikleri hakkında gerçekten düşündüğünü söyleyebilirim. "Kulağa doğru geliyor."

"Sanırım öyle."

"Teşekkürler, Trevor. Bu kadar iyi tavsiyeler verdiğini bilseydim, sana uzun zaman önce sorardım."

Dönüp uzaklaşırken tekrar el sallıyor.

• • • •

BİRKAÇ DAKİKA SONRA, Trevor bulaşıkları yıkıyordu, ben de ona yardım etmeye gittim. Ama ona yaklaşıp yaklaşmaz ellerini bir bulaşık havlusuna kuruluyor ve beni kucaklıyor.

"Bu ne için?" Yüzümü gömleğine gömüp onu tekrar içime çekerek soruyorum.

"Bilmiyorum. Öylesine."

Ona yaslanıyorum, garip bir şekilde muhtaç hissediyorum ve sonra çok muhtaç olduğum için gergin hissediyorum. Geri çekilmeye başladım.

Trevor kollarını sıkıyor. "Henüz değil. Sadece bir dakikalığına rahatla." Bir eliyle saçlarımı okşuyor.

Yavaşça, derin bir iç çekiyorum ve bedenimi onunkiye yaslayarak yumuşuyorum. Kalp atışlarını hissedebiliyorum. Hızlı atıyor. Neredeyse benimki kadar hızlı.

"Bu daha iyi," diye mırıldanıyor. "Sadece bir dakikalığına gardını indir. Seni tutuyorum."

Öyle hissediyorum.

Bana sahip.

Yavaş yavaş bedenim tamamen yumuşuyor ve kollarım ortasına dolanmış bir şekilde ona tamamen yaslanıyorum. Ara sıra nefes alıp veriyor. "Bu doğru... Bu iyi... Çok iyi."

Ondan uzaklaşmamın zamanı geldi ama yapamıyorum. Bunu yapamıyorum.

Sonunda "Neler olduğunu bana anlatabilir misin?" diye soruyor.

Ona dürüstçe cevap vermeye çalışıyorum. "Ben... gerçekten bilmiyorum. Kafam... karışık."

Beklediğimden daha uzun süre sessiz kaldı. "Sorun değil," diyor garip bir sesle. "Kafanın karışık olması sorun değil. Benim de çoğu zaman kafam karışık."

Kelimeler ne kadar belirsiz olsa da beni daha iyi hissettiriyor. Gömleğine karşı gülümsüyorum. "Hiçbir konuda kafan karışmış gibi davranmıyorsun. Her şey hakkında her şeyi bilmiyor musun?"

Kıkırdıyor ve dudaklarını saçlarıma değdiriyor. "Çoğu şey hakkında her şeyi biliyorum. Ama hâlâ öğrenmekte olduğum birkaç şey var."

Bunun önemli bir anlamı varmış gibi hissediyorum ama hepsini çözemeyecek kadar korkuyorum. Sonunda geri çekiliyorum ve bu sefer o bana izin veriyor.

Bana tekrar ne hissettiğimi sormasından korkuyorum. Ona vermeye hazır olmadığım cevaplar isteyeceğinden korkuyorum.

Ama o bana sadece küçük bir gülümseme veriyor. "Chelsea iyi olacak gibi görünüyor, sence de öyle değil mi?"

"Evet. İyileşecek. Oldukça dirençli."

"Sanırım bu gece ona yardımcı oldu. Onu buraya getirmen iyi oldu."

Ona bir bakış atıyorum ve daha önce onun hakkında söylediklerinden bahsetmeli miyim diye düşünüyorum.

Abartılı bir iç geçiriyor. "Bana söyletecek misin? Tamam. Chelsea konusunda haklıydın. Chelsea konusunda haklıydın. Ve yanılmışım. Ara sıra biraz aptal olabiliyor ama aynı zamanda harika biri."

Kafa karıştırıcı bir geceydi ama bu konuda hiç kafa karışıklığım yok.

Şu anda beni daha mutlu edecek bir şey söyleyemezdi.

• • • •

Ertesi hafta sonu, Trevor ve ben müşterilerinden birinin evinde bir kokteyl partisine gittik.

Çok süslü partilere gitmem. Babam her zaman Charleston'ın üst tabakasından biri olmuştur, ama havalı bir insan değildir ve havalı çevrelerde bulunmaz. Tanıdığım çoğu insan -zengin ya da fakir- partiler için pek sık giyinip kuşanmaz. Ama Trevor'ın yerel bir mağazanın sahibi olan yeni bir müşterisi var ve bizi bir kokteyle davet etti.

İşte buradayız; giyinip kuşanmışız ve oldukça havasız bir kalabalığın arasına karışmışız.

Trevor siyah bir takım elbise giyiyor ve her zamanki gibi seksi ve şık görünüyor. Benim üzerimde diz hizasında koyu yeşil bir elbise ve yeni bir çift topuklu ayakkabı var. İyi görünüyoruz ama sadece bir saat sonra sıkıldım. Havadan sudan konuşmaktan başka bir şey yok ve buradaki insanların çoğundan hoşlanmıyorum bile.

Yüzümde bir gülümseme var tabii ki. Trevor'ın müşterilerinden biri üzerinde kötü bir izlenim bırakmak istemiyorum.

Yine de içeride, ayrılabilceğimiz ana kadar dakikaları sayıyorum.

Trevor sessiz, sahiplenici bir hareketle elini sırtımın küçük kısmına koyuyor ve bu his hoşuma gidiyor. İkinci kadeh şarabımı içiyorum ama ordövrler pek iyi değil, o yüzden hem açım hem de sıkıldım.

Belediye meclisine adaylığını koyan umursamadığım biriyle ilgili konuşmaya odaklanmaya çalışsam da aklım dün geceye gidiyor. Yaklaşık beş saattir banyodaydım.

Trevor'ın banyoya gelip küvete girdiği dakikalar. Neredeyse her gece banyo yapmamı gerektirecek kadar özel olan şeyin ne olduğunu görmek istediğini söyledi. Sesi alaycı ve şakacı geliyordu, ben de sadece eğlendiğini düşündüm. Küvet iki kişi için oldukça büyüktü, ama karşıma oturmak yerine, benim ucuma yerleşti ve sonra beni bacaklarının arasına çekti, kolunu bana doladı.

Birlikte rahatlarırken şaşırtıcı derecede samimiydik. Günlerimiz hakkında konuştuk ve sonra vücudumu okşamaya başladı, önce boş boş, sonra daha kasıtlı olarak. O kadar tahrik oldum ki eliyle boşalmamı sağladı ve ben tekrar boşalana kadar devam etti. O sırada kaya gibi sertleşmişti, ben de ona karşılık verdim.

Sonrasında o kadar sıcak ve rahatlamıştım ki ayakta zor duruyordum.

Partide onun yanında dururken, benimle tekrar banyo yapmak isteyip istemeyeceğini merak ediyorum.

Konuşmanın izini kaybettim ama kimsenin umurunda değil gibi görünüyor. Trevor her zaman yumuşak ve çekicidir. Bu insanları büyüleyici, ilginç ve önemli olduklarına inandırabiliyor. Hoşlanmadığını bildiğim insanları bile buna inandırabiliyor.

Bu düşünce biraz endişe uyandırıyor.

Beni de pek çok şeye inandırıyor.

Ama bu farklı. Eminim farklıdır.

Bana karşı sadece çekici olduğunu sanmıyorum. Sadece rol yapmıyor.

Eminim oynamıyor.

Değil mi?

Aptalca, beyhude bir düşünce, bu yüzden elimin tersiyle itiyorum. Bu konuşmada hiçbir işe yaramadığım için, tuvaleti bulmak için kendime izin veriyorum.

İşedikten sonra aynada kendimi görünce şaşıyorum, ne kadar güzel ve zarif görüldüğümü fark ediyorum. İnsanların benim Trevor için iyi bir eş olduğumu düşünüp düşünmediklerini rastgele merak ediyorum.

Umarım

öyleyimdir.

Olmak

istiyorum.

Onun da benim için iyi bir eş olmasını istiyorum.

Banyodan çıkıp arka koridorda yürürken kendimi siyah saçlı bir adamla yüz yüze buluyorum.

"Affedersiniz," diyorum hemen, her ne kadar onunla aynı anda koridorda yürüyor olmam benim suçum olmasa da.

"Bentley'in karısı," diyor.

Gözlerimi kırıştıyorum ve ona iyice bakıyorum. Çatık kaşları ve koyu renk takım elbisesiyle tanıdık geliyor ama onu hemen tanıyamıyorum. Ses tonundan hoşlanmadığım için "Tanışıyor muyuz?" diye sorarken sesim soğuk çıkıyor.

"Ralph ve Heather'ın evindeki yemekte."

O zaman kim olduğunu anlıyorum. Bill. Hani şu Trevor'a sürekli kötü kötü bakan adam. Hafızamı yokluyorum ve Trevor'ın baloya Bill'in hoşlandığı kızla gittiğini ve Bill'in her zaman ondan daha iyi olduğunu düşündüğünü söylediğini hatırlıyorum.

"Ah evet," diyorum, ses tonum öncekinden daha da soğuk. "Bill, değil mi?" "Evet."

Kenara çekilmesini ya da bir şey söylemesini bekliyorum ama ikisini de yapmıyor. Sadece tüylerimi diken diken eden o nahoş bakışıyla bana bakıyor. Sonunda "İstediğin bir şey var mı?" diye soruyorum.

"Senin gibi bir kızın onunla ne işi var?"

Öncelikle, ben yirmi sekiz yaşındayım. Ben bir kız değilim. Kendini kız olarak tanımlayan bir kadının ya da altmış beşini aşmış bir erkeğin bu sözüne tahammül edebilirim ama bu adamın sözüne tahammül edemem.

İkincisi, soru hem uygunsuz hem de kaba ve cevap vermeyeceğim.

Gözlerimi kısıyorum. "Sen bir pisliksin."

Söyleyeceğim şey bu.

Sonra etrafından dolaşıp uzaklaşmaya çalışıyorum.

Bana izin vermiyor. Beni engellemek için kolunu uzattı. Nefesinde alkol kokusu alıyorum ve birden aklıma çok fazla içtiği geliyor.

Bir an korku hissettim. Kırılğanlık. Bu adamın ne yapacağına dair hiçbir fikrim yok.

"Geçmeme izin ver," diyorum en soğuk sesimle. "Eğer yapmazsan çılgılık atacağım, böylece bu evdeki herkes ne yaptığını anlayacak."

Şaşkın bir ifadeyle bakıp kolunu indiriyor ve benim korku dolu bakışlarım yerini rahatlamaya bırakıyor.

Etrafından dolaşmaya başladım ve bunu yaparken onun şöyle dediğini duydum: "Yaşlı Trev sende büyük bir başarı elde ettiğini düşünüyor olmalı. Her zaman büyük bir ödeme gününe giden yolu becermeye çalışıyordu ve sanırım sonunda bunu başardı. Ne yazık ki sen onun yalakalıklarını göremeyecek kadar aptalsın."

Bu sözler karşısında şok oldum. Gerçekten şok oldum. İnsanların bu kadar açık bir şekilde kötü davranmasına alışık değilim. Hayatım boyunca tanık olduğum kötülüklerin çoğu pasif-agresif türdendi.

Sözler işlenirken koridorda donup kaldım. Sonra dönüp bakıyorum, o kadar kızgınım ki ne söylediğimi düşünmüyorum bile. "Eğer evliliğimde biri hata yaptıysa, o bendim. O değil. Belki pespaye zihninde, diğer insanları kendi iğrençliğiyle görüyorsun. Ama Trevor para peşinde değil. O iyi bir adam ve onunla evlendiğim için şanslıyım. Hiçbir kadının senin için aynı şeyi söyleyemeyeceğini garanti ederim."

Bill bana bakakalıyor ve ben artık ona bakmak istemiyorum. Bu yüzden arkamı dönüp koridorda ilerlemeye başladım. Köşeyi dönerken o kadar hızlı hareket ediyorum ki biriyle çarpışıyorum.

Düşmeden önce güçlü eller beni sabitledi. Aceleci kahverengi gözler yüzümü tarıyor.

Trevor.

İçgüdüsel olarak uzanıp yakasına yapışıyorum, o iğrenç adamla yüzleştikten sonra onun temiz hava, serin su, sıcak güneş ışığı olduğunu hissediyorum.

Yüzümde bir şey görmüş olmalı ki kollarını bana doluyor ve Bill koridordan geri döndüğünde beni kendisine doğru tutuyor.

Yanımızdan geçerken ona bakmak için başımı çeviriyorum. Ya Trevor'a ya da bana kaşlarını çatıyor ama durmuyor ve hiçbir şey söylemiyor.

Trevor ve ben onun herkesin birbirine karıştığı büyük odada kayboluşunu izliyoruz.

"Ugh," diyorum, doğruluyorum ama hâlâ Trevor'ın ceketinin yakalarına tutunuyorum. "O pisliğin bana ne dediğine inanamazsın."

"Biliyorum," diyor kalın bir sesle. "Duydum."

"Duydun mu?"

"Evet. Ben de tam seni bulmaya geliyordum ve ona seni bırakmasını söylediğini duydum. Onu yere sermek üzereydim ama sen kendin hallettin."

"Oh. Duydun mu?"

Yüzü bir tuhaf. Hâlâ aceleci, biraz gergin. "Evet. Duydum. Hepsini."

"Oh."

Yüzümü ellerinin arasına alıyor, avuçlarının arasına sıkıştırıyor. "Söylediklerini ben de duydum."

"Oh." Bunu çok fazla söylüyorum, o yüzden ekliyorum,

"Kızmıştım." "Yani öyle demek istemedin?"

Sertçe yutkundum. "Sanırım... Sanırım muhtemelen öyleydim. Ciddiydim." Böyle bir şeyi itiraf etmek büyük bir risk gibi geliyor. Sanki zemin ayaklarımın altında parçalanmaya başlayacakmış gibi geliyor.

Kendimi daha iyi korumalıyım ama bunu yapmak istemiyorum.

Gözleri kalbimin çılgınca çarpmasına neden olacak şekilde eriyor. "Kendini beğenmiş ve iğrenç olduğumu düşündüğünü sanıyordum."

"Oh. Öyle." Ona titrek bir gülümseme veriyorum. "Ama bence tüm bunların altında oldukça iyisin."

"Öyle mi?"

"Evet." Artık neredeyse fısıldıyorum. "Öyle düşünüyorum."

Başını öne eğiyor ve sanırım beni öpecek. Beni yatak odası dışında hiç öpmez ama şimdi öpeceğine eminim.

Yapmıyor. Alnını benimkine yaslıyor, yüzü o kadar yakın ki nefesini hissedebiliyorum. Parmaklarım ceketinin içinde sıkışıyor.

"Melissa," diye mırıldanıyor.

"Evet?" Bekliyorum, çok heyecanlıyım, vücudumdaki her damar beklentiyle atıyor.

"Melissa, bebeğim." Boğazını temizliyor. "Sence..."

Sözünü bitirdiğinde sabırsızlanıyorum. Ne sormak üzere olduğunu bilmem gerekiyor.

"Neyi düşünüyor muyum?" Sorunun geri kalanını ellerimle ağzından almak isteyerek soruyorum.

Nefesi garip bir şekilde kesiliyor. Sonra doğruldu ve bana seksi, için için yanan bir gülümseme verdi. "Eve gitmeye hazır olduğunu düşünüyor musun? Yapabileceğimiz daha iyi bir şey düşünebilirim."

Oh.

Söyleyeceği şey buydu. Seks yapmak istiyor.

I Aşk sahip olmak seks ile Onu, ama I aptalca oldu başka bir şey olduğunu düşünüyordum.

Sanırım öyle değilmiş.

Hayal kırıklığına uğramamaya çalışıyorum çünkü gerçekten hayal kırıklığına uğrayacak bir şeyim yok.

Muhtemelen böylesi daha iyi.

Kesinlikle daha güvenli.

Yakın ilişkiler için pek uygun değilim. Onları yürütebileceğimden, birine bu şekilde ihtiyaç duymama izin verebileceğimden hala tam olarak emin değilim.

Ve Trevor da muhtemelen bunu istemiyor.

Ona gülümsüyorum, sesim doğal ve sakın çıktığında memnun oluyorum. "Sanırım her şey bu havasız partide kalmaktan daha iyi olurdu. Eve gitmek bana iyi geliyor."

Eve gidiyoruz.

Yatağa girdikten sonra Trevor ışığı söndürüyor ve beni karanlıkta beceriyor. Çıplak bedenlerimiz yorganın altında birlikte hareket ederken acil ve ham ve çoğunlukla sessiziz. Sonlara doğru beni o kadar sert sikiyor ki yatak duvara çarpıyor ve artık sessiz kalamıyorum. İçime girerken çaresizce daha fazlası için yalvarıyorum. Ona durmamasını, asla durmamasını söylüyorum. Buna çok ihtiyacım var. Çok ihtiyacım var.

Doruk noktam beni parçalara ayırıyor, beni gevşek ve bitkin bırakıyor, ama yeterli değil.

Yeterli değil.

En çok istediğim şey bu değil.

Sonrasında sarmaş dolaş yatarken bundan eminim.

Trevor bir kadının yatakta hayal edebileceği her şey, ama yatakta olanlar benim istediğim her şey değil. Hayal ettiğim her şey değil.

Aramızdaki mesafeyi kapatmak için yapabileceğim bir şey olup olmadığını düşünerek uyuyorum.

Bu beni hep güvende hissettirdi ama artık bunu istemiyorum.

Yarı zamanlı bir koca istemiyorum.

Onu sonuna kadar istiyorum.

Sekiz

Ertesi sabah, ağırlı bir şekilde uyandım.

Çok ağırlı.

Yataktan kalkar kalkmaz irkiliyorum ve doğrulup yürümeye başlamam bir dakika sürüyor. Karın ve kalça kaslarım sıkı ve acı verici. Dün geceki tüm o itiş kakıştan dolayı ne kadar ham olduğumdan bahsetmiyorum bile.

Bugün pazar sabahı. Altı buçuğu biraz geçiyordu. Trevor hâlâ sırtüstü uyuyor, kolunu yorganın üzerinden benim yattığım tarafa doğru uzatmış. Sızlanmayı durdurana kadar birkaç yavaş adım atıyorum ve sonra kahve fincanına doğru ilerlemeye devam ediyorum.

Bir fincan içiyorum ve ajandam üzerinde çalışıyorum, ancak bu sabah ilk üç listemde gerçekten önemli bir şey yok. Bu iyi bir şey çünkü vücudumun şu anki hissine bakılırsa tembel bir gün olacak.

İkinci fincan kahvemi içerken, kendisi de erkenci olan Rachel'a mesaj atıyorum. Dün gece büyük bir randevusu vardı ve ben de bunu duymak istiyorum.

Kahvemi ve sohbetimi bitirdiğimde yavaşça ikinci yatak odasına doğru yürüyorum. Tam bir dakika boyunca kapının hemen önünde durup koşu bandına bakıyorum. Gidip egzersiz kıyafetlerimi giymeli ve ağrıyan kaslarımı esnetecek kadar egzersiz yapmalıyım.

Ama yapmak istemiyorum.

Bu sabah için çok fazla çaba. Bugün koşmayacağım.

Buna karar verdikten sonra arkamı dönüyorum ve tam orada duran biriyle irkiliyorum. Trevor. Tam kapı aralığında. Neredeyse onun zayıf bedeniyle çarpışacaktım.

"Özür dilerim," diyor, kollarımın üstünden tutmak için uzanarak. "Sana gizlice yaklaşmak istememiştin."

"Önemli değil." Yüzüm kızarıyor ve sarsılıyorum ama nedenini bile bilmiyorum. Umutsuzca tıraş olması gerekiyor ve üzerinde düşük pijamalı pantolonundan başka bir şey yok. "Uyumayacak mısın?"

"Sanırım hayır." Omzunun üzerinden koşu bandına bakıyor. "Bu sabah koşmadın mı?"

"Hayır. Biraz ağrım var."

Ne demek istediğimi anlaması birkaç saniyesini alıyor. Sonra yüzü karşı konulmaz bir şekilde yumuşuyor. "Çok mu sert davrandım?"

Ne yaptığımı anlamadan önce elimi göğsünde gezdiriyorum. "Şikayet ettiğimi duymadın." Elimini geri çekiyorum. "Ama bu sabah bunun bedelini ödüyorum."

"Bugün biraz ağırdan almalıyız." Mutfığa doğru ilerliyor, ben de onunla gidiyorum.

"Biz mi? Bugün bir molayı hak edecek kadar çaba harcadığımı mı düşünüyorsun?"

Şaka yapıyorum ve o da bunun farkında. Kaşları biraz yukarı kalkıyor. "İlk kahvemi içer içmez, bu soruya zekice bir yanıt bulabileceğim."

Ben üçüncü kahvemi içiyorum, o ise ilk kahvesini içiyor. Ben telefonumdan haberlere bakıyorum, o ise öylece oturup uyanmaya çalışıyor.

Bir süre sonra, "Bugün için ilk üçün ne?" diye soruyor.

Ajandamın bugünkü sayfasını açıyorum ve ona doğru kaydırıyorum. En üstte "Rachel'a randevusunu sor" yazıyor ve ben çoktan üstünü çizmişim. Diğer iki satır boş.

Gülümsüyor, kalemime uzanıyor ve sayfayı karalamaya başlıyor.

"Hey!" Onu durdurmaya çalışıyorum ama bitirene kadar beni tutuyor.

Sonra bana ne yazdığını gösteriyor.

2. Kocamla kahvaltıya gideceğim.

3. Günün geri kalanında kocamla takılacağım.

Kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum, ancak kendisinden kocam olarak bahsetmesi beni gülünç bir şekilde heyecanlandırıyor, sanki zihninde kendini bu şekilde tanımlıyormuş gibi.

"Gün için iyi bir plan değil mi?" diye soruyor, boğazının altından kıkırdarak.

"Kahvaltı için dışarı çıkmak ister misin?" "Elbette. Ya sen?"

İstediğime karar vermem sadece birkaç saniyemi alıyor.

• • • • •

Hızlıca duş alıp giyiniyoruz ve birkaç blok ötedeki şirin bir kahvaltı mekanına gidiyoruz. Neredeyse bir buçuk saat oturup yemek yiyor ve konuşuyoruz ve sonra Trevor hemen daireye dönmek yerine elini sırtıma koyuyor ve beni ters yöne doğru yürütüyor. Bir süre etrafta dolaşıyoruz, yeni açılmaya başlayan birkaç dükkanda duruyoruz. Sonra ara sıra kurulan ve benim hep unuttuğum küçük bir zanaat ve ürün pazarına ulaşıyoruz.

Bana muhteşem pembe laleler alıyor ve sonra biraz meyve seçiyoruz. El sanatlarının çoğu bize pek hitap etmeyen kırsal bir tarza sahip, ancak bazı vitray parçalara ve bazı mücevherlere bakarken eğleniyorum.

Özellikle pembe ve gümüş boncuklardan yapılmış bir bileklik çok hoşuma gitti. Ondan uzaklaştığımda, Trevor onu benim için satın alıyor.

Ona gerek olmadığını söyledim. Beğendim ama muhtemelen hiç takmayacağım. Beni görmezden geliyor ve parasını öder ödemez dikkatlice bileğime takıyor.

"Artık takabilirsin," diyor gözlerinde sıcak bir bakışla.

Bileğimde güzel duruyor. Güzel, narin, kadınsı ve hiç de benim gibi değil.

Ama belki ben de bu bileziği takan kadın olabilirim. En azından zamanın bir kısmında.

"Teşekkür ederim," diyorum sonunda, gözlerimi kaçırarak.

Elimi tutuyor ve tekrar yürümeye başlıyor. Dönüş yolu boyunca elimi tutuyor.

Daireye döndüğümüzde ani bir yorgunluk dalgasıyla sarsılıyorum. Vücudum hala biraz ağrıyor ve kahvaltıda yediklerim beni yakalıyor.

"Şimdi ne yapmak istiyorsun?" O aldığımız meyveleri kaldırırken ve ben laleleri vazoya koyarken ona soruyorum.

"Bilmiyorum."

"Bugün en iyi üçümden sonuncusunun seninle takılmak olduğuna karar veren sensin, o yüzden sırada ne olduğunu sen bulmalısın."

İfadesi rahat ve sevecen, bir adım atıp ellerini kalçalarımın koyana kadar yanlarımdan aşağı kaydırıyor. "Yorgun görünüyorsun."

"Biraz yorgunum, o yüzden ne yaparsak yapalım yüksek enerjili olamayız." "O zaman biraz kestirelim."

"Ciddi misin?"

"Evet, ciddiyim. Bugün Pazar. Neden olmasın?"

Kestirmek bana mükemmel geliyor ama ona şüpheyle bakıyorum. "Kestirmenin başka bir şeye dönüşmesini umuyorsan hayal kırıklığına uğrayacaksın. Hâlâ ağrım var."

"Öyle olduğunu biliyorum. Sadece bir şekerleme. Başka bir şey değil." Başımı salladım. "O zaman ben varım."

• • • •

YATAĞA GİRİYORUZ ve beni yanına çekiyor, ben de kolunun kıvrımında uyuyakalıyorum.

Pek uyuklayan biri değilimdir, bu yüzden gün ortasında böyle uyumak garip bir hoşgörü.

Ama çok güzel. Gerçekten hoşuma gidiyor.

Onun yataktan kalktığını fark ettiğimde bir saat kadar uyumuş oluyorum.

İçgüdüsel olarak vücudunun yönünü takip ederek yuvarlanıyorum.

"Uyku çoktan bitti mi?" Sersemce mırıldanıyorum.

"Benim için bitti ama senin için değil."

Sesinde bir şey var, ben de gözlerimi açıyorum.

Eğilip beni dudaklarımdan çok hafifçe öpüyor. "Bir süreliğine dışarı çıkmam gerekiyor, ama geri döneceğim."

"Ne oldu? Nereye gidiyorsun?"

"Ailemi kontrol etmem gerek. Az önce annem aradı. Babam düşmüş." Dik oturdum. "Ne? O iyi mi?"

"O iyi. Sanırım iyi. Ama iyi olduklarından emin olmalıyım ve sanırım düşerken yan sehpayı devirmiş, bu yüzden annemin temizlik için yardıma ihtiyacı var."

"Oh, hayır. Bir dakika bekle, ben de seninle geleyim."

Yataktan kalkmaya başladım ama beni durdurdu. "Hayır, hayır. Gitmen için hiçbir sebep yok."

"Ama ben-"

"Sorun yok, Melissa. Ben birazdan geliyorum. Sen burada kal ve dinlenmeye devam et."

Şu anda gerçekten dinlenmek istemiyorum. Onunla gelip ailesinin iyi olduğundan emin olmak istiyorum.

Ama o açıkça gelmemi istemiyor ve benim ısrar etmem doğru değil.

Bu benimle ilgili değil.

Ailesiyle ilgili.

Bu konuda kararları o vermek zorunda.

Bu yüzden gülümsüyorum ve yatağa geri yaslanıyorum. "Tamam. Bana mesaj at ve nasıl olduklarını söyle."

"Atarım." Beni tekrar öpüyor. "Özür dilerim. Uzun sürmez."

Ve sonra yatak odasının kapısından çıkıp kayboluyor.

Ondan sonra yatakta kalmama rağmen uyuyamıyorum.

Neden onunla gelmemi istemediğini merak ediyorum.

Göldeki o günden bu yana bir ay geçti ve o zamandan beri ailesini görmemi istemedi.

Bir nedeni olmalı.

Duygusal bir telaşa kapılana kadar yalan söyleyip duruyorum ve sonunda telefonumu açıp Rachel'ı arıyorum.

İkinci çalışta cevap verdi. "Merhaba. Ne var ne yok?" "Dün

geceki randevunla ilgili daha fazla ayrıntı istiyorum."

Kısa bir süre durakladı. "Bu sabah sana her şeyi anlattım. Neler oluyor?"

"Yok bir şey. Ben sadece-"

"Melissa, benim. Neler oluyor?"

Nefes alıyorum ve ona anlatıyorum. Dün gece ve bu sabah hakkında her şeyi. Onunla kestirmemi. Nasıl gittiğini ve benim onunla gitmemi istemediğini. O ilk seferden beri ailesini görmemi istemediğini.

"Belki de benden hoşlanmıyorlar," diyorum açıklamayı bitirdikten sonra. "Buna inanamıyorum. Senden hoşlanmıyorlarmış gibi mi davrandılar?"

"Hayır. Harikaydılar. Annesi benim hakkımda her türlü güzel şeyi söyledi."

"Yani sorun bu değil. Bence bu daha çok sen ve Trevor'la ilgili. Son seferden sonra ondan uzaklaştın, değil mi?"

"Evet. Sanırım."

"Belki de bunun tekrar olmasını istemiyordur."

"Ama... ama bu sefer geri çekileceğimi sanmıyorum."

"Bunu biliyor mu?"

"Bilmiyor."

"İşte cevabın." "Cevabım ne?"

"Tamam, bak. Bunu duymak istemeyeceğini biliyorum ama ilişkisel bir arafta gibisiniz ve ikinizden birinin bunu açması gerekecek. İlk adımları o attı ve frene basan sizsiniz. Sanırım bu sefer sen olmak zorundasın."

"Neyi yapan ben olacağım?" "Kırıp geçen. İlk adımı atan."

Elim telefonda hafifçe titriyor. "Yani sence benim... Ona söylemem gerektiğini... I... I..."

Yumuşakça gülüyor. "Tamam, eğer kelimeleri bana bile söyleyemiyorsan, muhtemelen ona da söylemeye hazır değilsin. Ama ona bir şey söylemelisin. Ona evliliğinizin artık yarı zamanlı olmasını istemediğini söyle."

Titrek bir nefes alıyorum. "Ona söyleyecek çok şey var."

"Biliyorum. Ama senin istediğin de bu, değil mi? Evliliğin sonuna kadar g i t m e s i n i ."

"Evet. Ben de bunu istiyorum."

"yleyse söyle ona. Belirsizliği aç. Bir şeyleri gerçekleştirme konusunda her zaman iyiydin, bunu bu konuda da yap."

"Ama ya o aynı şeyi istemiyorsa?"

"Bu berbat olurdu. Buna hiç şüphe yok. Ama bilmek daha iyi değil mi?"

"Evet. Bilmek daha iyi."

"yleyse yap o zaman. Bugün için ilk ne ekle. *Trevor'a artık onunla yarı zamanlı bir evlilik istemediğimi söyle.*"

"Tamam." Yarı kıkırdıyor, yarı endişeyle kendime sarılıyorum.

"Aman Tanrım, Rachel. Sence bunu gerçekten yapabilir miyim?"

"Elbette yapabilirsin. Hayatında yaptıklarına bir baksana. Bunu da yapabilirsin."

Birkaç dakika sonra telefonu kapattım, dediğini yapmaya kararlıyım.

Bugün o gün.

Onunla konuşacağım.

Öyle ya da böyle bu işi çözeceğiz. Bilmek benim için daha iyi olacak.

Onunla konuşacağım.

Döner dönmez.

• • • •

Neredeyse üç saattir yok.

Babasının nasıl olduğunu sormak için ona birkaç kez mesaj attım ve her ikisinde de kısaca her şeyin yolunda olduğunu söyleyerek cevap verdi. Başka bir şey söylemiyor ve ben bir şeylerin ters gittiğini hissetmekten kendimi alamıyorum.

Nihayet döndüğünde kanepede oturmuş eski bir film izliyorum. Üzerinde hâlâ bütün gün giydiği kot pantolon ve tişört var. Çenesi kirli sakallarla kaplanmış ve göz kapakları ağırlaşmış.

Bir şişe maden suyu almak için mutfığa gidiyor ve onu oturma odasına getirerek kanepenin diğer tarafına uzanıyor.

"O nasıl?" Kafamdaki tüm uyarı zilleri yüksek sesle çalıyor. İfadesinde ya da duruşunda belirgin bir şey yok ama biliyorum ki

-Bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyorum.

"O iyi." Trevor televizyona bakıyor ama bir şey görüyor gibi görünmüyor.

"Trevor?" Ona doğru ilerliyorum. "Konuş benimle. Neler oluyor?"

"Bir şey yok. Biraz morarmış ama ciddi bir şey değil. Acil servise falan gitmesine gerek yoktu. Üzerinde bir sürü cam heykelcik olan bir masayı devirdi, bu yüzden temizlenmesi gereken büyük bir pislik vardı. Ama her şey yolunda."

Bana bakması için başını çevirmek üzere uzandım. "Trevor?"

"Her şey yolunda dedim." Sesi biraz sabırsız geliyor.

"O zaman neden üzgün görünüyorsun?"

"Üzgün değilim." Yine bana sırtını döndü.

"Aramızdaki ilişki böyle mi işliyor? Ruhumu görmeyi talep ediyorsun, sonra da sorunlarımda bana yardım etmek için ısrar ediyorsun ama sana yardım etmeme hiç izin vermiyorsun? Aramızdaki ilişkinin gerçekten böyle mi yürümesi gerektiğini düşünüyorsun?"

Sözlerim ona ulaşmış gibi görünüyor çünkü ağzı kısa bir süreliğine bükülüyor. Gözlerimin içine bakıyor. "Özür dilerim."

"Üzülme. Sadece bana neler olduğunu anlat." Yüzünü, onun bazen benimkini tuttuğu gibi iki elimin arasına alıyorum. Sanki onu bir arada tutmaya çalışıyormuşum gibi hissediyorum.

Boğuk bir nefes veriyor ve gözleri kapanıyor. Başını ellerimden birine yaslıyor. "Onlar iyi. Gerçekten iyiler." Sanki bunu bana söylediği kadar kendine de söylüyor. "Babam çok utandı, annem de korktu ve üzüldü. Onlar sadece... onlar sadece çok yaşıyorlar." Son kelimedede sesi çatlıyor.

Ve ben anlıyorum.

Annemle babamın hiç yaşlanma şansı olmadı, ama vücutlarının yavaş yavaş çöküşünü, her zaman oldukları kişinin yavaş yavaş yok oluşunu izlemenin nasıl bir his olduğunu çok iyi hayal edebiliyorum.

Boğazımdan sempatik bir ses çıkarıyorum ve başını göğsüme doğru çekiyorum. Bir dakika boyunca titriyor. Vücudundaki gergin duyguyu hissediyorum. Sonra üzerime yığılıyor.

Kanepeye uzanıp başını kucağıma koyuyor.

Orası hoşuma gidiyor. Saçlarını ve yüzünü okşayabiliyorum. Onu daha iyi hissettirmeye çalışabiliyorum.

Garip bir şekilde dolu ve yoğun bir his. Onu bu şekilde kucaklamak istiyorum.

Bu

şekil Bana izin verdiğiğine inanamıyorum.

de. Gerginliği yavaşça azalır ve nefes alıp vermesi yavaşlar. Onun Gözleri hâlâ kapalı ama uyumuyor. Saçlarını okşamama, boynunu ovmama, şakaklarına masaj yapmama izin veriyor. Ve bundan hoşlanıyor. İç çekişleri alçak inlemelere dönüşüyor.

Bacaklarımdan arasında bir baskı hissediyorum ama bu cinsel bir şey değil.

Bu çok garip bir şey.

Şu anda Trevor'a onun hakkında ne hissettiğimi söylemem gerekiyor ama bunun doğru zaman olmadığını biliyorum. Oyalanmıyorum ya da korkmuyorum.

Dış

arı. Bu daha önemli. Trevor daha önemli.

Birkaç dakika sonra "Ben iyiyim," dedi.

"Öyle olduğunu biliyorum." Kalkmak üzere olmasından korkuyorum, bu yüzden

ensesine daha yoğun bir şekilde masaj yaparak inlemesine neden oluyor. Masajın etkisiyle daha da rahatladığı için bir dakika boyunca konuşamıyor.

"Bu şekilde dağılmak istememiştim," diyor tekrar sözcükleri oluşturabildiğinde.

"Dağılmadın."

"Dağılmışım gibi hissediyorum."

"Öyle olsa umurumda olmazdı." "Gerçekten mi?"

"Evet."

"Tamam. Bunu hatırlamaya çalışacağım." Sesi kısık, uykulu.

Boynunda çalışmaya devam ediyorum, baskıyı azaltıyorum.

Derin nefes alıyor, gözleri tekrar kapanıyor.

Birkaç dakika sonra uyuyor.

Kalın, yumuşak saçlarını okşuyorum ve karnımın altında oluşan karıncalanma basıncıyla başa çıkmaya çalışıyorum.

Tahrik olmadım. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum. Bu farklı bir şey.

Sanki tüm dişi uzuvlarım yepyeni bir şekilde heyecanlanmış, sanki Trevor'a tutunmaya çalışıyor, onu bırakmak istemiyorlarmış gibi.

Trevor yaklaşık yarım saat kucağımda uyuyor ve uyandığında biraz utangaç görünüyor.

Bu şekilde hissetmeye alışık değil.

Ben de öyle.

• • • •

TREVOR'a bu akşam benimle Pazar yemeğine gelmesine gerek olmadığını söyledim ama yine de gitmekte ısrar etti.

Kaçınılmaz gerginlikle başa çıkması konusunda endişeliyim. Hâlâ çok yorgun ve duygusal olarak tükenmiş görünüyor. Babamla yemek yemenin şu anda onun için en iyi şey olduğunu sanmıyorum.

En iyi zamanlarda bile babamla başa çıkmak zordur.

Trevor'ın bugün nasıl idare edeceğinden emin değilim.

Ona hala hislerim ve evliliğimiz hakkındaki gerçeği söylemedim ama babama gitmeye hazırlanırken ya da arabayla giderken bunu zorlukla yapabiliyorum.

Bu geceye kadar
bekleyecek. O zaman
kesin yaparım.

Akşam yemeğinde odanın havası bir garip ama bu sadece benim ruh halimden kaynaklanıyor olabilir.

Chelsea neşeli olmaya çalışsa da ifadesi gözle görülür şekilde gergin ve Sam de sessiz bir ruh halinde. Ama bunların hiçbirisi olağandışı değil. Babamla etkileşim halindeyken bunlar olağan şeyler. Babamın kendisi de kötü bir ruh hali içinde. Çoğu zaman şirketin yeni reklam kampanyası hakkında homurdanıyor.

Bu arada Trevor ve ekibinin hazırladığı kampanya harika. Öyle olacağını biliyordum. Bayıldım. Pop's'taki herkes bayıldı. Bizim için iyi olacağını ve büyük bir yatırım getirisi sağlayacağını biliyorum.

Mutsuz olan tek kişi Pop ve eminim ki kampanya çok iyi olduğu için mutsuz.

Başarısız olsaydı daha mutlu olurdu, her ne kadar bu şirketinin çok para kaybedeceği anlamına gelse de.

Bu Pop'un tarzı.

Başarılı olmaktansa haklı olmayı tercih eder.

Bu yüzden sürekli şikayet ediyor ve Trevor'ın yanımda sızlandığını hissedebiliyorum. Tek kelime etmiyor ki bu da başlı başına olağandışı bir durum. Bu beni endişelendiriyor. Her zamanki küçümseyici yorumlarını ve kendini beğenmiş tartışmalarını yapmasını tercih ederdim. Bu onun normal hali gibi hissettirirdi.

Bu kaynayan sessizlik ona göre değil. Yanımda otururken tüm vücudu kaskatı kesilmiş gibi görünüyor ve yemeğe doğru ilerledikçe gerginlik daha da artıyor.

Bunu dağıtmaya çalışıyorum. Farklı konular açmaya ve Trevor'ı sıradan bir sohbe çekmeye çalışıyorum ama işe yaramıyor. Bana zar zor bakıyor. Vücudu normal görünebilir ama öyle olmadığını biliyorum. İçinde sert ve sıkı bir şey var ve bu beni korkutuyor.

Serbest kalmasını istemiyorum.

En azından burada.

Bu yüzden tatlıyı bitirdiğimizde endişeli ve huzursuzum ve bizi buradan çıkarmaya hazırım. Bu akşam bir içki için oyalanmayacağız. Bulaşıklar biter bitmez Trevor'ı eve götüreceğim.

Sam, Chelsea ve ben masayı topluyoruz. Mutfakta Sam bana usulca, "Bu akşam Trevor'ın nesi var?" diye soruyor.

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için omuz silkiyorum.

Chelsea bize katılmak için yanımıza gelerek, "Tepesi atacak gibi görünüyor," diyor.

"Zor bir gün geçirdi."

"Babama yüklenmesi iyi bir fikir değil bence," diyor Sam. "Daha fazla drama ihtiyacımız yok. Chelsea ve ben burada işimizi bitirebiliriz. Neden sen ve o geri dönmüyorsunuz?"

Omuzlarım bir rahatlama dalgasıyla gevşiyor. "Emin misin?"

"Tabii ki eminim. Sadece bulaşıklar. Kendini kaybetmeden önce onu buradan götür."

Ben de tam olarak bunu yapmak istiyorum.

Kız kardeşlerime minnettar bir gülümseme veriyorum ve ellerimi bulaşık bezine kuruluyorum. Sonra Trevor'ı almak için yemek odasına geri dönüyorum.

Görünüşe göre, biraz geç kalmışım.

Buna neyin sebep olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Babam kötü bir şey söylemiş olmalı. Trevor'ın tahammül edemeyeceği kadar çok şey.

Yemek odasının kapısında duruyorum ve Trevor'ın sırtı bana dönük, Pop'a doğru baktığını görüyorum.

Trevor şimdiye kadar duyduğum en acımasız ve soğuk ses tonuyla konuşuyor. "İş o noktaya gelirse, gerçekten senin tarafında olacağını mı düşünüyorsun? Bana karşı bir savaşı kazanabileceğini mi sanıyorsun? Ben onun kocasıyım. Onunla aynı yatağı paylaşıyorum ve çoğu zaman uyumuyoruz. O artık senin her dediğini yapan uslu küçük kızın değil. Onu becermem için bana yalvarıyor. Bununla rekabet edebileceğini mi sanıyorsun?"

Donup kalıyorum, neredeyse ayaklarımı yerden kesecek kadar yoğun bir şok ve acı dalgasıyla çarpılıyorum.

Bu gerçekten Trevor mı? Benim Trevor'ım mı? Kibirli bir pislik gibi davranabilir ama kalbinin yumuşak olması gerekir.

Gerçekten benden bir nesneymişim gibi mi
bahsediyor? Küçük, kaba bir savaştaki piyon gibi
mi?

ayak Hareket edemiyorum. Nefes alamıyorum. Zemin parçalanıyor
ları

m. Henüz bitirmedi, sözleri havada bir kırbaç gibi şaklıyor.

"Öyleyse ne yapacaksan yap. Beni sabote etmeye çalış. İşe
yaramayacak. Asla kazanamayacaksın. Seninle konuşmayı kesmesini
istersem, eninde sonunda bunu yapacaktır. O artık hep benim olacak.
Asla senin olmayacak."

Bacaklarımın bükülmesini engellemek için kapının pervazına
tutunmak zorunda kalıyorum.

Bu doğru değil. Bu
doğru olamaz.

Trevor öyle demek istemedi. Benim için böyle hissetmiyor.

O yapamaz.

Bana aşık olmayabilir ama beni önemsiyor. Beni bir insan olarak
görüyor. İstedığı gibi hareket ettirebileceği bir satranç taşı olarak değil.

Pop'la olan çatışmasını benden daha fazla önemsemiyor.

Ona güvendim. Daha önce hiç alamadığım riskleri aldım, çünkü
kalbimin onunla güvende olacağına inandım.

Ama yine de...

Bu gece ipin ucunda. Normal iç savunması yok. Bu o. Gerçek o.
Sonunda ortaya çıkıyor.

Bazen bir adam sizi doğru olmayan şeylere inandırabilir.

O her zaman tatlı dilli, tam bir reklamcı olmuştur. Çekici bir yüzeyi
gerçekmiş gibi hissettirebilir.

Belki de bana yaptığı buydu.

*Ve bazen onun hakkında istediğinize inanmak için kendinizi
kandırabilirsiniz.*

Onun farklı olmasını istedim. Aramızdaki şeyin gerçek olmasını
istedim.

Belki de bu onun olduğu kadar benim de hatam. Onu aslında hiç
olmadığı bir kişiye dönüştürdüm ve aşık olduğum kişi de bu oldu.

*Aramanız gereken şey onun gerçek önceliğidir. Günün sonunda,
eğer listesinin en başında değilseniz - onun için*

O zaman asla olmasını istediğiniz adam olamayacak.

İşte bu kadar.

Günün sonu.

Ve ben onun listesinin başında değilim.

Kazanmayı beni istediğinden çok daha fazla istiyor.

Bu sarsıcı farkındalık, orada durup düşmemek için kapının pervazına tutunurken içime çöküyor.

Trevor konuşurken babamın yüzü şok ve öfkeyle solgunlaşıyor ama gözleri benim durduğum yere kayıyor ve yüzünde bir şeyler değişiyor.

Neredeyse gülümsüyor. "Ben asla sabotaja başvurmam. Senin gibi bir adam eninde sonunda kendini sabote edecektir."

Trevor hızlı bir hareketle arkasını döndü ve kapıda beni gördü.

Yüzünde bir şok ifadesi belirdi. Sonra dehşete benzer bir şey. Sonra suçluluk.

Suçluluk.

Ne dediğini biliyor. Ne

anlama geldiğini biliyor.

Ve artık benim de bildiğimi biliyor.

Daha dün gece - dün gece miydi? - onun hakkında konuşurken beni duydu.

Ve onu savundum. Onun hakkında sevgi, inanç ve kişilikle konuştum. Bir saat önce bile onun da benim için aynı şeyi yapacağına yemin edebilirdim.

Ama yanılmışım.

Aptaldım, zayıftım, güveniyordum ve hatadan başka bir şey değildim.

"Melissa," diyor Trevor kısık sesle, üç uzun adımda yanıma geliyor.

"Bebeğim, kulağa geldiği gibi değil." Beni kollarımın üst kısmından tutmak için uzandı.

Sarsılarak ondan uzaklaşıyorum.

"Bebeğim." Bana tekrar uzandı.

Bana dokunmasına izin vermem. "Hayır." Tek kelime buz gibi soğuk.

Yüzü buruşuyor ve kısa bir süre önce bunun onun gerçekten üzüldüğünün, gerçekten korktuğunun kanıtı olduğunu düşünürdüm.

Ama onu sandığım kadar iyi tanıımıyormuşum.

Babam şimdi bana doğru yürüyor. Biraz gülümsüyor. "Sanırım onun hakkında haklı olduğumu söylememe gerek yok." diyor. Yanımdan geçip odadan çıktı.

Bana söylemek zorunda değil.

Kimse bana söylemek
zorunda değil.

Vücudumdaki her hücreyle ne kadar aptalca bir hata yaptığımı biliyorum.

Trevor hâlâ tam önümde duruyor. Tekrar bana doğru uzanmaya başladı ama ellerini bırakarak kendini durdurdu. "Melissa, görüldüğü gibi değil. Yemin ederim kulağa geldiği gibi değil. Bırak beni-"

"Hayır dedim." Sözünü kesmek zorundayım. Söyleyeceği şeyi duyamıyorum.

Ona gerçekten inanabilirim.

"Her şey yolunda mı?" Bu Chelsea'nin sesi ve koridordan bize doğru yaklaşıyor. "Babam tuhaf görünüyordu. Bir şey mi yaptı-"

"Her şey yolunda," diyorum ona, sesimin bu kadar sakin çıkmasına şaşırarak. Sanki kendimi kontrol ediyor gibiyim. "Sadece gidiyoruz."

Chelsea önce benim sonra Trevor'ın yüzüne bakıyor ve ağzı endişeyle kapanıyor. "Tanrım, ne oldu?"

"Önemli bir şey değil. Biz gidiyoruz." Ön kapıya doğru yürümeye başlıyorum, yolda çantamı alıyorum.

Trevor benimle geliyor, yüzü ve vücudu acı verici bir şekilde gergin. İkimiz de vedalaşmadık.

Arabada emniyet kemerimi bağlıyorum ve yolcu camından dışarı, Trevor'dan uzağa bakmak için dönüyorum. Onunla bu arabada kapana kısılmış olabilirim ama ona bakmak zorunda değilim.

"Melissa, açıklamama izin vermelisin-"

"Hiçbir şey yapmana izin vermek zorunda değilim. Beni eve götür." Eve.

Onun dairesi.

Benim değil.

Orada sadece bir yıl yaşayacağım.

Ne zaman benim de evim gibi hissetmeye başladım bilmiyorum.

İtiraz edecek gibi oluyor ama sonra fikrini değiştiriyor. Bu beni rahatlatıyor. Yol boyunca benimle konuşmakta ısrar etseydi, arabadan atlamak zorunda kalırdım.

Daireye dönüş sonsuza kadar sürdü. Kıpırdamadan oturuyorum, kollarımı ortama sarmışım ve başımı ona çevirmışim. Titrememeye çalışıyorum.

Ara sıra bana baktığını hissediyorum, ama görmezden geliyorum.

Sonunda eve varıyoruz ve asansörle en üst kata çıkıyoruz.

İçeri girer girmez ve kapıyı arkamızdan kapatır kapatmaz, Trevor daha yumuşak, daha kontrollü bir sesle ama yine de rahatsız edici derecede kalın bir sesle, "Bebeğim, bunun hakkında konuşmalıyız." diyor.

Bana neden sürekli bebeğim dediğini bilmiyorum. Bana sadece yatakta böyle seslenirdi.

Erkeklerin tahrik olduklarında yaptıkları şeylerden biri.

şimdi bunu kullanmasına dayanamıyorum.

"Hiçbir şey hakkında konuşmak zorunda değiliz."

"Evet, zorundayız. Seni incittim ve nedenini açıklamama izin vermelisin-" "Beni o kadar incitmedin."

"Evet, incittim. Söylediğimi biliyorum. Söylediklerimin tek sebebi

."

"Umurumda değil, Trevor. Söylediğin şey iğrençti. Belli ki Birinin beni kontrol edebileceğın omurgasız bir nesne olarak görmesi beni üzüyor. Ama değil-"

Birkaç dakika önce sahip olduğu o yumuşak soğukkanlılığı kaybediyor. "Kahretsin, senin omurgasız bir nesne olduğunu düşünmüyorum ve ben-"

"Bu konuda konuşmak istemediğimi söyledim."

"Bu konuda konuşmak isteyip istememen umurumda değil. Bu önemli ve her halükarda konuşacağız. Bizi önemsiz biriymişiz gibi bir kenara itmene izin vermeyeceğim. Bu önemli."

"Benim için önemli değil." Yüz ifadesi göğsümü acıtıyor. Bana bunu nasıl yapabildiğı hakkında hiçbir fikrim yok. şimdi bile.

Ona izin veremem.

Bunu bana bir daha yapmasına asla izin veremem.

"Evet, öyle." Yanıma gelip yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Bu senin için de önemli. Bebeğim, seni incittiğimi biliyorum ve bunun için çok üzgünüm.

yapıyorum. Ama açıklamama izin verirsiniz-"

Başımı avuçlarından çekip ondan birkaç adım uzaklaşıyorum ve sırtımı onun tanıdık, yakışıklı yüzüne ve aceleci kahverengi gözlerine dönüyorum.

Birkaç nefes alıyorum ve aniden bugün ona gerçeği söylemeyi planladığımı hatırlıyorum.

Ona nasıl hissettiğimi

söyleyecektim. Ona açılacaktım.

Kendimi tamamen savunmasız bırakacaktım. Çok yaklaştım.

Omuzlarım en acı sessiz kahkahalarla titriyordu.

Bunu gerçekten yaptığımı hayal edin. O zaman nasıl parmağının altında olacağımı hayal edin.

"Bebeğim," dedi kabaca, yanıma yaklaşıp beni kollarına çekti. "Lütfen ağlama."

Şiddetle sarsılıyorum. "Ağlamak mı? Senin için gerçekten ağlayacağımı mı sanıyorsun?"

Trevor gözlerini kırıştırıyor ve bana tekrar uzanmıyor.

"Benim için en önemli olan şeyler için bile ağlamıyorum ve bu asla sen olmayacaksın."

Kendi sesimi zar zor tanıyorum. Tamamen kontrollü ve çelik kadar soğuk ve sert. Kelimeler çok acımasız. Belki de şimdiye kadar söylediğim en acımasız şey.

Yine de söylüyorum.

Burada kanayan tek kişi ben olamam. Beni çok incitti ve ben de onu incitmeliyim.

"Sana karşı ne hissettiğimi sanıyorsun bilmiyorum ama sandığın kadar değil. Söylediklerinden alındım. Ve beni hayal kırıklığına uğrattın. Sanırım gerçekten de her şeyin altında iyi bir adam olduğunu ve birlikte oldukça keyifli bir yıl geçirebileceğimizi düşünmüştüm. Ama yanılmışım. *Yanılmışım*. Olur böyle şeyler. Meğer herkes senin hakkında başından beri haklıymış. Sahte ve çıkarcıydın ve istediğini elde etmek için her şeyi yaparsınız. Bazen dünyanın geri kalanının biri hakkında vardığü sonuç doğru olandır. Sen gerçekten de özünde bir pisliksin."

Trevor bana sessizce bakıyor, az önce bir darbe almış gibi görünüyor.

Güzel. Ben de bunu istiyorum. Bunu hak ediyor.

Kendimi haklı hissetmeye çalışıyorum ama kusmaktan korkuyorum.

Uzaklaşıyorum ve hala ayakta durduğu giriş holünün görüş alanından çıkana kadar acele etmiyorum.

Sonra neredeyse koşarak banyoya gidiyor ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Orada çaresizce titreyerek duruyorum, dalga dalga sıcak ve soğuk çarpıyor.

Sonunda tekrar nefes alabiliyorum ve kendime en kötüsünün geçtiğini söylüyorum.

Bu çok kötü.

Gerçekten kötü oldu.

Tekrar incinebileceğimi düşündüğümünden çok daha fazla incitti beni.

Ama artık daha iyi biliyorum.

Ve Trevor'a bir daha güvenmeyeceğim.

• • • • •

O gece her zamanki gibi banyo yaptım ve kitap okumak için yatağa girdim.

Trevor'ın beni rutinimi değiştirmemi gerektirecek kadar incittiğine inanmaması benim için çok önemli.

Yatak odasına gelmesi ve duşa girmesi uzun sürüyor. Sonunda yatağa girdiğinde, bana bakmak için yan dönüyor.

Bir dakika sonra e-okuyucumu indirdim. "Ne oldu?" Sesimin net ve rahat çıkmasına hoş bir şekilde şaşıyorum.

Bir dakika boyunca bana baktı. Sonra mırıldanıyor: "Bunu gerçekten yapacak mıyız?"

"Neyi yapacağız?"

Cevap vermiyor. Sadece televizyonu açtı.

• • • • •

Ertesi sabah erkenden uyandım. Bugün pazartesi ve işe gitmem gerekiyor.

Her zaman yaptığım gibi bir fincan kahve içmek için mutfaka gidiyorum ve sonra adaya oturup ajandama uzanıyorum.

Bugünün tarihine sıkıştırılmış bir kağıt parçası.

Kaşlarımı çatarak çıkardım ve okudum.

Trevor'ın el yazısı. Sayfanın en üstünde bugünün tarihi ve "İlk Üç" yazıyor.

Altına da bir liste yazmış.

1. *Melissa'ya ne kadar üzgün olduğumu söyle.*
2. *Melissa'ya ne kadar üzgün olduğumu söyle.*
3. *Melissa'ya ne kadar üzgün olduğumu söyle.*

Sayfadaki karalanmış kelimelere çok uzun süre bakıyorum. Kalbimdeki acı yumağı tehlikeli bir şekilde titriyor ama kırılmıyor.

Sonunda derin bir nefes alıyorum. Ayağa kalkıyorum.

Trevor'ın bana bıraktığı kâğıt parçasını kaptım.

İki elimle buruşuk bir top haline getirdim. Atıyorum.

Dokuz

ÖNÜMÜZDEKİ HAFTA boyunca, Trevor her sabah ajandama en iyi üç listesini bırakacak.

Her sabah onu bulmak zorundayım.

Her sabah, onu okumak zorunda kalıyorum.

Ve her sabah kalbimdeki o acı yumağı biraz daha büyüyor, derinleşiyor, sarsılıyor.

İlk üçü hep aynı şeylerden oluşuyor. Bana üzgün olduğunu söylüyor. Onu affetmemi istemek. O gece Pop ile kontrolünü kaybettiğinde ne demek istediğini açıklasın. Onunla bu konuda konuşmamı sağlayacak bir yol bul.

Sabahım Trevor'dan gelen bir listeye başlıyor, bana ne kadar kırılmış hissettiğimi, ne kadar kaybetmiş gibi hissettiğimi hatırlatıyor.

Ama artık biliyorum ki hiçbir zaman gerçekten sahip olmadım.

İşin komik yanı, günlük rutinimiz eskisine çok benziyor. Her sabah kahve içerken görüşüyoruz. Bazen bana o günkü planlarımı soruyor, ben de ona anlatıyorum. İşe gidiyoruz. İkimiz de her zaman çok çalıştık ve genellikle geç saatlere kadar çalıştık ve bu konuda hiçbir şey değişmedi.

Gerçek şu ki son birkaç aydır eve eskisinden daha erken geliyorum çünkü akşamları Trevor'la vakit geçirmekten keyif alıyorum. Bu hafta eve erken gelmeye özen göstermiyorum, bu yüzden genellikle sekiz ya da dokuza kadar evde olmuyorum.

Trevor da aynı saatlerde eve geliyor ve akşam yemeğini yine birlikte yiyoruz. Aynı şey değil ama yemeğimi alıp başka bir odada yemek bana küçük ve çocukça geliyor. Bu yüzden yemek yerken adada onun yanına oturuyorum -genellikle paket servis ya da hızlıca hazırlanacak bir şeyler- ve önemsiz şeyler hakkında konuşuyoruz, çok özel ya da kalbime yakın hissettirmeyen herhangi bir şey.

Sonra banyo yapıyorum ve yatakta kitap okuyorum ya da televizyon izliyorum. Trevor yatağa geldiğinde, bu benim için tüm günün en zor kısmı oluyor.

Bazen yatağın kendi tarafından bana bakar ve kalbim titrer.

Asla benden bir şey talep etmez ve istemediğimi bildiği konuşmaları zorla yaptırmaya çalışmaz.

Belli ki artık seks yapmıyoruz.

Uyumaya gidiyorum ve her sabah ajandamda başka bir ilk üç listesi beni bekliyor.

Çarşamba günü, gecenin bir yarısı tuvalete gitmek için uyandım ve ertesi sabah ilk iş olarak görmek zorunda kalmamak için listeyi çıkarıp atmaya gittim.

Seks yapmamak dışında rutinimiz o kadar da farklı değil.

Ama her şey bana farklı geliyor.

Tüm dünyam paramparça olduktan sonraki beşinci günde, sabah beş buçukta uyanıyorum. Günlerden Cuma ve bugün tam altı saat süren sıkıcı toplantılarım var. Yorgunum, üzgünüm, Trevor'a kızgınım ve kendime daha da kızgınım.

Günle yüzleşmek için yataktan kalktım.

Bir notun beni bekleyeceğini biliyorum, bu yüzden ilk iş olarak ajandama yöneliyorum.

Bugünün tarihini açıyorum ve kâğıdı çıkarıyorum.

1. *Bütün günümü Melissa'yı düşünerek geçirmemeye çalışıyorum.*
2. *Bütün gününü Melissa'yı düşünerek geçirmemeye çalış.*
3. *Bütün gününü Melissa'yı düşünerek geçirmemeye çalış.*

Nota bakarken gözlerim yanıyor ve elim gözle görülür şekilde titriyor.

Neredeyse bir hafta oldu. Daha iyiye gitmesi gerekiyordu.

İyiye gitmiyor. Daha

da kötüye gidiyor.

Ona inanmamak gittikçe zorlaşıyor.

Onsuz yaşamak zorlaşıyor.

Notu birkaç dakika elimde tutup kendimi toparlamaya çalışıyorum. Sonunda kâğıdı toparlayıp atabiliyorum.

Kahvemi alıyorum ve oturup o günkü planım üzerinde çalışmaya başlıyorum ama hiçbir şey yazamıyorum.

Beş dakika sonra pes ediyorum, son yudum kahvemi de bırakıyorum ve koşu bandında koşabilmek için egzersiz kıyafetlerimi ve ayakkabılarımı giymeye gidiyorum.

Vücudumdan başka bir şey hissetmeyene kadar koşuyorum. Elli yedi dakika. Zaman tutuyorum.

Sonunda indiğimde Trevor kalkmıştı. Hâlâ pijamalarını giymiş, telefonuyla uğraşıyor ve kahve içiyor. Kızarmış ve terlemiş bir halde topallayarak içeri girip buzdolabından bir şişe su aldığımda başını kaldırıyor.

"İyi misin?" diye soruyor.

Bu saçma bir soru. İyi olmanın yakınından bile geçmiyorum.

Ve bu beni çok kızdırıyor çünkü uzun zamanımı başkalarıyla ilgilenerek, kendimle ilgilenerek, hayatımın parçalarını bir arada tutarak geçirdim.

Sonra Trevor geldi ve tüm o parçaları parçaladı.

"Melissa?" Sesi yumuşak, hafif endişeli.

"İyiyim," diyorum ona, bir yudum su içtikten sonra ağrıyan bedenimi düzelterek uzaklaşıyorum. Duş almam ve giyinmem gerekiyor. İşe gitmem gerek.

Trevor'ı sonsuza dek unutmam gerekiyor ve bir daha hiç unutabilir miyim bilmiyorum.
olacak.

Günü atlattım ve son toplantım 6:03'te sona erdi. A

Son toplantıya katılan birkaç kadın toplantıdan sonra yemeğe çıkacaklardı ve beni de davet ettiler.

Ben de kabul ettim.

Eve gidip Trevor'la sessiz bir akşam yemeği beklemekten iyidir.

Bir Meksika restoranına gidip taco ve margarita içiyoruz. Çok gülüyoruz. Trevor ile olan ilişkimin detayları hakkında hiçbir fikirleri yok. Seksi reklamcıyla evli olduğumu biliyorlar ve bunun heyecan verici olduğunu düşünüyorlar ama sorularına kısaca cevap verdiğimde zorlamıyorlar.

Başka şeyler hakkında konuşuyoruz ve bütün hafta boyunca ilk kez kendimi neredeyse normal hissediyorum.

Trevor arıyor ama onunla konuşmak istemiyorum, bu yüzden telefonumu sessize alıyorum.

Üç margarita içiyorum ve uzun süre kalıyorum, çünkü çoğunlukla eve gitmek istemiyorum.

Restoran dairemizden bir milden daha az uzaklıkta ve içtiğim şeyle eve gitmemem gerektiğini düşünüyorum, bu yüzden onun yerine yürüyorum.

Dairenin kapısını 9:43'te açtım.

Trevor'la yüzleşmek için cesaretimi toplamaya çalışarak içeri giriyorum ama gün boyunca çok yorulmuşum ve alkolün etkisiyle kafam hâlâ biraz bulanık.

Çantamı yere bırakıyorum ve üzerimdeki takım elbisenin ceketini çıkarıyorum. Bugün etekli bir takım giydim çünkü güzel görünmek, kendimi yeniden güzel hissetmek istedim.

Birkaç derin nefes alıyorum.

Sonra birden Trevor orada belirdi. Tam önümde. İnce çizgili bir takım elbise ve beyaz gömlek giymiş, kravatını gevşetmiş ve yakasını açmış. Çorap giyiyor ama ayakkabı giymiyor.

"Nerelerdeydin?" diye sorarken sesi kalındı. Gözlerimi kırptırdım. "Ne?"

"Nerelerdeydin?" Sesi kızgın geliyor. *Kızgın*. Bana karşı.

"Yemekteydim. Nerede olduğunu sanıyordun?"

"Hiçbir fikrim yoktu. Kiminle akşam yemeği?" Yakınımda duruyor. Bana çok yakın. Çok güzel kokuyor. Onun tarafından kuşatılmış hissediyorum.

"İş yerinden birkaç kadınla. Ne fark eder ki? Senin derdin ne be?"

"Ve bana nerede olduğunu söylemek hiç aklına gelmedi mi?"

"Neden söyleyeyim ki?"

"Çünkü ilk evlendiğimizde birbirimizi programlarımızdan haberdar etmeyi konuşmuştuk. Ve nezaketen."

Tamam, şimdi ben de kızgıyım. Sanki bana saldırıyormuş gibi hissediyorum ve tek yaptığım kapıdan içeri adım atmak. Omurgamı sertleştirdim ve ona dik dik baktım. "Belki de evlendiğimizden beri bazı şeyler değişmiştir."

"Değişti mi?"

"Evet, öyle. Ve istediğim zaman, istediğim kişiyle yemek yiyebilirim. Orada durup bana yapamayacağımı mı söyleyeceksin?"

Gözleri yanıyor ve teni terden nemlenmiş. Ondan gelen sıcaklığı hissedebiliyorum ve bu beni de ısıtıyor. "Hayır, sana yemek yiyemeyeceğini söylemeyeceğim," diyor kabaca. "Ama yemekte olduğunu bilmiyordum. Bana altıda işten çıktığını ve eve hiç gelmediğini söylediler."

"Bunu sana kim söyledi?"

"Aradığımda telefonu açan ofisinizden biri." "İş yerimi mi aradın?"

"Evet, iş yerini aradım. Telefonuna cevap vermedin ve nerede olduğunu bilmiyordum." İçinde bir ateş var ve nereden geldiğini bilmiyorum.

Ama hissediyorum.

Her yerimde hissediyorum.

Tenimi kızartıyor, kanımı çarptırıyor.

Biriyle son birkaç aydır yaptığımız gibi düzenli ve zevkli bir şekilde seks yaptığınızda sorun budur.

Vücudunuz bunu istemeye devam ediyor. Beklemeye devam eder.

Ve zihniniz istemese bile tepki veriyor.

Vücudum şu anda kesinlikle tepki veriyor. Dünyada olmasını istediğim en son şey olmasına rağmen bacaklarımın arasında bir basınç oluşuyor.

Uygunsuz uyarılmayı görmezden gelerek, "Nerede olduğum seni ilgilendirmez" diyorum.

Daha da yaklaştı. Şimdi benden sadece birkaç santim uzakta. "Bu beni ilgilendirir. Şu anda benden nefret ediyor olman umurumda değil. Ben hâlâ senin kocanım."

Ondan nefret etmiyorum. Ondan hiç nefret edemedim. Ve şu anda arzu beni o kadar güçlü bir şekilde ele geçirmiş durumda ki, Trevor'a ne kadar dokunmak istediğimden, onun bana ne kadar dokunmasını istediğimden başka bir şey düşünmekte zorlanıyorum. "Şimdiye kadar sadece yarı zamanlı bir koca oldun, daha fazlasıymışsın gibi davranma."

Uzandı ve sol elimi tuttu, yukarı çekti ve oradaki yüzüklere dokundu. Benim aldığım evlilik yüzüğü ve onun bana verdiği nişan yüzüğü. Elimi kaldırıyor, böylece onlara bakmaktan kendimi alamıyorum. "Kendini daha güvende hissedeceksen bunu söyleyebilirsin ama bu hiçbir zaman doğru olmadı. Sen her zaman benim karımsın." Elimi bırakıp kendi elini kaldırıyor ve parmağındaki yüzüğe bakmamı sağlıyor. "Ve ben de her zaman senin kocanım. Bir şeyler seni incitmesin diye hayatını istediğin kadar bölümlere ayırmaya çalışabilirsin ama beni bölümlere ayıramazsın. Ben senin kocanım ve tam burada duruyorum."

Hızlı ve sert nefes alıyor. Yanakları hafifçe kızarmış. Ve Tanrım, gözlerindeki o ateş şimdi cayır cayır yanıyor.

Ben de nefes nefese kalıyorum ve kendimi ona uzanmaktan, onu kendime doğru çekmekten alıkoymak için sahip olduğum tüm disiplini kullanıyorum.

Hiçbir şey değişmedi.

O yapacağını yaptı ve ben de fark ettiğimi fark ettim. Ama hâlâ beni sertçe becermesini istiyorum.

Trevor şimdi gerçekten bana bakıyor. Gözlerinin gergin yüzümü, boğazımdaki zonklayan nabızı, ince bluzumun altından meme uçlarımdan nasıl gerildiğini aldığını görüyorum.

Yüzünde bir şeyler değişiyor ve bana doğru adım atıyor, böylece onunla arkamdaki duvar arasında sıkışıp kalıyorum. Göğsü göğüslerime değiyor ve nefesim kesiliyor.

"Ben senin kocanım," diye mırıldanıyor, gözleri beni sıcak ve sahiplenici bir şekilde okşuyor.

Yumuşakça inliyorum çünkü bacaklarımdan arasındaki ağrıyan basınç kaldırabileceğimden daha fazla. Trevor beni sadece gözleriyle beceriyormuş gibi hissediyorum.

Bileğimi tekrar tutup kaldırıyor ama bu sefer duvara yaslayarak kolumu yukarı ve yana doğru uzatıyor. Sonra aynı şeyi diğer kolumla yapıyor, böylece duvara yaslanıyorum, bluzum nefeslerimle hızla yükselip alçalan göğüslerime doğru gergin bir şekilde çekiliyor.

"Ben senin kocanım," diyor tekrar, sesi de bakışları kadar erotik.

Gözlerimi kapatıyorum, artık bedenimin bu kadar çok istediği şeyle savaşmaya çalışmıyorum.

Gördün mü, bunu isteyen sadece bedenim değil. "Söyle," diyor kulağıma karşı.

Tekrar inliyorum.

"Söyle." Şimdi başını eğmiş, dili nabız noktama değiyor ve beni zevkten sarsıyor.

"Sen benim kocamsın," diye fısıldıyorum.

Vücudunu hiç kıpırdatmıyor, başını eğmiş, elleri hâlâ bileklerimin üzerinde. Pantolonundaki şişkinliği hissedebileceğim kadar yakınımda. O da en az benim kadar tahrik olmuş durumda. "Bana ne istediğini söyle, bebeğim."

Bunu istemek istemiyorum ama istiyorum. O kadar çok istiyorum ki, istemekten zor nefes alıyorum.

"Bana ne istediğini söylemelisin," diye geveliyor, o kadar gergin ki neredeyse titriyor. "Sen istemediğin sürece bunu şu anda yapamam."

Anlıyorum.

Tabii ki anlıyorum.

Bunu benden alamaz. Onun yerine vermesi gerekiyor.

Ben de ona gerçeği söyledim. "Beni becermeni istiyorum, Trevor."

Boğazının altından inliyor ve sonra sert bir öpücüğün içine eğiliyor. Bir dakika boyunca beni duvara yaslıyor ve ben onun zayıf gücü karşısında çaresiz kalıyorum. Sonra bileklerimi serbest bırakıyor ve kollarımı boynuna doluyorum, dili benimkine doğru kayarken sıkıca tutunuyorum.

Kısa sürede o kadar muhtaç hale geldim ki ceketini pençeliyor, ellerimle teni arasındaki kumaş katmanlarından nefret ediyorum. Eteğimi yukarı kaldırıyor, ben de bir bacağımı onun kalçalarına doluyorum. Kendimi ona sürtüyorum, sürtünmeden dolayı ağzına doğru inliyorum.

Sonunda öpüşmeyi kesiyor ve bluzumu çekip açıyor. Göğüslerimden birini sütyenimin kabından çıkarıyor ve diliyle meme ucunu okşuyor. Tırnaklarımı boynunun arkasına geçirerek ona doğru kıvrılıyorum.

İkimiz de ön sevişme için fazla ileri gitmiştik. Tekrar doğrulduğunda, kemerine uzanıyorum ve aceleyle pantolonunu çözüp ereksiyonunu çıkarıyorum. Bacaklarımı onunkilerin iki yanında olacak şekilde hareket ettiriyor ve sonra dizlerini hafifçe bükerek girişime doğru pozisyon alıyor.

Beni popomdan tutup kaldırırken, "Bacaklarını etrafıma sar bebeğim," diyor. Dediğini yapıyorum. Sert, ateşli ve büyüktü ve çok geçmeden tamamen içime girdi. İtmeye başlarken beni duvara yaslıyor.

Bu pozisyonda tam itiş yapamıyor ama önemli değil. Kollarım ve bacaklarımla ona tutunuyorum, pelvisimi ona doğru sallıyorum. Çabayla homurdanıyor ve vücudum duvara çarparken ben de ona uygun sesler çıkarıyorum. Klitorisim dolaylı bir sürtünme yaşıyor ve pozisyonun verdiği rahatsızlık beni daha da tahrik ediyor.

Ham, çaresiz, hayvani ve birbirimize açız. Beni bu şekilde almasına ihtiyacım var. Asla durmasını istemiyorum.

Doruk noktam inanılmaz bir şekilde yaklaşıyor. Zevk yoğunlaştıkça yüksek sesle, kesik kesik sesler çıkarıyorum.

Trevor kulağıma karşı homurdanıyor ve nefes nefese kalıyor. Yakın olduğunu biliyorum.

O

da. "Tekrar söyle," diye geveliyor.

Yaklaşan orgazmım yüzünden neredeyse hıçkıra hıçkıra ağlıyorum ama biliyorum ki

tam olarak ne hakkında

konuştuğunu. "Söyle."

"Sen benim... kocamsın." Tüm vücudum titremeye başlıyor. Kulağa zevk gibi gelen bir sesle inliyor. "Tekrar."

"Sen benim kocamsın."

"Yine."

Şimdi boşalıyorum ve bedenim zevkten patlarken kelimeler boğazımda düğümleniyor. "Sen... benim kocamsın."

"Evet. Evet, öyleyim. Siktir, bebeğim, evet." Son birkaç kez beceriksizce beni itiyor ve kendini bırakırken yüzü buruşuyor. "Ben... senin... kocamım." Son kelimelerde içime giriyor.

Sanki beni ilkel bir şekilde sahiplenmiş gibi hissediyorum.

Sonunda kalçalarını geri çekip ayaklarımı yere doğru kaydurmama izin verdiğinde hâlâ inliyorum. Ayağa kalkamıyorum, bu yüzden ceketinin ön tarafına tutunuyorum.

Az önce aramızda olanları düşünmeye başlamamın hiçbir yolu yok. Nefesimi bile tutamıyorum.

Vücudum sıcaklıkla ve derin bir tatminle zonkluyor. Tam olarak istediğini elde etti.

Ama ben almadım.

Ne istediğimi bile bilmiyorum.

Trevor'ın giysilerinin altından ter damlıyor ve boğuk boğuk nefes alıyor. Başını öne eğiyor ve alnını benimkine yaslıyor. "Melissa."

Bir an için donup kalıyorum, kalbim, zihnim ve bedenim ne söyleyeceğini duymayı bekliyor.

Sonra hatırlıyorum ki, o söylese bile buna inanabileceğimden emin değilim.

Parmaklarımı açıyorum, ellerimi göğsüne yaslıyorum ve onu itiyorum. Fazla güç kullanmıyorum ama o hemen geri çekiliyor.

Derin bir nefes alırken ağzı buruşuyor. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez," diyorum.

"Değiştirmez mi?"

"Neyi değiştirebilir ki?"

"Ben... Bilmiyorum. Ama bunu sen istedin. Beni sen istedin."

Birkaç saniye ona baktım.

O haklı ve ikimiz de bunu biliyoruz.

Ama seks sekstir ve aramızdaki sorun her zaman çok daha derin olmuştur.

Şimdi ona zalimce bir şey söyleyebilirim. Bir yanımda beni kontrol edemediğini kanıtlamak istiyor.

Ama yapmıyorum. Onu daha fazla incitmek istemiyorum. Ama kendimi de incitmek istemiyorum.

Bu yüzden söyleyebileceğim tek şeyi söyledim. "Ben banyo yapıp yatacağım."

Onu giriş holünde, gevşek kravatı ve buruşuk takım elbisesiyle bırakıyorum.

• • • •

Ertesi gün, TREVOR Cumartesi günleri her zaman yaptığı gibi günü ailesiyle geçiriyor, böylece ben de istediğimi yapmak ve onu görme konusunda endişelenmemek için boş bir güne sahip oluyorum.

Kafam her zamankinden daha karışık. Dün onunla seks yapmamalıydım.

Bütün gün ne yapacağımı bilemediğim için kız kardeşlerimi arayıp öğle yemeği yemek isteyip istemediklerini sordum.

İkisi de evet diyor ama bir planları olmadığı için mi yoksa benim için endişelendikleri için mi bilmiyorum.

Her iki durumda da, bir barbekü mekanına gittik ve çok fazla yedik.

İlk başta sıradan şeyler hakkında konuştuk. Sonra birkaç dikkatli soru sormaya başladılar. Sonunda hepimizin gerçekten konuşmak istediği konuya girdik.

Onlara bu hafta Trevor'la neler olduğunu genel hatlarıyla anlatıyorum.

Onlara dün gece seks yaptığımdan bahsetmiyorum. Ve onlara ilk üç listesinden de bahsetmiyorum.

İkisi de özel hissettiriyor. Sadece Trevor ve benim aramda.

"Kulağa korkunç geliyor," diyor Chelsea bitirdiğimde. "Pop'a karşı korkunç davrandığını biliyorum ama bunun için üzgün değil mi?"

"Sanırım."

"Üzgün olduğunu söyledi, değil mi?" "Evet."

"Ve sen onu gerçekten affedemiyor musun?" "Ben... bilmiyorum."

"Neden affedemiyorsun?"

Ve bu da meselenin özüne iniyor. "Çünkü ona inanabilir miyim bilmiyorum."

Chelsea endişeli ve mutsuz görünüyor, Trevor ve benim için birkaç hafta önce kendi ayrılığından daha fazla üzgün. "Pazar gecesi olanlar hakkında ne diyor?"

"O..." Yüzümü buruşturdum. "Hiçbir şey söylemedi. Bu konuşmayı yapmak istemiyorum."

"Yani bu konuyu onunla hiç konuşmadın mı?"

Chelsea'nin dehşete düşmüş yüzü kendimi suçlu hissetmeme neden oluyor ve bu da savunmamı güçlendiriyor. "Beni incitecek bir şey hakkında onunla konuşmak zorunda değilim."

"Ama belki de iyi bir açıklaması vardır."

"Yapamam." Başımı sallıyorum ve sallamaya devam ediyorum. "Yapamam." "Neden?"

Cevabı biliyorum ama söyleyemiyorum.

Sam konuşmanın büyük bölümünde sessiz kaldı ama şimdi usulca, "Çünkü ona inanacağından korkuyor. Onu affetmek isteyeceğinden korkuyor."

"Belli ki beni her şeye ikna edebilir," diye itiraf ediyorum. "Beni her şeye ikna edebilir. Ben onun gerçekten... Ya ona inanırsam, onu affedersem ve her şeye yeniden kanarsam?"

"Yapmamalısın," diyor Sam farklı bir ifadeyle. Sanki kararını vermiş gibi.

"Ama Sam-" diye başlar Chelsea.

"Neden yapsın ki? Adam onun hakkında iğrenç bir şekilde konuşan iğrenç bir domuz. Belli ki onun hakkında böyle düşünüyor. Değil mi?"

Daha hızlı nefes almaya başlıyorum ve ilk içgüdüm tartışmak.

Ama Sam haklı. O her zaman haklıdır.

"Ve eğer senin hakkında böyle düşünüyorsa," diye devam ediyor Sam, "o zaman belli ki sana başından beri böyle davranıyor olmalı. Bir nesne gibi. Sadece kullanılmak için."

Körü körüne ona

bakıyorum. "Değil mi?"

diye soruyor.

"Pek sayılmaz. Yani, bana karşı her zaman çok iyi davrandı.

Ama belki de..."

"İyi biri gibi mi davranıyordu?" Sam'in sesi jilet gibi keskindir. "Eminim öyleydi. Çünkü senden tek istediği o reklam kampanyasıydı. Ve bu gerçekleşene kadar seni parmağında oynatmak zorunda."

Sam'in neden bu kadar kaba davrandığını anlamıyorum. Daha önce hiç böyle davranmazdı. Ama belli ki Trevor'ın davranışı onu gerçekten dehşete düşürmüştü. "Zaten büyük kısmı tamamlandı. Reklamlar hazırlanıyor ve ona yaptığı iş için ödeme yaptık bile."

Chelsea kaşlarını çatmış, Sam ve bana bakıyor.

Sam, "O zaman senden daha fazlasını istiyor olmalı. Babamın parasını istiyor olmalı ve bunun için seni kandırmayı umuyor."

Bu kadar saçma bir şey karşısında hayretler içinde ona bakakalıyorum. En kızgın olduğum zamanlarda bile böyle bir şeye inanmamıştım. "İmkânı yok. Yani, aklında böyle bir şey olsa bile, ki yok, bunu evlilik sözleşmesine yazdık. Babamın parasını almasına imkân yok. Asla."

"Evlilikten elde edebileceği başka bir şey yoksa, o zaman açıkça ayrılmak istiyor. Şu anda bir boşanma avukatıyla konuşuyor olmalı. Yani, senden istediğini almışken ve çıkarıcı, bencil bir pislikten başka bir şey değilken neden seninle evli kalsın ki?"

"Ayrılmak istiyor gibi görünmüyor." Kelimeleri yavaşça söylüyorum, söylerken de iyice düşünüyorum.

Sam haklı. Trevor beni Pop' a söylediği kadar az önemsiyorsa neden benimle evli kalmak istesin ki?

Bu hiç mantıklı gelmiyor.

Sam'in sinsi bir bakışını yakaladığımda, birden ne yaptığını anlıyorum.

Duygusal durumum beni normalden daha yavaş yapıyor. Sam'in sinsi yöntemlerini yakalamakta genellikle daha iyiyimdir.

"Ne yaptığını biliyorum," diyorum ona, gözlerimi devirerek ama pek de sinirlenmeden. "Sırf bana birkaç şeyi itiraf ettirmek için ona karşıymışsın gibi davranıyorsun."

Chelsea kıkırdadı. "Ona ne olduğunu merak ediyordum. Trevor'a karşı hiç böyle bir şey hissetmemişti."

"Ama düşünmeye değer, değil mi?" Sam örgüsünden kayan birkaç tutam saçı geriye iterek sordu. "Trevor'ın seninle gerçekten evlenmek istemediği sürece bu evliliği sürdürmesi için tek bir neden bile düşünemiyorum."

"Ne dediğini biliyorsun," diyorum hafif titrek bir sesle.

"Biliyorum. Söylediği şey de berbat bir şeydi. Eğer biri benim hakkımda böyle bir şey söyleseydi, ben de çok kızardım. Ama neden bu senin için her şeyi değiştirmek zorunda? Neden sadece çok yorgun olduğu ya da duygusal olarak çok bitkin olduğu için söylediği bir şey olamıyor?"

Yoksa Pop'a o kadar kızdı ki sırf sussun diye aklına gelebilecek en kötü şeyi söylemeye razı mı oldu? Neden aslında hislerini yansıtmayan aptalca bir şey söylemiş olmasın?"

Buna verecek bir cevabım yok ve bu beni korkutuyor. Hem de çok korkutuyor.

"Bence de öyleydi," diye araya giriyor Chelsea. "Kötüydü ama sıradan bir kötüydü, bir ilişkiyi yok edecek kadar kötü değil. Değil mi?"

"Bana normal kötüden daha kötü geliyor."

"Neden?"

Cevap

vermiyorum.

Cevap

veremem.

Bilmiyorum işte.

Sam çoğunlukla boş olan tabağını bir kenara itiyor ve kollarını masanın üzerinde kavuşturuyor. "Düşünmen gereken bir şey var. Trevor'a açılman, ona güvenmen, onunla gerçekten bir ilişki içinde olman uzun zaman aldı. Bu senin için çok zordu. Bunu hepimiz biliyoruz ve nedenini de biliyoruz. O yüzden belki de mesele söyledikleri için onu affedememek değildir."

Sanki doğru, gerçekten duymak istediğim bir şey söylemek üzereymiş gibi geliyor. Titrek bir nefes alıyorum.

Sam devam ediyor: "Tamamen yanılıyor olabilirim. Ben ilişkiler hakkında ne bilirim ki? Hayat hakkında bildiklerimin çoğu kitaplarda okuduklarımdan ibaret. Ama belki de onu affedemeyeceğini düşündüğün için değildir. Bu yüzden onunla konuşmaktan korkuyorsun. Çünkü onu affedebileceğini biliyorsun. Çünkü bir parçanız onu *çoktan* affetti. Ve bunu kabul ettiğiniz anda, zor bir şeyi kabul etmek zorunda kalacaksınız. Ona güvendiğinizde bile bazen sizi hayal kırıklığına uğratacaktır. Niyeti bu olmasa da zaman zaman sizi incitecektir. Onu sevmenin tamamen güvenli olmasını bekliyorsunuz, ama asla öyle olmayacak. Çünkü Trevor kitap sayfalarından fırlamış kusursuz bir kahraman değil. O bir insan ve insanlar her zaman doğru olanı yapamazlar."

Şimdi ellerim titriyor ve yüzüm solmuş gibi hissediyorum.

Çünkü Sam, başından beri bir şekilde bildiğim ama kendime ifade edemediğim şeyi kelimelere döktü.

Dehşete düştüm.

Tamamen dehşete düştüm.

Eğer bu sefer Trevor'ı affedersem, sonunda yine beni incitecek.

"Gerçekten senin için deli olduğunu düşünüyorum," diyor Chelsea. koluma dokunmak için. "Kendim için erkekler konusunda çok zeki olmayabilirim ama başkaları için bu konuda oldukça iyiyim."

"Sen de onu seviyorsun," dedi Sam. "Bunu inkâr etmenin bir anlamı yok." "İnkâr etmiyorum."

"O zaman tek yapmanız gereken risk almaya değip değmeyeceğine karar vermek. Bu her zaman bir risk olacaktır. Hiçbir zaman tamamen güvenli olmayacak. Ama sizin için buna değer mi? Bunu yapmak zorunda değilsiniz. Belki de hayatının onsuz daha iyi olacağına karar verirsin. Ama belki de olmaz. Karar vermeniz gereken şey bu."

Eve geldiğimde başım dönüyordu.

Daire boş, sessiz. Trevor hala dışarıda. Günü ailesiyle geçiriyor. Hayatını bensiz yaşıyor.

Böyle yapmaya devam edecek. Bu noktadan itibaren günlerin akıp gittiğini görebiliyorum. Sekiz ay daha bu rutin devam edecek, birlikte yaşıyormuşuz gibi davranacağız ama değerli hiçbir şey paylaşmayacağız. Sonra anlaştığımız gibi benden boşanacak. Ben taşınacağım, o da yoluna devam edecek. İşini büyütmeye devam edecek. Ailesine bakmaya devam edecek. Bir gün sorunları ve takıntıları olmayan bir kadın bulacak, onun gerçekte kim olduğunu görecek, ona tutunacak ve asla bırakmayacak bir kadın. Onunla evlenecek. Çocukları olabilir. Mutlu olacak.

Ve ben hala yalnız olacağım.

Bu gelecekte nefret ediyorum. *Nefret* ediyorum. Hayali midemi bulandırıyor, boğazıma düğümleniyor, öğürmek istiyorum.

Belki de Trevor şu anda beni geride bırakarak o geleceğe doğru ilerliyordur.

Evlilik cüzdanı ve ikimizin de taktığı yüzükler dışında onu bana bağlayan hiçbir şey yok.

Yüzüklerime bakmak için elimi kaldırıyorum. Daha dün yüzüklerimi yüzüme d o ğ r u tuttu, onları görmemi ve kabul etmemi sağladı.

Ben dağılmaktan başka bir şey yapamazken onun neden hâlâ benim kocam olmak istediği konusunda hiçbir fikrim yok.

Eve dönerken durup birkaç yiyecek aldım, onları y e r l e ş t i r d i m ve kanepeye yığılmadan önce bir şişe maden suyu aldım.

Orada uzanıp tavana bakıyorum.

Ne kadar sürdüğü hakkında hiçbir fikrim yok.

Sonunda kafamın arkasında bir şey duyuyorum ama sesin kaynağını algılayamıyorum. Sanki bir vuruş gibi. Belki de kalbimdir.

Kalbim değil.

Ön kapı olduğunu fark edince doğruluyorum. Kapımı kim çalıyor olabilir?

Bunu öğrenmenin tek yolu cevap vermektir, bu yüzden kendimi koltuktan kaldırdım ve kapıyı açmak için acele ettim.

Göz kırpıyorum.

Gelen Chuck'tı, binanın hafta sonu kapıcısı.

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "Selam, Chuck."

"Merhaba Bayan Greyson," diyor sırtarak. "Bunlar sizin için geldi." Bana bir buket pembe lale uzattı.

Onlar çiçekçi teslimatı değil. En azından ben hiç böyle bir teslimat görmedim. Vazoda süslü bir aranjman değiller. Gelişigüzel bağlanmış ve kağıda sarılmışlar. Trevor'ın pazar günü bana sokak pazarından aldığı lalelere benziyorlar. Onları kabul ediyorum, yüzümde patlayabilecek bir bombaymış gibi özenle tutuyorum. "Onlar için aşağı gelirdim."

"Biliyorum Bayan Greyson," diyor Chuck. "Ama vardiyamın sonu geldi ve sizi yolculuktan kurtarayım dedim." Hâlâ sanki çok önemli bir sırrı varmış gibi gülümsüyor.

Bunları nasıl anlayacağıma dair hiçbir fikrim yok, bu yüzden ona teşekkür ediyorum.

O gidiyor ve ben kapıyı yavaşça kapatıp çiçekleri lavaboya taşıyorum. Onları bir vazoya koymam gerekecek.

Tekrar lalelere bakıyorum.

Sonra ipin altına sıkıştırılmış katlanmış bir kâğıt olduğunu fark ediyorum.

Onu çıkarıp çiçekleri tezgâhın üzerine bırakıyorum.

Basılı bir çiçekçi kartı değil. El yazısıyla yazılmış bir not. Yazı Trevor'a ait. Nerede görsem tanırım.

Seni özledim.

Tek söylediği bu.

Son bir haftadır her sabah göğsümde büyüyen acı yumağı, küçük notu okuduğumda aniden patlıyor.

Gözyaşlarına boğuldum.

Titreyen omuzlardan ve akan birkaç damla gözyaşından bahsetmiyorum. Yıllardır ilk kez hüngür hüngür ağlıyorum.

Yıllardır.

İlk hıçkırık içimi acıyla parçalıyor, dizlerimi büküyor. Hıçkırıklarım arttıkça ayaklarım yerden kesiliyor. Sonunda

mutfağın zemininde, bir elimde notu tutarak yüksek sesle, dağınık spazmlar halinde ağlıyorum.

Trevor birkaç dakika sonra beni orada buluyor.

Daireye girdiğinin farkında bile değilim ama yaklaşırken kokusunu alabiliyorum. Emek gibi, güneş ışığı gibi, Trevor gibi kokuyor ve bu beni daha da ağlatıyor.

"Kahretsin, Melissa," diye nefes alıyor aceleyle mutfağa girdiğinde. "Kahretsin, sorun ne? Ne oldu?"

Bana ne olduğunu soruyor.

Gerçekten ne olduğunu soruyor.

O oldu.

Trevor Bentley başıma geldi ve o zamandan beri hiçbir şey eskisi gibi olmadı.

Küçük bir bilinç titreşimi bana ağlamayı kesmem gerektiğini söylüyor. Mutfağın zemininde bu şekilde hüngür hüngür ağlayarak aşağılayıcı bir karmaşa yaratıyorum. Ama duramıyorum.

Şimdi başladım, duramıyorum.

Dört adım atarak yanıma geldi ve kendini yere bıraktı. Gözyaşlarımdan yüzünü bile göremiyorum. Beni kollarının arasına alıp kendine doğru çekerken sesi derin bir endişeyle boğuklaşıyor. "Yüce İsa, bebeğim, beni korkutuyorsun. Bana sorunun ne olduğunu söylemelisin."

Çaresizce gömleğinin içine hıçkırıyorum. Dışarı çıkmış gibi kokuyor.

Muhtemelen ailesiyle balığa çıkmıştır.

Bir cumartesi onlarla gelmeme izin vermişti.

"Melissa, lütfen." Bir koluyla beni sıkıca tutuyor, diğeriyle sırtımı okşuyor. "Lütfen söyle bana-"

Sözlerine ara veriyor ve nedenini bilmiyorum.

Sonra hafifçe geri çekiliyor ve elime uzanıyor. Parmaklarımı nazikçe nottan ayırıyor. Buruşuk kâğıt parçasına bakıyor. "Bekle bir dakika. Bekle bir dakika. Bunun için mi ağlıyorsun?"

Titriyorum, sızlanıyorum ve birkaç kez hıçkırıyorum.

"Ama..." Yanımda yerde oturuyor, bir dolaba yaslanmış, bacakları dizlerinden hafifçe bükülmüş. Notla yüzüm arasında şaşkın şaşkın bakıyor. "Ama benim için asla ağlamayacağını söylemiştin," diye mırıldanıyor. "Senin için ağlayacak kadar önemli olmadığımı söylemiştin."

Sonunda kelimeler boğazımdaki hıçkırıklara karıştı. "Ve sen bana *inandın* mı? Tabii ki senin için ağlıyorum! Seni aptal, bilgisiz pislik. Bunu bana sen yaptın! Mükemmel bir hayatım vardı ve her şeyi gayet iyi idare ediyordum. Sonra sen sırtışıyla, iğrenç kaşınla, bana pek çok şey hissettiren vücudunla ve... kalbinle geldin. Ve hayatımı bir buldozer gibi yıktın!" Aynı anda hem ağlıyor hem de ona izin veriyorum. "Her şeyi yıktın ve sonra yeniden inşa ettin. Sana güvenmemi sağladın. Sana ihtiyaç duymamı sağladın. Ve sonra beni... seni sevmeye zorladın. Sonra hepsini elimden aldın!"

Yüzüne garip bir şeyler oluyor. Derin ve sarsıcı bir şey. Nefes kesici bir şey. Son kelimededen sonra tekrar hıçkırmaya başladığımda, boğuk bir ses çıkarıyor ve beni kollarına geri çekiyor.

"Hayır, hayır, hayır, bebeğim. Onu senden ben almadım. Senden asla almayacağım. Tanrım, sana inanamıyorum. Bu gerçekten... Siktir, bebeğim, hepsi hala senin. Ben hala seninim. Her zaman senin olacağım."

Hıçkırıklarım boğazımda düğümleniyor, yüzümü omzuna gömüyorum. Ama kollarını sıkmaya devam ederken, ikimizi de sallamaya devam ederken bana mırıldandıklarını duyuyorum.

Ondan duymak istediğim o kadar çok şey var ki, hayal görüyor olmaktan korkuyorum.

Bir dakika sonra, "Kahretsin, Melissa, burada ölüyorum. Bir dakikalığına ağlamayı kesebilir misin?" Başını eğip saçlarımı okşuyor. "Sonra istediğin kadar ağlayabilirsin. Söz veriyorum ağlayabilirsin. Ama şu anda benim de dünyamı alt üst eden bir şey oluyor. Ve benim... Doğru anlayıp anlamadığımı bilmem gerek."

Sesi ciddi, muhtaç, neredeyse çaresiz geliyor. Eskiden olduğunu düşündüğüm Trevor'dan tamamen farklı.

Bir dakikamı alıyor ama hıçkırıklarım sonunda ara sıra titreyip koklamaya dönüşüyor. Hâlâ tamamen ona yaslanmış durumdayım. O hala beni sıkı sıkı tutuyor.

Parmaklarını saçlarımda gezdiriyor ve mırıldanıyor: "İşte böyle. İşte böyle. Teşekkür ederim" diye mırıldanıyor ben sessizleşirken.

Başımı omzundan kaldırdığımda bana ironik, kendini küçümseyen bir bakış atıyor. "Belki gidip kanepede oturabiliriz. Gerçekten zor bir hafta geçirdim ve dün duvara karşı seks yaptık. Sırtım bu şekilde yerde durmaktan ölüyor."

Islak ıslak kıkırdıyorum.

Ayağa kalkarken yüzünü buruşturuyor ve sonra benim de kalkmama yardım etmek için uzanıyor. Kanepeye doğru ilerliyoruz ve oturur oturmaz beni kolunun kıvrımına çekiyor.

Nefes veriyorum ve yanağımı göğsüne bastırıyorum. Başka bir yerde olmak istemiyorum. Sadece burada. Hayatımın sonuna kadar burada.

Başımın yanını öpüyor. "Lütfen Pazar gecesi için ne kadar üzgün olduğumu söylememe izin verir misin? Öyle demek istemedim. O gece çok gergindim. Ailemle olan şey ve senin yanında kendimi çok savunmasız hissediyordum. Buna alışık değilim ve iç savunmamı geri alamadım. Sana davranışları yüzünden babama hep çok kızgınım. Birden patladım. Onu incitmek istedim ve aklıma gelen en kötü şeyi söyledim. Bu yanlıştı. Çok yanlıştı. Babama karşı kendimi kontrol etmeliydim. Ve asla böyle bir şey söylememeliydim. Hiç kimse hakkında. En azından senin hakkında."

Bu sözler bana doğru geliyor. Ona inanıyorum. Bir şekilde hep inanacağımı biliyordum.

Hâlâ ona yaslanıyorum, bu yüzden gözlerine bakmıyorum. Gerçeği bu şekilde itiraf etmek daha kolay. "Bunun beni gerçekten umursamadığın anlamına geldiğini düşünmüştüm. Beni sadece kontrol edilmesi gereken bir nesne olarak gördüğünü. Ben... bununla yaşayamazdım."

"Bunu biliyorum. Sana ne yaptığımı bilmediğimi mi sanıyorsun? Daha yeni açılmaya başlamıştın. Bana güvenmeye başlamıştın. Beni kabul etmen için uzun süre çok çalıştım ve sonra zayıf, aptal bir anda bunu tamamen yok ettim. Bunun için çok üzgünüm bebeğim."

Burnumu çektim ve başımı salladım.

"Ama bu benim de hatam." "Hayır, değil. Hepsi benim suçum."

"Gerçekten öyle değil. Her şeyi berbat ettin ama zaten uçurumun kenarında olmasaydım bu her şeyi mahvetmezdi. Daha önce hiç ilişki yaşamadım. Başka birine bağımlı olmaya alışık değilim."

"Bunu biliyorum. Bu yüzden daha iyisini yapmalıydım. Bana güveniyordun. Sonunda içeri aldığın kişinin ben olması benim için çok özeldi. Ve ben seni hayal kırıklığına uğrattım. Bunu bir daha yapmayacağım."

"Evet, yapacaksın," diye mırıldandım. Sertleştiğini hissediyorum, o yüzden devam ediyorum. "Umarım çok değil, ama ara sıra. Ve ben de seni hayal kırıklığına uğratacağım. Ama sonunda anladığım şey şu. Sana güvenmek istiyorum."

"Yapabilirsin. Söz veriyorum yapabilirsin. Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Bana güvenmen için aylarca çalıştım. Göle geldiğin o gün her şeyi berbat ettiğimi düşündüm. Çok hızlı hareket ettiğimi ve seni ürküttüğümü düşündüm. Ben de yavaş hareket etmeye geri döndüm. İlk seferinde bunu başarmak için çalıştım ve sen bana tekrar güvenene kadar ne kadar ay sürerse sürsün çalışacağım. Vazgeçmiyorum. Gitmene izin vermeyeceğim. Gerekirse hayatımın sonuna kadar bunun için çalışacağım. Bir gün bana tekrar güveneceksin."

Küçük aptalca bir kıkırdama yaptım.

Eli hâlâ saçlarımın üzerinde. "Bana gülüyor musun? Gerçekten mi? Burada içimi döküyorum."

Dudaklarının kenarından öpebilmek için doğruluyorum. "Öyle olduğunu biliyorum. Bunun gerçekten olduğuna inanamıyorum. Ama gülüyorum çünkü sana güvenmek istediğimi söylediğimde, bunu artık yapamayacağımı kastetmiyorum. *Yapabilirim* demek istiyorum. Sana güvenmek istiyorum, o yüzden güveneceğim. Artık bunu yapabileceğimi biliyorum. Daha önceki sorunum hep kendimi geri çekmem, güvenli olmasını beklememdi. Artık beklemiyorum."

Bir an bana bakıyor ve sonra yüzü kısa bir süre için buruşuyor. Başımı iki elinin arasına alıyor ve beni öpüyor. Derin. Tutkulu. Biraz beceriksizce.

Çok güzel.

Trevor ağzını benimkinden ayırana kadar bir ya da iki dakika geçiyor. Nefes nefese kalmıştı ve gözleri tanıdığım bir şeyle parlıyordu. Benim de hissettiğim bir şey.

Sevinç gibi bir şey.

"Doğru anladığımdan emin olmak için soruyorum," diyor, "beni seviyor musun?"

Bu doğru, değil mi?"

İçimden bir heyecan dalgası geçiyor. "Evet. Bu doğru. Seviyorum. Seni seviyorum."

İnliyor ve beni sert bir kucaklamanın içine çekiyor. "Tanrım, bebeğim, ben de seni seviyorum."

• • • •

KOLTUKTA OTURUYOR, konuşuyor, öpüşüyor ve uzun süre kendimize gelmeye çalışıyoruz. Sonunda işemek için kalkmam gerekiyor ve döndüğümde Trevor telefonla konuşuyor.

Bana biraz utanmış gibi mahcup bir bakış atıyor. Ayağa kalkıyorum ve konuşmanın onun tarafını dinliyorum.

Diyor ki, "Evet. ... Evet, haklıydın. Artık her şey yolunda. ... Evet, eminim çiçekler işe yaramıştır. Onlar konusunda haklıydın. ... Sana her şeyin yolunda olduğunu söyledim. Evet, her şeyi hallettik.

... Evet, eminim gelecek hafta bizimle göle gelmek isteyecektir.

... Hayır, artık duygusal bir enkaz olmayacağım. ... Hayır, bu akşam yemeğe geleceğimizi sanmıyorum. Belki yakında. ... Tamam, tamam. Evet, haklıydın. Tamam, cidden anne, Melissa burada duruyor. Şimdi kapatmam lazım. ... Evet, biliyorum. Bunu ona söyleyeceğim. ... Söz veriyorum. ... Ben de seni seviyorum. ... Tamam, güle güle anne. Babama da güle güle de."

Telefonu kapatırken inliyor ve ben de yanına gidip kendimi kanepeye bırakırken gülüyorum. "Bugün çiçekleri annen mi düşündü?"

"Evet. Ben... Ailem bugün berbat durumda olduğumu biliyordu. Endişelendiler ve bu konuda beni yalnız bırakmadılar. Annem adım atması gerekenin ben olduğumu söyleyip duruyordu. Ona çabaladığımı söyleyip durdum ama o yeterince çabalamadığımı düşünüyordu. Bu yüzden sana çiçek almayı kabul edene kadar beni rahat bırakmadı."

"Nasıl oldu da onları birkaç saat içinde böyle teslim ettirebildin?"

"Teslim edilmediler. Markete gidip aldım ve notu yazdım. Sonra aşağıda kaldım ve Chuck'tan onları sana getirmesini istedim."

Gülümsüyorum. "Yukarı çıktığında gizliden gizliye memnun görünmesine şaşmamalı. Senin aşağıda beklediğini biliyordu."

"Evet." İnliyor ve geriniyor. "Lanet olsun, sanki bir savaştan çıkmış gibiyim. Neredeyse hayatının aşkını kaybediyorsun.

bir adamın."

"O zaman belki de dinlenmelisin."

"Kalkmak istemiyorum."

"O zaman burada dinlen. Ben de seninle dinleneceğim."

Bana biraz şüpheli bir bakış fırlattı. "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten. Benim de yorgun olmadığımı mı sanıyorsun? Az önce yarım saat kadar ağladım ve yıllardır ağlamamıştım. Uzan, ben de seninle uzanayım. Belki uyuyabiliriz."

Kanepeye uzanıyor ve beni vücudunun uzunluğuna rahatça bastırmam için aşağı çekiyor. "Belki başka bir şey de yapabiliriz."

"Önce uyku. Sonra seks. Şu anda soyunamayacak kadar yorgunum."

Beni usulca öpüyor ve sonra kollarını etrafımda gevşetiyor. "Tamam. Kulağa bir plan gibi geliyor."

Ben bir şey hatırlayana kadar birkaç dakika memnun bir sessizlik içinde yattık. "Annene bana ne söyleyeceğine dair söz vermiştin?"

"Oh. Sana şunu söylememi istedi..." "O da seni seviyor" diye bitirmeden önce tereddüt etti.

Bir an için donup kaldım.

"Kahretsin," diyor Trevor. "Bu seni ürküttü mü? O da öyle biri. Bilirsin işte. O-"

"Beni ürkütmedi. Bu... bu gerçekten çok tatlı." Biraz burnumu çektim. "Yine ağlamaya başlamayacaksın, değil mi?"

"Tabii ki başlamayacağım." Avuç içimi onun yan tarafına doğru kaydırıyorum, zayıf ve sıkı vücudunu hissetmek hoşuma gidiyor. "Harika bir anneye benziyor."

"Öyle. Hem annem hem de babam öyle. Onları seninle paylaşmaktan mutluluk duyacağım."

"Teşekkür ederim." Gözlerimi kapatıp tekrar rahatlarken gülümsüyorum.

Tam uykuya dalmak üzereydim ki Trevor kalın bir sesle mırıldandı: "Bil diye söylüyorum, bir daha her şeyi berbat etmeyeceğim."

"Ne?"

"Muhtemelen yine batıracağımı, seni yine hayal kırıklığına uğratacağımı söyledin, çünkü herkes bazen batırır. Mükemmel değilim ama herkes gibi de değilim. Seni tekrar hayal kırıklığına uğratmayacağım. Sanırım bunu yapabilirim."

Bir kahkaha dalgası kopuyor ve etrafa yayılıyor. Çaresizce titriyorum ve ellerimden birini gömleğine sıkıştırıyorum.

"Neden gülüyorsun?"

"Çünkü! Sen dünyanın en kendini beğenmiş adamısın, Trevor Bentley! Gerçekten de bir ilişkide ara sıra hata yapmayacak ve tekrar özür dilemek zorunda kalmayacak kadar iyi olduğunu düşünüyorsun."

O da kıkırdıyor. "Özür dilememeye çalışacağım."

"Bu çok iyi. Ben de deneyeceğim. Ama garanti ederim ki yine çuvallayacağım, sen de öyle."

"Göreceğiz
bakalım."

"Kibirli."

"Kendinden
emin."

"İğrenç bir şekilde kendini beğenmiş."

"Ama beni başka türlü istemezsin, değil mi?" Alay ediyor ama gerçekten cevap vermeme istediğini de söyleyebilirim.

Ben de öyle yaptım. "Hayır. Seni seviyorum, Trevor Bentley. Kendini beğenmişliğin ve her şeyinle."

• • • • •

O akşam, Trevor benimle birlikte banyo yapıyor. Bacaklarının arasına yerleştirdim, ona yaslandım. Bu çok samimi, çok hoşgörülü ve ilk kez tehlikeli bir risk gibi gelmiyor.

Ona yaslanıyorum ve bir eliyle bedenimi okşuyor. Sadece hafifçe. Neredeyse boş boş. Sanki belirli bir amacı olan bir eylemden ziyade sadece yapılması gereken bir şeymiş gibi.

O öğleden sonra uyukladıktan sonra erken bir akşam yemeği yedik ve bir şişe şarap içtik, bu yüzden kendimi tok, bulanık ve rahatlamış hissediyorum. Su sıcak ve derin. Ve Trevor her yerime dokunuyor.

"Trevor?" demeden önce birkaç dakika sessizce oturduk.

"Evet, bebeğim."

"Seks yaptığımız o ilk gece..."

"Hatırlıyorum."

"Bir süredir benimle seks yapmak istediğini söylemiştin. En azından evlendiğimizden beri demiştin."

"Evet."

"Bu, evlenmeden önce de benimle seks yapmak i s t e d i ğ i n anlamına mı geliyor?"

Kıkırdıyor ve başımın yan tarafını okşuyor. "Bunu düşünmene ne sebep oldu?"

"Ben düşünmek. Her şeyi. Deniyorum için yorumlamak bizim "Beni sevdiğin gerçeğinin ışığında tüm ilişkimizi gözden geçirmeliyiz."

"Ah."

"Yani?"

"Evet, evlenmeden önce seninle seks yapmak istiyordum."

"Ne zamandan beri? Evlenmeden önce birbirimizi çok iyi tanı mıyorduk."

"Bunu biliyorum. Şu anda seninle seks yapmayı o zamankinden çok daha fazla istiyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, seni ilk gördüğümde, babamla yaptığım röportajda, 'Bu kadını yatağa atacağım' diye düşündüğümü hatırlıyorum."

Nefesim kesildi.

"Yapmadın!" "Evet, yatağa attım."

"Ve bu sadece istediğin bir şey değil miydi? Eninde sonunda yapacağını mı düşündün?"

Hâlâ hafifçe gülüyor, vücudu benimkinin arkasında titriyor. "Bu bir varsayım değildi. İliklerime kadar işleyen biyolojik bir dürtüydü. Sanki nefes almaya ihtiyacım varmış gibi seni yatağa götürmeye ihtiyacım vardı. Sanki DNA'mda varmış gibi."

Homurdanıyorum. "Sana gerçekten inandığımdan emin değilim. Beni ilk görüşte sevmedin."

"Aşk mı? Hayır. Seni daha sonra sevdim. Ama seni ilk gördüğüm andan itibaren seninle ne kadar ilgilendiğimi hafife almamalısın."

Gülümsüyorum. Böyle bir şeyi duyan kim gülümsemez ki? "Madem ilgileniyordun, neden bana çıkma teklif etmedin?"

"Evet demezdin."

"Hayır, demezdim. Ama sorabilirdin."

"Ve senin kadar istediğim biri tarafından reddedilmek mi? Hayır, teşekkürler."

"Bana karşı nazik olmaya çalışabilirdin. O zamanlar senden hoşlansaydım, muhtemelen evet derdim. Seninle ilk tanıştığım andan itibaren çok ateşli olduğunu düşünmüştüm."

"Öyle olduğunu biliyorum."

"Değildin. İyi saklamıştım."

"İyi sakladın ama yeterince değil. Senin de benden hoşlandığını biliyordum."

"Öyleyse neden kendini beğenmiş ve iğrenç davranıp senden hoşlanmamamı sağlamak yerine nazik olmuyorsun?"

Hemen cevap vermiyor, ben de başımı çevirip yüzünü görmeye çalışıyorum.

Beni usulca öperek bundan yararlanıyor.

Geri çekildiğimde, "Dikkatimi dağıtmaya çalışma. Hâlâ bir cevap bekliyorum."

İç geçiriyor. "Beni korkuttun."

"Ne demek istiyorsun?"

"Beni korkuttun. Seni ne kadar istediğimden korktum ve ne kadar... ne kadar güçlü olduğundan korktum. Beni soyup soğana çevirecek gücün varmış gibi hissettim ve ben... Bunun olmasını istediğimden emin değildim. Tüm bunları bilinçli olarak düşündüğümünden emin değilim, ama arka plandaydı. Birisi olmaya çalışıyordum. Kendimi kanıtlamaya çalışıyordum. Ve senin beni zayıflatmandan korkuyordum."

"Yani ukala ve çileden çıkarıcı davrandın?"

"Evet. Benim işim bu."

Kıkırdıyorum ve onu tekrar öpmek için başımı çeviriyorum. Bu kez birbirimizden ayrıldığımızda, devam etmek için herhangi bir yönlendirmeye ihtiyaç duymuyor. "Ofisime gelip bana evlenme teklif ettiğinde, bu bir işaret gibi geldi. Evet, Pop's ile reklam anlaşması yapmak istiyordum. Hem de çok istedim. Sırf bunun için bile seninle evlenebilirdim. Ama aynı zamanda bana sonunda bir şans verilmiş gibi hissettim... aklımın bir köşesinde sana karşı hep var olan bu garip duyguların peşinden gitme şansı."

"Huh."

"Tüm söyleyeceğin bu mu? Ha?"

"Bilmiyordum."

"Bilmediğini biliyorum. Sana belli etmemeye dikkat ettim. Seni korkutmak istemedim."

"Beni korkuttun. Hem de çok."

"Evet."

"Ama üstesinden geldim." "Evet."

Bunca zamandır vücudumu okşuyordu, şimdi de göğüslerimde durdu. Göğüs uçlarımla öyle bir oynuyor ki, zevk dalgaları göbeğimin altındaki baskıya kadar ulaşıyor.

Neredeyse tamamen rahatlamış durumdayım ama uyarılmışlık aniden soluk soluğa kalmama ve eğilmeme neden oluyor.

Trevor kıkırdıyor. "Hoşuna gitti mi?" "Mm-hmm."

İkinci elini diğer göğsümü okşamak için yukarı kaldırıyor ve bir dakika sonra utanmadan inliyorum. Kıcıma doğru sertleşiyor. Onu hissedebiliyorum.

"Gerginleşiyorsun," diyor kulağıma karşı. "Beni delirtiyorsun."

"Karşı koymayın. Rahat olmaya çalış. Bırak seninle ilgileneyim." Bağlam ve durum göz önüne alındığında sözleri garip bir şekilde şefkatli ve içgüdüsel olarak onlara cevap veriyorum, vücudumu tekrar rahatlatıyorum.

Beni okşamasına ve okşamasına izin veriyorum, tüm arzumu giderek daha yüksek sesle çıkan inlemelerime ve sızlanmalarına kanalize ediyorum. Ön sevişme, daha fazla dayanamayacağımı düşünene kadar uzun bir süre devam ediyor.

Sonra nihayet bir elini klitorisime doğru kaydırıyor.

O okşadıkça ben yüksek sesle haykırıyorum. Ve otuz saniyeden kısa bir süre içinde vücudum parçalanıyor. Zevk beni ezerken Trevor'ın vücuduna karşı çaresizce titriyorum ve çok yüksek sesle bağırdığımı biliyorum ama elimde değil.

Trevor sürekli mırıldanıyor, "İşte böyle. Çok iyi gidiyorsun bebeğim. Seni iyi hissettirmeme izin ver. Bu çok iyi. Devam et, bebeğim. İstedğin her şeyi al."

Sonunda yükseklerden indiğimde gevşek ve biraz kıkırdıyorum. Beni çeviriyor ve kollarının arasına alıyor, suyu etrafımızda çalkalıyor.

"Cidden," diyorum kendimi konuşabilecek kadar toparladıktan sonra. "Tüm bu muhteşem becerileri nereden öğrendin?"

Gülüyor. "Sadece internetten bir şeyler okudum." "Çabuk öğreniyor olmalısın."
"Her zaman."

Sonra küvetten çıkıyoruz ve birbirimizi kuruluyoruz. Sonra beni banyodan çıkarıp yatağımıza götürüyor. Beni yere yatırdı. stme ıktı. Beni sert ve derin öpüyor.

Bacaklarımı açıyorum ve öpüşürken onu içime doğru yönlendiriyorum. Birlikte sallanmaya başladığımızda öpüşmeye devam ediyoruz ve bacaklarımı kalçalarına doluyorum. Vücudunda sıkılaşan aciliyeti hissetmeden önce bir süre devam ediyor. pşmeyi kesiyor ve daha sert, daha hızlı itmeye başlıyor. Artık sınır tanımadan homurdanıyor, çiğ ve ilkel, hiçbir şey saklamıyor ya da geri ekilmiyor.

İçimde bir orgazm patladığında şaşırıyorum ve bedenim onun etrafında kenetlenirken Trevor boğuk bir ses çıkartıyor. Sonra o da boşalıyor, her şeyi bırakıyor. Beceriksiz bir ihtiyaçla içime doğru iterken soluk soluğa kelimeler çıkartıyor. "Melissa... bebeğim... seviyorum... seni... sikeyim... evet."

Boşalmasının spazmlarını atlattığında ona sarılıyorum. Vücudu sevdiğim bir şekilde yumuşamaya başlıyor, sanki bende ihtiyacı olan bir şeyi bulmuş gibi. Menisiyle ıslanmıştım ama şu anda umurumda değil. Sadece ona böyle sarılmak istiyorum.

Boynuma birkaç öpücük konduruyor. "Sonunda seni sevdiğimi söyleyebiliyorum. Çok uzun zamandır söyleyemiyordum."

Sırtını okşuyorum. "Ben de seni seviyorum."

Birkaç dakika sonra kalkmayı başarıyorum ve işemek ve temizlenmek için tuvalete gidiyorum. Sonra pijamalarımı giyiyorum, ikimiz için de birer şişe su alıyorum ve yatağa geri dönüyorum.

Benim tarafım ıslak olduğu için onun tarafına geçiyorum ve beni kendine doğru çekiyor.

"Yarın Pazar," diyor. "Evet."

"Uyuyabiliriz." "Evet."

"Belki en az sekize kadar yatakta kalırsın."

"Belki."

Sesinde bir gülümseme duyabiliyorum. "Sanırım seni ikna edebilirim." "Göreceğiz."

Beni öpüyor ve uyumaya gidiyoruz.

• • • •

Ertesi sabah yedide kalkıyorum ama Trevor daha fazla seks için beni sabahın ilerleyen saatlerinde yatağa geri götürmeyi başarıyor.

Sonra kahvaltıya çıkıyoruz, markete gidiyoruz ve öğleden sonra sakinleşiyoruz.

Akşam pazar yemeğine gidiyoruz.

Biz geldiğimizde Chelsea ve Sam çoktan evdeydi. Babam her zamanki gibi elinde bir bardak viskiyle deri koltuğunda oturuyor.

Trevor ve ben içeri girince soğuk bir ifadeyle başını kaldırıyor. Trevor elimi tutuyor ve bırakmıyor.

Trevor'ın babama saldırmasının üzerinden sadece bir hafta geçti. Sadece bir hafta ama yine de sanki tüm dünya kırılmış ve yeniden yaratılmış gibi hissediyorum.

Pop tek kelime etmiyor. Bıyığı bile durgun. Trevor,

"Geçen hafta için özür dilemek istiyorum." diyor.

Pop'tan hâlâ bir tepki yok.

"Haddimi aşmıştım. Yorgun ve öfkeliydim ve istemediğim şeyler söyledim. Melissa'dan çoktan özür diledim. O beni affetti. Ama senden de özür dilemem gerekiyor." Sesi sert çıkıyor. Bunun onun için zor olduğunu biliyorum. Kendi egosunu bir kenara bırakmak zorunda. Bu kimse için kolay değil ama özellikle de Trevor için.

Onunla çok gurur duyuyorum. Elini

sıkıyorum. Babam tek kelime etmiyor.

Trevor şöyle devam eder: "Beni affetmezsen anlarım ama yine de özür dilemek istedim. Melissa benim için her şeyden daha önemli ve iyi geçinmemizi istiyorum. Olmazsa, bununla yaşayabilirim. Ama bir daha seninle bu şekilde konuşmayacağım."

Bitirdi. Babamın şimdi bir şey söylemesi gerekiyor. Kıpırdamadan oturuyor.

Kanepede oturan Sam'e bakıyorum. Gözleri benimkilerle buluşurken endişeli.

Sonunda Pop diyor ki, "Seninle iyi olacağımı düşünüyor musun?"

Trevor'ın elini tekrar sıkıyorum ve "Baba, senin onunla iyi olup olmaman önemli değil. O benim kocam.

Bu şekilde kal. Trevor'ın dediği gibi, aile olduğumuz için iyi geçinmek isteriz. Ama ben Trevor'ı seviyorum, onu onaylasanız da onaylamasanız da."

Belli ki bu onu şaşırtmış. Omuzları hafifçe sertleşiyor ve bıyıkları hafifçe titriyor. "O kibirli ahmağı seviyor musun?"

"Evet, bu kibirli ahmağı seviyorum." Derin bir nefes alıyorum ve başka bir şey söylüyorum, söylemesi çok daha zor bir şey. "Ben de seni seviyorum baba. Her zaman sevdim."

Bıyıkları daha da titriyor.

Devam ediyorum. "Ama her zaman beni olduğum gibi kabul etmeni bekleyemem. Ben Trevor'ın karısıym ve babamın yanındaki konumumu korumak istiyorum. İkisini de yapabilirim. İkisi de *olabilirim*. Ve istediğim de bu. Ama yaptığın gibi işimi elimde tutmana izin veremem. Bu benim işime yaramaz. Yerim için savaşımaya devam edemem. O yüzden başka bir iş bulmam gerekiyorsa, bulurum."

Biraz titriyorum ve Trevor'ın bunu hissedeceğini biliyorum. Pop'un inatçı olmasından ve benim ayak dirememi kabullenememesinden çok korkuyorum. Pop'tan ayrılmak istemiyorum. Yeni bir iş istemiyorum.

Bunu istiyorum ve aynı zamanda kendim olmak istiyorum.

Babam ani bir ses çıkardı. "Kimse yeni bir iş bulmayacak kızım," diyor huysuzca. "Saçmalama." Ayağa kalkıyor. "Yemek vakti geldi."

Sonra oturma odasından çıktı.

Trevor ve ben kıpırdamadık. Birbirimize temkinli bakışlar atıyor, az önce olanları anlamaya çalışıyoruz.

Sonra Sam'e bakıyorum ve onun gülümsediğini görüyorum.

Sam her zaman kardeşlerimiz arasında en akıllısı olmuştur. Eğer o işlerin gidişatından memnunsa, ben de olabilirim. Rahat bir nefes alıyorum ve Trevor beni hızla kucaklıyor.

Chelsea mutfaktaydı ama koşarak bize katılmaya geldi. "Babam iyi görünüyor!" diye fısıldıyor. "Başardın!"

Belki de gerçekten yaptım.

• • • •

CUMARTESİ günü, Trevor ve ben ailesini göle götürdük.

Piknik yapıyoruz, sonra ben kitap okurken ve Doris örgü örerken Trevor ve babası balık tutuyor. Güneşli bir gün ve çok nemli değil, bu yüzden

temiz hava ve rahatlama. Trevor'ın babasıyla spor hakkında konuştuğunu duyuyorum ve bu beni gülümsetiyor.

Aile gibi hissediyorum.

Doris durup dururken "Trevor çok mutlu" dediğinde birkaç saat geçmişti.

Alçak sesle konuşuyor -sadece benimle- ve ben de ona gülümsemek için e-okuyucumu indiriyorum. "Ben de mutluyum."

"Mutlu görünüyorsun. Ve Trevor... şey, onu daha önce pek tanıımıyordun ama onu hiç böyle görmemiştim. O kadar mutlu ki, bu içinden sızıyor ve bunun senin sayende olduğunu biliyorum. Bundan daha fazlası var. Sanki kendi derisine yerleşmiş gibi. Sanki sonunda dünyadaki yerini bulmuş gibi."

Bu sözler bana garip geldi ve bacaklarımı altına katlayarak doğruldum. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet. Öyle düşünüyorum."

İçimi bir zevk dalgasının kapladığını hissediyorum. "Ben... memnunum. Ben de sonunda dünyadaki yerimi bulduğumu hissediyorum."

Doris cevap verecek gibi görünüyor ama Trevor kısık sesle konuştuğumuzu duymuş olmalı. Ayağa kalktı ve battaniyeye doğru yürüdü, yanıma oturmak için alçaldı ve iki kolunu bana doladı. "Sanki benim hakkımda konuşuyormuşsun gibi geliyor."

"Hayır, canım. Senin hakkında konuşacak çok daha ilginç şeylerimiz var." Doris uzanıp kıkırdayarak onun koluna vuruyor.

Gözlerime bakıyor. "Benden bahsetmiyor muydun?" "Belki biraz," diye itiraf ediyorum.

"Ne diyordun?"

"Annen mutlu olduğunu söylüyordu."

"Oh. Mutluyum. Bunu saklamaya çalışmanın bir anlamı yok." Ellerimi kaldırıyor ve yüzüklerimin hemen üzerinden öpüyor. Sonra başını eğiyor ve kulağıma doğru mırıldanıyor. "Hayatımın en güzel haftasıydı."

"Ben de."

Sonsöz

BİRKAÇ AY SONRA, sekiz orta düzey yöneticiyle bir toplantıyı bitiriyor ve garip bir başarı duygusu yaşıyorum.

Bazı değişiklikleri duyurmam ve onlara önemli bir yeni proje vermem gerekiyordu ve nasıl tepki verecekleri konusunda endişeliydim.

Toplantı bitti ve herkes gülümsüyor. Hatta birkaç saat daha konferans odasında kalmayı ve proje için planlar yapmaya başlamayı planlıyorlar. Kimse bana soğuk bakışlar atmıyor. Kimse nefesinin altında mırıldanmıyor. Değişiklikleri kabul etmiş görünüyorlar.

İlerleme kaydediyorum.

Benden nefret etmiyorlar ve ne yaptığımı bildiğime inanıyor gibi görünüyorlar.

Bu değişimin nasıl ya da ne zaman gerçekleştiğinden emin değilim - kademeli bir şeydi - ama onlara teşekkür edip odadan çıkarken farkı çok net bir şekilde görebiliyorum.

İtiraf edeyim.

Kendimle gurur duyuyorum.

Babam hala her Pazartesi öğle yemeğinde beni nasıl daha iyi yapmam gerektiği konusunda sıkıştırıyor olabilir ama bana rapor veren insanların güvenini kazanmayı başardım. Başladığım yeri düşünürsek, bu hiç de azımsanacak bir başarı değil.

Ofis odama ulaştığımda asistanım Becky'ye gülümsüyorum ve "Konferans odasındakilere öğle yemeği için bir şeyler sipariş edebilir misin? Birkaç saat daha orada çalışacaklar. Kendin için de bir şeyler al."

"Kendin için bir şey ister misin?"

"Hayır," dedim ona. "Kocam uğrayacak. Dışarı çıkacağız."

Becky bu bilgiden memnun görünüyor ve telefonum yeni bir mesajla çaldığında ona teşekkür ediyorum. Mesaja baktığımda Sam olduğunu görüyorum ve ofisime girerken Becky'ye el sallıyorum.

Sam'in mesajını okurken eşyalarımı yere bıraktım.

Hunter çıktı!

Sam lisedeyken Hunter'a aşıktı ama Hunter onu hep arkadaş bölgesinde tutuyordu. Sam'in heyecanlandığı tek erkek Hunter'dı ama sonra Hunter çok aptalca hatalar yaptı ve Sam onun tamamen ulaşılmaz olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Hemen ilgilendim ve cevap verdim. *Şartlı tahliye mi?*

Evet. Öğle yemeği yemek istiyor.

Kabul ettin mi?

Henüz kabul etmedim.

Onu görmek istiyor musun? Bilmiyorum.

Tamam.

BİLMİYORUM!

Peki...

YARDI

M

EDİN!

Sam'in bariz paniğine hafifçe gülüyorum, yine de sempati duyabiliyorum. Hayatından tamamen çıkarmaya çalıştığın bir adam tarafından bir döngüye sokulmanın nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyorum.

Birkaç saniye düşündükten sonra mesaja cevap verdim. *Muhtemelen sadece arkadaşça davranıyor ve arayı kapatmak istiyor.*

Biliyorum.

Eskiden arkadaştınız, değil mi?

Evet, arkadaştık.

Yani...

Sanırım onunla öğle yemeği yiyeceğim. Ne zararı olabilir ki?

Ya ona tekrar aşık olursam? O kadar da aptal değilsin.

Sam benden daha zeki. Ona sadece arkadaş olarak bakan eski bir mahkuma aşık olmaz.

Söyleyecek cesaret verici başka bir şey bulmaya çalışıyordum ki kapım çalındı. Trevor olduğunu düşünerek içeri çağırdım.

Gelen Trevor değildi. Gelen Becky'ydi ve elinde bir buket pembe lale taşıyordu.

Telefonumu bıraktım. "Trevor beni iptal mi etti?"

Hayal kırıklığına uğramış gibi görünmemeye çalışıyorum ama öyleyim. Bugün onunla öğle yemeği yememi istediğinde, bunun bugünün ne olduğunu hatırladığı için olduğunu düşündüm. Eğer beni iptal ediyorsa, o zaman hiç hatırlamıyor demektir.

Sorun değil. Yıldönümümüz falan değil ya. Erkekler her şeyi kadınlar gibi hatırlamaz.

"Bildiğim kadarıyla hayır," diyor Becky. "Bunlar az önce senin için geldi."

Kaşlarımı çatarak çiçekleri alıyorum ve notu kontrol etmeden önce Becky'nin ofisten çıkmasını bekliyorum. Trevor'dan gelmiş olmalı. Tıpkı daha önce bana aldığı diğer pembe laleler gibi.

Küçük bir kâğıt çıkardım.

Kontratımız neredeyse bitmek üzere.

Gerçekçi ifadelere rağmen, bir zevk dalgasıyla yıkandım. Hatırlıyor. Bugünün ne olduğunu da biliyor.

Bir yıl önce bugün evlenme teklif etmişim. Bu bizim yıldönümümüz değil. O dört gün sonra. Randevu alıp ofisine gittiğimden ve ona evlenme teklif ettiğimden bu yana tam bir yıl geçti.

Lalelere bakarken -biraz da hüzünlü hissederken- ofisimin kapısına bir kez daha vuruldu.

Bu Trevor olmalı. "İçeri gel."

Trevor değil. Gelen yine Becky'ydi ve elinde başka bir pembe lale buketi tutuyordu.

"Bu da ne?" Ayağa kalkıp ona doğru yürürken sordum.

"Bilmiyorum. Bunlar da yeni geldi."

Şaşkınlıkla başımı sallayarak çiçekleri ondan alıyorum ve nota uzanıyorum.

Seni bir randevuya çıkarmak istiyorum.

Hâlâ başımı sallıyorum ama aynı zamanda gülümsüyorum. Biraz garip ama Trevor belli ki bugün öğle yemeğini çok önemsiyor.

Bunun benim için ne anlama geldiğini biliyor. Onun için de çok şey ifade ediyor olmalı.

Kapıya bir kez daha vurulduğunda iki buket çiçeğime hayranlıkla bakıyordum. Şimdi Trevor'ı mı yoksa Becky'yi mi bekleyeceğimi bilemiyorum.

başka bir buket çiçekle.

Bu Becky.

Kıkırdıyor ve laleleri alırken ben de kıkırdamamak için kendimi zor tutuyorum.

Bu seferki notta "*Senin için deliriyorum*" yazıyor.

Üç notu masamın üzerinde sıraya diziyorum ve kalp atışlarımın hızlandığını hissediyorum.

Bekliyorum. Sırada ne olduğunu görmek için. Sırada kapıya bir kez daha vurulması var. Yine Becky.

Başka bir demet lale.

Sadece seninle çıkmak istiyorum ve senin de sadece benimle çıkmanı istiyorum.

Notu diğer üçünün altına sıralıyorum.

Birkaç dakika sonra, başka bir lale demetinden koparılmış bir not daha ekliyorum.

Bir yıl önce bana evlenme teklif etmiştin.

Dört nota bakıyorum ve Trevor'ın tam olarak ne yaptığını görüyorum. Şu anda o kadar heyecanlıyım ki kendime sarılıyorum ve başka bir demet lalenin gelmesi için birkaç dakika bekleyemiyorum.

Ofisimin kapısına koşup açıyorum.

Trevor hemen dışarıda duruyor, ince çizgili bir takım elbise giymiş ve bana hafifçe mahcup bir gülümseme veriyor. Elinde bir demet lale daha tutuyor.

"Şimdi benim sıram." diyor.

Sanki damarlarımda zonklayan heyecan bir şekilde dışarı taşacakmış gibi elimi kaldırıp ağzımı kapatıyorum.

Trevor bana birkaç adım daha yaklaşıyor, böylece sadece bir adım ötemde duruyor. "Her şeye sahip olmanı istiyorum, kaçırdığımız tüm başlangıçlara. Her şeye sahip olmanı istiyorum."

Bana son pembe lale buketini uzatıyor.

Onları ellerime aldım. Titreyen parmaklarımla küçük notu çıkardım. Okumak için başımı eğiyorum.

Hayatımızın geri kalanında kocan olabilir miyim?

Ağlamıyorum.

Gerçekten ağlamıyorum.

Boğuk bir ses çıkarıyorum ve gözlerimin yandığını, duygularımın kabardığını hissediyorum.

Trevor sol elime uzanıyor ve yüzükleri çıkarıyor. Sonra yüzük parmağımı nazikçe tutuyor. "Yapabilir miyim?"

Konuşamıyorum. Boğazım çok daraldı. Aptal gibi başımı sallıyorum.

Hafifçe kıkırdıyor ve bir şekilde gözlerimden birinden kaymayı başaran küçük bir damla yaşı silmek için elini kaldırıyor. "Yakaladım seni," diyor yumuşak ve sevecen bir şeyin ısıttığı tanıdık bir kendini beğenmişlikle.

"Bana sahipsin," demeyi başarıyorum.

"Sonsuza kadar mı?" Yüzükleri parmağıma geri takıyor. "Sonsuza kadar."

Sonra, sadece adil olduğu için, sol elini tutup alyansını çıkarıyorum ve onu da parmağına geri takıyorum.

Gülüyor ve beni kucaklıyor. "Güzel. Eğer hayır deseydin, gözyaşlarına boğulan ben olurum."

Nefes nefese geri çekiliyorum. "Ben gözyaşlarına boğulmadım!" Hâlâ gülüyor. "Sen öyle diyorsan öyledir."

"Bir damla gözyaşı. *Bir tane*. Bu gözyaşı değil!" "Sen öyle diyorsan."

"En azından büyük romantik jestinizi kendini beğenmiş ve iğrenç olmadan yapabileceğinizi düşünmüştüm."

"Öyle bir şansım yok. Bu, sonsuzluk hakkındaki fikrini değiştirmek istemene neden oluyor mu?" Bu ciddi bir soru değil. Gözlerinde sevgi, kahkaha ve güvenden başka bir şey yok.

Benimkilerde de olduğunu biliyorum. "Hayır. Hiçbir şey fikrimi değiştirmeyecek, senin kendini beğenmişliğin bile. Sonsuza dek kocam olmanı istiyorum."

• • • •

YAZARIN NOTU: Eğer bu kitabı beğendiyseniz, serinin bir sonraki kitabı Sam ve Hunter'ı anlatan [Pratik Koca](#) olacak. Kitap 21 Ağustos'ta çıkacak. Bir sonraki kitabım ise 10 Temmuz'da çıkacak olan Loft serisinin ikinci kitabı [Living with Her Ex-Boyfriend](#) olacak. İlerleyen sayfalarda bir alıntı bulabilirsiniz.

Yazdığım seri romanların satışları, yeni sürümleri ve bölümleri hakkında güncellemeler almak istiyorsanız, [buradan](#) haber bülteni listeme kaydolmayı unutmayın.

Eski Erkek Arkadaşıyla Yaşamak'tan Alıntı

STEVE o öğleden sonra Lucas'la işkence gibi bir egzersiz seansına katlanmak zorunda kalmıştı, bu yüzden eve dönerken bitkin ve kötü bir ruh hali içindeydi.

Egzersiz yapmayı
sevmiyordu. Bu kadar
basitti.

Fazla kilolu ya da sağlıksız biri değildi. Şehrin her yerinde bisiklete binerdi ve üniversiteden beri aynı beden pantolonu giyerdi. Sadece Lucas gibi vücudunu cezalandırmak için yaratılmamıştı.

Ama Lucas onun arkadaşıydı ve ona katılması gerçekten hoşuna gidiyordu, bu yüzden Steve haftada en az birkaç kez bunu kabul ediyordu.

Muhtemelen ona iyi geliyordu ama o bundan nefret ediyordu.

Bu yüzden Lucas'la birlikte merdivenlerden çıkıp koridordan geçerek dairelerine doğru yürürken vücudundaki her kasın nasıl acıdığını homurdanarak anlatıyordu.

Steve'in duyduğu ilk şey Michelle'in gülüşüydü. Onun gülüşünü nerede görse tanırdı.

Bu öğleden sonraki gülüşünde bir şey vardı.

Aklında hemen alarm zillerini çaldıran bir şey.

Ön kapıya yaklaştığında nedenini anladı.

Michelle koridorun karşısındaydı, dar kot pantolonu ve göğüslerini harika gösteren dar bir bluzla ince, güzel ve dayanılmaz derecede seksi görünüyordu. Takım Elbiseli'nin dairesinin kapısına yaslanmış, kıkırdıyor ve gülümsüyordu.

Oduncu.

Michelle lanet olası oduncuyla flört ediyordu.

İçine dolan öfke ve sahiplenme dalgası Steve'in daha önce hiç yaşamadığı bir şeydi.

Oraya gidip onu omzuna almak ve ait olduğu yere geri götürmek istiyordu. Kendisine. Yatağına.

Bütün vücudu onu bu şekilde sahiplenme ihtiyacıyla gerildi.

"Sakin ol dostum," diye mırıldandı Lucas usulca, Steve'in omzunu hafifçe dürttü.

Steve parmaklarını yumruk yaptı ve nefes almaya çalıştı. Michelle'in orada ne işi vardı? O oduncu hiç de onun tipi değildi.

Steve onun tipiydi.

Birlikte olması gereken tek erkek Steve'di.

"Hiçbir şey yapamazsın," dedi Lucas aynı kısık sesle. "Nasıl hissettiğini biliyorum. İnan bana. Ama hiçbir şey yapamazsın, yoksa seni asla affetmez."

Haklıydı.

Tabii ki haklıydı.

Steve bir mağara adamı değildi. İğrenç bir alfa erkeği değildi. Kadınlara mal gibi davranmıyordu.

Özellikle bir kadın her zaman *onunmuş* gibi hissetmiş olsa bile.

Gerginliği dağıtmak için bir nefes verdi ve kısa bir süre başını salladı.

Belli ki bunu güvenli olduğuna dair bir işaret olarak alan Lucas, Steve'i harekete geçirmek için hafifçe itti ve koridorun geri kalanında yürüdüler.

Michelle onların varlığından haberdar olunca dönüp onlara baktı ve Steve onun yüzündeki rahatsızlığı kısa bir süre gördükten sonra bunu bir gülümsemeyle gizledi. "Selam çocuklar. Brent, bunlar iki oda arkadaşım, Steve ve Lucas."

Ev arkadaşı.

Az önce Steve'i ev arkadaşı olarak kabul etmemişti. Steve onun için her zaman bir oda arkadaşından fazlası olmuştu.

Oduncunun elini olaysız bir şekilde sıkmayı başardı ve sonra bu konuşmanın bir parçası olarak kalmasını sağlayacak bir şey söylemeye çalıştı, böylece endişelenmesi gereken bir **şey** olup olmadığını bilecekti.

Ama Lucas onu ön kapılarına doğru itti. "Tanıştığımıza memnun oldum, Brent. Sonra görüşürüz."

Steve itiraz edemedi Lucas onu içeri soktu ve kapıyı kapattı.

Steve hırladı.

"İstediğin kadar sızlan," dedi Lucas. "Ama deneyimlerimden biliyorum ki müdahale etmek yapabileceğiniz en kötü şeydir. Bu işin içine giremezsin."

onun yolu. Bu Michelle için adil değil ve sadece sana kızmasına neden olacak. Asla senin istediğin şeyi yapmayacak."

Steve çöktü ve bir nefes verdi, arkadaşının haklı olduğunu bilse de bir an için Lucas'tan nefret etti. "Tamam."

Bekledi ve Lucas kıpırdamadı.

Lucas, "Oyalanmanın faydası yok. Michelle geri gelene kadar burada, kapının önünde duracağım. O yüzden sen de vazgeç ve gidip bir duş alıp sakınleş."

Steve hırlayacak gibi oldu. Michelle tam koridorda duruyordu. Sadece birkaç adım ötede.

Beş saniye içinde ona ulaşabilirdi. Onu geri getirebilirdi.

Ama yapamazdı.

"Eğer onu geri istiyorsan," diye ekledi Lucas, "bunu yapmanın yolu bu değil."

"

Steve, Lucas'ın omzunun üzerinden kapalı kapıya baktı.

Lucas sözlerine şöyle devam etti: "Eğer düzeltmeniz gereken bir şey varsa

onu mutlu edersen, belki bunu düzeltebilirsin."

Steve eliyle çenesini ovuşturdu. "Neyi düzelteceğimi bilmiyorum."

"Öyleyse ona sor."

"Sordum."

"Ne dedi?"

Yeni satın aldığı evin önünde ondan ayrılmak istediğine dair yaptıkları konuşmanın anısı o kadar acı vericiydi ki Steve bunu zihninde zar zor canlandırabilirdi. Ama kısık sesle itiraf etmeyi başardı: "Dedi ki... aynı şeyleri istemediğimizi söyledi. Benimleyken olmak istediği kişi gibi hissedemediğini söyledi."

Lucas'ın ifadesi değişti, biraz daha az sertleşti. "Bununla ne demek istedi?"

"Bilmiyorum. Bilmiyorum işte. Dedi ki... gerçekten *kendisi* olmasına izin verebilecek biriyle birlikte olmak istiyormuş."

"Siktir," diye nefes aldı Lucas.

Bu her şeyi özetliyordu.

• • • • •

Eski Erkek Arkadaşıyla Yaşamak hakkında daha fazla bilgiyi [burada](#) bulabilirsiniz.

Noelle Adams hakkında

NOELLE ilk aşk romanını on iki yaşındayken spiral ciltli bir deftere elle yazdı ve o zamandan beri yazmayı bırakmadı. Sekiz farklı eyalette yaşadı ve şu anda Virginia'da ikamet ediyor, burada tam zamanlı olarak yazıyor, eline geçen her kitabı okuyor ve çok şımarık bir cocker spaniel'e saygılarını sunuyor.

Seyahat etmeyi, sanatı, tarihi ve dondurmayı seviyor. Hayatının çok uzun yıllarını yüksek lisans okulunda geçirdikten sonra, önceliklerini yeniden yönlendirmeye ve çağdaş romanlar yazmaya odaklanmaya karar verdi. Daha fazla bilgi için lütfen web sitesine göz atın: noelle-adams.com.

Noelle Adams'ın tüm kitap listesinin yazdırılabilir bir versiyonunu [burada](#) bulabilirsiniz.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

